

KAHİRE KOMPLOSU

GERARD DE VILLIERS TAY

Gerard de VILLIERS SAS KAHİRE KOMPLOSU

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: LE COMLOT DU CAIRE

Türkçesi:

Şevket SARAÇ

Dizgi: Eldim/Film: Gümüş Reprodüksiyon

Baskı: Gündoğdu Matbaacılık/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Fifi Amer ayağını hızla yere vurunca, bileğine bağlı ziller tuhaf bir biçimde öttü. Bir kilometre uzunluğundaki takma kirpiklerle süslü siyah gözlerinde şimşekler çakıyordu. Hemen hemen açık sayılacak iri göğüsleri, sahne kıyafetini parçalayıp karşısındakinin suratına fırlayacak gibiydi. Etli dudaklarının arasından inci gibi bir sıra beyaz diş farkediliyordu. Ellerini beline dayayarak avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Defol karşımdan, köpek!

Ebu Seyid hiç sesini çıkarmadan küfürü yuttu. Sabırlı olmasını iyi bilirdi. Vücuduna yapışmış giysisi, kravatsız gömleği ve sivri uçlu ayakkabılarıyla bir orkestra şarkıcısına benziyordu. Uzun saçlarının çevrelediği yüzünün düzgün hatları vardı. Heyecanını belirten tek yanı, gözbebeklerinin koyu siyah rengiydi. Geriye dönüp Sheraton gece kulübü dansözlerinin üstlerini değiştirdikleri küçük odanın kapısına baktı. Kapı kapalıydı. Onu izleyen Fifi Amer fırsatı kaçırmayıp yerinden fırladı ve kapıyı açarak:

— Defol! dedi.

öfke, seksi yüzünü oldukça değiştirmişti. Ebu Seyid onu bir kenara çekerek kapıyı tekrar kapadı. Görevini bitirmeden gitmeye hiç niyeti yoktu. Sol kolunun altındaki paketi sımsıkı tutarak, sağ eliyle genç kadının omuzunu yakaladı.

5

— Hayatım, dedi sakın bir sesle, sana durumu açıklayayım...
Fifi Amer kendisini sanki bir yılan sokmuş gibi geri sıçradı.

— Dokunma bana, adi köpek!

Ateşli bakışları, sürekli inip kalkan göğüsleri, omuzlarına dökülen koyu siyah saçlarıyla hayvansı bir cinsellik saçıyordu. Ebu Seyid bu kadınsı görünümünden müthiş etkilenmişti. Gözlerinde beliren ışıltı Fifi Amer'in gözünden kaçmadı. Bedevi dansında kullandığı bıçaklardan birini kaparak ucunu Ebu Seyid'in burmuna dayadı.

— Defol, yoksa gebertirim seni!

İçinde bulunduğu şu durumda her şeyi yapabiliyordu Fifi. Ebu Seyid ani bir hareketle genç kadının bileğini yakaladı ve bükerek bıçağı bıraktırdı.

— Kes sesini!

Yakaladığı bileği bırakmayarak genç kadını duvara kadar itti. Orkestranın gürültüsü, kapı kapalı olmasına rağmen onlara kadar geliyordu. Fifi Amer on beş dakika kadar sonra, Suudi Arabistan dindarlarına göbek dansıyla göz ziyafeti çekecekti.

Ebu Seyid kadının bileklerini tutmaya devam ederek onu kendine doğru çekti. Genç kadın adamın hayalarına bir diz atarak elinden sıyrıldı. Fakat bu uzun sürmedi. Ebu Seyid genç kadını tekrar yakalayarak köşeye kıştırdı ve kalçalarını kendine doğru çekti.

— Dün, o Feride orospusunu yeterince beceremedin mi? diye sordu Fifi. O kaltaktan arta kalanlarla mı yetineceğimi sanıyorsun?

Kalçalarını hafifçe oynatmaya devam eden Ebu Seyid, söylenenleri duymamazlıktan geldi. Genç dansöze geçen geceki rezilliğini unutturması gerekiyordu. Fifi salı günleri tatil yapar ve yerini Muhammed Ali Caddesi'ndeki dansöz okulundan gencecik bir içim su dansözlerden biri alırdı. En duyarsız şeyhleri bile zıvanadan çıkaracak göğüslere sahip on sekiz yaşında bir kızdı bu. Babasının

6

kapıcılık yaptığı El Tahrir Meydanı'na çıkan Kasr-ı Nil Sokağı'nda bir çatı katında yaşırdı.

Feride hafta arası kulübe gelip birkaç numara öğrenmek için Fifi'yi izlerdi. Ebu Seyid onu böyle bir günde tanımıştı. Daha sonraları, Fifi numarasını bitirene kadar birlikte gevezelik etmişlerdi. Genç kız, Ebu Seyid'in aklını başından alıyordu.

Yalnız, bu iş görüldüğü kadar kolay değildi... Günün birinde, genç kıızı bir kahveye içki içmeye davet etmiş ve orada iki saat birbirlerini yercesine bakışıp durmuşlardı. Oradan nereye gidebilirlerdi ki? Otele gitmek imkânsızdı.

Ne Feride onu evine, ne de diğeri genç kıızı kaldığı yere götürebilirdi. O gün Feride, gelecek salı doğum günü olduğunu söylemişti. Bu da Ebu Seyid'in aklına bir fikir getirmişti. Han El Halil Caddesi'nde dolaşırken genç kıza som altından bir Nefertiti başı satın almıştı.

Fifi'nin izin günü olan geçen salı, Sheraton'a gösteriden bir saat önce gelmişti. Soyunma odasının kapısında kendisini farkedene Feride gözlerini iri iri açmıştı. Ebu

Seyid aldığı hediyeyi ona uzatmış ve birkaç tatlı söz söylemişti. Feride hemen kollarına atılmıştı genç adamın. Elleri birbirlerinin vücutlarında dolanırken kulaklarına güzel şeyler fısıldamışlardı. Gözü kolundaki saatte olan Ebu Seyid'in kaybedecek zamanı hiç yoktu. Genç dansözün numarasından sonra onu odada bir köşeye kıstırmış, aceleyle pantolonunun önünü açarak kızın elini bacaklarının arasına sokmuştu. Feride önce belli belirsiz bir çığlık atmış, sonra istenileni zevkle yerine getirmeye çalışmıştı. Ateş gibi yanan parmakları Ebu Seyid'in en can alıcı noktalarında dolaşmıştı.

Ebu Seyid elinden geldiğince zamandan yararlanmaya bakıyordu. Kızın sarı saten külotunu sıyırıvermişti bir anda. En kritik andı bu. Eğer Feride bakireyse bağırmaya başlayacaktı. Oysa, genç dansöz çıplak olduğunun bile farkında değildi. Parmakları Ebu Seyid'in vücudunun

7

en olmadık yerlerinde dolanıyordu. Sonunda, Feride tuvalet masasına yaslanarak bacaklarını açmış ve erkeğin amacına ulaşmasına yardımcı olmuştu. Genç adam sınıksız sarıldığı körpe vücuda sarsılarak boşalırken olan olmuş ve beklenmedik anda odanın kapısı açılmıştı. Kapıda beliren Fifi ile kaçak aşıkların şaşkınlığı, Fifi'nin Feride'ye vahşice saldırmasıyla son bulmuştu. Ebu Seyid Fifi'yi bileklerinden tutup hareketsiz kılarken Feride de oradan arkasına bakmadan sıvışmıştı. Genç adamla Fifi arasındaki boğuşma birkaç saniye sürmüş, sonunda Ebu Seyid de odadan kaçmıştı. Rastladığı ilk otobüse atlayıp evine gittiğinde hâlâ tedbirsizliğine küfrediyordu... Şimdi, ciddi sorunlar altında Fifi Amer'in gönlünü almak zorundaydı.

İşte, yarım saat önce harekete geçmesinin nedeni buydu. Fifi Amer'in kendisini karşılayış tarzı, tam beklediği gibiydi. Fifi'nin içindeki volkan bir anda alevlenivermişti. Genç kadının sahneye çıkmasına beş dakika kalmıştı. Ebu Seyid getirdiği pakete bir göz attı. Kötü başlayan bu işin sonu iyi biteceği benziyordu.

— Beni rahat bırak, sersem!

Fifi Amer'in sesi az önceki gibi saldırgan değildi. Hele, göğsünün böylesine delice inip kalkmasının öfkeyle hiç alakası yoktu. Ebu Seyid işi bağlamanın zamanı geldiğine inandı.

— Seni arzuluyorum, dedi.

— O orospuyu arzuladığın gibi mi? diye sordu hırsıyla Fifi.

— Dinle beni, dedi Ebu Seyid. Dün sen geldiğin anda o deli karı üstüme saldırmıştı...

— Peki, ne işin vardı burada? Dün çalışmadığımı pekâlâ biliyordun.

— Günü şaşırmışım, dedi Ebu Seyid.

Palavranın böylesine de şapka çıkarılırdı. Ama, Fifi Amer yumuşamıştı. Genç adam Fifi'nin sutyenini kaydı-

8

rarak memesinin ucunu tuttu, sonra kalçasını dayayarak parmaklarını hafifçe sıkı.

Fifi Amer'in mora boyalı göz kapakları hafifçe kapandı. En zevk aldığı hareketti bu. Ebu Seyid bundan yararlanarak aynı şeyi diğer memesine de uyguladı. Fifi'nin kalçaları dans eder gibi kıvrılmaya başlamıştı. Ebu Seyid, mücadeleyi kazanmanın verdiği hisle gevşediğini farkettiler. Kendinden emin bir tavırla Fifi'yi omuzlarından tutup çevirdi ve göğsünü duvara dayayarak arkasına geçti. Sonra, genç kadının da yardımıyla yeşil saten külotunu ve üstü çeşit çeşit renkli payetlerle süslü dans etekliğini

aşağıya kaydırıp ayaklarının dibine düşürdü. Arkasındaki erkeğin varlığını çıplak teninde hissedenden Fifi Amer delicesine titredi. Ebu Seyid sol elini genç kadınla duvar arasına sokmuş, göğüslerinin ucunu mincıklamaya devam ediyordu. Sağ kolunu Amer'in beline dolayarak vücudunu kendine doğru çekti ve ani bir hareketle genç kadına alışılmışın dışında bir yoldan, arkadan sahip oldu. Aynı anda Amer kısa, boğuk bir haykırıyla inledi. Tepeden tırnağa tüm vücudu titremeye başlamıştı. Ebu Seyid şimdi hiç hareket etmiyordu. Amer'in bu yoldan daha çok zevk aldığını bir gün rasgele öğrenmişti. Kadının göğsünü bırakıp iki eliyle kalçalarını tuttu ve kulağına açık saçık laflar ederek sert hareketlerle kalçalarını oynatmaya başladı. Genç dansöz zevkten kendinden geçmek üzereyken, Ebu Seyid'in parmaklarının kalçasına gömüldüğünü hissetti. Zevkin doruğuna ulaşmışlardı. Ebu Seyid geri çekildiğinde Amer duvar boyunca kayarak yere yığılır gibi çöktü. Balayı yeniden başlıyordu. Ebu Seyid içinden zaferini kutladı. Üç hafta önce genç kadını tanıdığında, onu baştan çıkarması çok kolay olmuştu. Bunda, dikkati çeken yakışıklılığının da etkisi olmuştu. Birkaç akşam Sheraton'da buluşmuşlardı. Fifi Amer hayatıyla ilgili tek soru sormamıştı. Onu ilgilendiren tek şey, erkekliliğiyle yakışıklılığını-

9

di.
O sırada kapı vuruldu ve bir ses duyuldu:
— Fifi, sıran geldi. İki dakika sonra sahnedesin.
Ebu Seyid içinden şansını o an denemesi gerektiğini düşündü. Üstünü başını düzelten dansöze yaklaşarak:
— Sana beni affetmen için bir hediye getirmiştım, dedi. Seni üzdüğümü biliyorum, ama bundan sonra her zaman sadık bir erkek olacağım...
Sesinde bir pişmanlık ifadesi vardı. Amer'in gözlerinde mutluluk parıltıları belirdi.
Ebu Seyid getirdiği paketi uzattı.
— A ! ! . .

Fifi Amer hemen paketi açtı. Ortasında on santimetre çaplı bir daire bulunan altın işlemeli lasteks bir kemerdi bu. Genç kadının yüz hatları gevşedi. Böylesine güzel bir şey beklemiyordu. Ebu Seyid fırsatı kaçırmadı.
— Bütün paramı buna yatırdım, sevgilim, dedi...
Amer, bu incelik karşısında şımarı. Kemerini uzatarak:
— Al bunu, öbür küçük orospuna ver... Ona daha çok yakışır... Ben şimdi sahneye çıkıyorum, dedi.
Ebu Seyid hemen yolunu kesti.
— Dur!

Kemerini aldı ve becerikli bir hareketle genç kadının beline, püsküllü dans etekliğinin üstüne taktı. Sonra onu zorla sürükleyerek aynanın önüne getirdi.
— Şuraya bak, nasıl yakıştı, dedi hayranlık dolu bir ifadeyle.

Fifi Amer aynaya bir göz attı ve gerçekten kemerin kıyafetine çok uygun düştüğünü gördü. Hediye beğenmesine beğenmişti, ama belli etmek istemiyordu.
— İstemiyorum bunu, diye diretti.
Ebu Seyid tatlı bir sesle karşı koydu.
— Hayır, çıkarma bunu, sevgilim. Seni burada bekleyeceğim. Programından sonra sonsuza dek mutlu olacağız...

10

Genç dansöz omuz silkerek odadan çıktı. Sahnenin önünde, bir sunucu programı duyuruyordu. Fifi Amer bar boyunca ilerleyerek parmaklarına takılı zilleri çalmaya başladı. Sahneye ulaşır da ışıkların altında belirdiğinde

önce omuzlarını, sonra göğüslerini titretmeye, ardından kalçalarını kıvrarak müziğin eşliğinde ağır hareketlerle salınmaya koyuldu. Mesleğini seviyor, ön sırada oturanların irileşmiş gözlerini görmekten zevk alıyordu. Salonda birkaç beyaz farketmişti. Hepsi de körkütük sarhoş gözüküyordu. İçlerinden biri kollarını havaya kaldırmış, darbukanın ritmiyle bulunduğu yerde oynuyordu... Fifi Amer gözlerini kırmızı kadife kaplı duvarlar boyunca gezdirerek sevgilisini aradı. Fakat salonu aydınlatan soluk sarı ışıklar her yanı koyu bir loşlukta bırakmıştı

1 .

Yeniden hareketlenerek dönmeye başladı. Hareketleri gitgide seksi bir görünüm kazanıyor, yüz mimikleriyle bunu daha da artırıyor. Ön sıradaki müşterilere yaklaşarak onlara sürtünürcesine dans etmeye başladı. Uzun siyah saçlarını savuruyor, göbeğini öne çıkararak titretiyordu. Kısacası, salonda bulunan tüm erkeklerle aynı anda sevişen çıldırtıcı, nefis bir dişiydi o an. Darbukaların hızlanan ritmiyle dönmeye başladı. Savrulup açılan etekliğinin altında dolgun baldırları yeşil saten külotuna kadar cömertçe ortaya çıkıyordu. Seyirciler arasındaki Suudi Arabistanlılardan biri memnuniyetini belirtir bir haykırıyla sahneye bir avuç banknot attı. Onu bir başkası izledi... Fifi Amer önce paraların üzerinde çıplak ayaklarıyla dans etti, sonra dansın doğal bir hareketiymiş gibi zaman zaman eğilerek paraları topladı ve sutyeninin içine attı. Bu paraları saz heyetindekilerle paylaşmaktan hiç hoşlanmıyordu... Bu gece Ebu Seyid'i sabaha kadar kendisiyle sevişmeye zorlayacaktı.

1 1

*

**

Ebu Seyid saatine baktı. En fazla üç dakika içinde burayı terketmesi gerekiyordu. Oysa, gözlerini renkli projektörlerin altında kıvrılan ateşli genç kadından bir türlü alamıyordu. Amer hiç böylesine çekici görünmemişti gözüne...

İstemeyerek taburesinden aşağı kaydı ve içtiği viskiye karşılık beş lira bırakarak salonun karanlığında kayboldu. Neyseki, asansör hemen gelmişti. İçeri atladığı gibi " l o b i " düğmesine bastı.

*

**

Fifi Amer şimdi başının üstünde dengede tuttuğu bir Bedevi kılıcıyla dans ediyordu. Ellerini belindeki altın kemere sokmuş, ağır ağır kalça kıvrıyordu. Sonra bacaklarını açarak erkekleri davet edercesine göbeğini ileri geri titretmeye başladı. Yine Suudi Araplardan biri ayağa kalkıp ayaklarının dibine üç lira attı. Genç kadın ağzını yayarak gülümsedi.

Her şey, Fifi Amer dizlerinin üzerine çöktüğünde olup b i t t i . Genç kadın ne bir şey hissetti, ne de korkacak zaman buldu. Dünya bir anda, karnında beliren bir acıyla birlikte korkunç bir gürültü ve kızılımsı büyük bir alevle yok olup kayboldu.

Patlama müthişti. Sahneye yıldırım düşmüş gibiydi. Dansözün bulunduğu noktada şimdi bir alev demeti vardı. Patlama ancak saniyenin onda biri kadar sürdü, ama etkisi dehşet verici oldu.

Amer'in başı üzerindeki kılıç, dansözü alkışlamaya kalkan bir müşterinin göğsüne saplandı, önden girip sırtından

çıkı. Kemerdeki altın işlemeli metal plaka parçaları görünmeyen öldürücü birer silah gibi çevreye dağıldı. Bir müşteri oluk gibi kan fışkıran boğazını tutarak olduğı yere yığıldı. Ön sıradaki müşterilerin hepsi ya ölmüş, ya ağır yaralanmıştı. Darbukacı büyük metal bir parça-

12
*www.cizgiliforum.com

**

nın çarptığı sol koluna baktı: eli bileğinden kopmuştu. Yanındaki zurnacının saçları alev alev yanıyordu. Patlamanın yarattığı hava basıncı salonda ne var ne yok her şeyi silip süpürdü. Gece kulübünün camları tuz buz olup dağıldı. Sonra, yanan sahne perdesinin ve masa örtülerinin alevleri arasına derin bir sessizlik çöktü. Birkaç saniye süren bir sessizlik. Bunun hemen ardından kızılca kıyamet koptu. Gözüne bir tabak kırığı saplanma olan barmen, deliler gibi dönerek bağırmaya başladı. Kafası kanlı et ve kemik yığınına dönüşmüş bir kadın ayağı fırlayıp birkaç adım attı, cansız yere yığıldı. Patlamanın basıncıyla üstleri başları yırtılıp parçalanmış bir yığın çıplak müşteri korku ve acıyla karışık çığlıklar atıyor, inliyorlardı. Parçalanmış camlar salonun dip tarafındaki müşterileri makineli tüfek gibi taramıştı. Şahdamarı kopan bir garson gitgide büyüyen bir kan gölünün ortasında yatıyordu. Sağlam tek müzisyen yoktu. Aralarından en hafif yaralı olan hemen telefona doğru koştu. Alevler her yanı sarmış, duvarların kadife kaplamaları tutuşmuştu. Akli başına gelenler çıkışa doğru koşuyordu.

*

**

Şok dalgası Sheraton'un lobisinde de etkisini gösterdi. Turistlere kumar salonunun yolunu gösteren resepsiyon memuru midesine yumruk yemiş gibi oldu. Bir bomba! Sheraton'da ilk kez olmuyordu bu... Titreyen elleriyle telefonu açıp itfaiyenin numarasını çevirdi. Yandaki SSCB Elçiliği'nde nöbet tutan silahlı iki asker hole daldı. — Yukarda! diye bağırıyor biri. Alevleri gördük. — Dışarıya kimseyi bırakmayın! dedi resepsiyon memuru. Otelin güvenlik görevlilerinden ikisi silahlarını çekerek çıkış kapısının önünde yer aldılar. Hemen herkes bir yerlere telefon etmeye çabalıyordu. Yaralılarla dolu ilk

13

asansör lobide durdu. Fakat, El Giza yoluyla gelen takviyeli askerlerin otele doluşmasıyla dışarı çıkmaları bir an gecikti.

Karnından yaralı bir kadın devamlı kan kaybediyordu. Zavallıyı resepsiyonun karşısındaki bir koltuğa yatırdılar. Patlama, Kahire'nin her tarafından duyulmuştu. Askerlerin peşisıra içeri polisler ve itfaiyeciler doluştu. Giriş, çıkışları yasaklayarak 23. kata çıkmak üzere asansörlere koşuştular.

İtfaiyeciler salona girdiklerinde alevler bara ulaşmıştı. Koyu siyah duman bir metre ötesinin görülmesini imkânsız kılıyordu. Her taraf ceset doluydu. Ne olup bittiğini anlayabilecek tek kişi çıkmıyordu. Yüksek rütbeli bir polis tabancasını çekerek neyle karşılaşacağından habersiz, sahneye doğru ilerledi. Fakat cesetlerle yaralılarından başka bir şey yoktu. Devrilmiş, parçalanmış masaları, iskemleleri iterek sahne olması gereken yere ulaştığında kan içinde, inleyen adamlarla karşılaştı. Telefona giden müzisyen hâlâ ahizenin başındaydı ve boğazından tek kelime çıkmıyordu.

Pistin üzerinde bir et yığını vardı. Her taraf kan içindeydi. Dansöz ölmüştü. Belinden ikiye bölünmüş, kanlı bağırsakları çevresine yayılmıştı.

Polis başını çevirerek bir yaralının üstüne kustu. Muhaberat'a* bağlı bir sivil ajan yanına yaklaşarak sinirli bir sesle polise sordu:

— Ne var? Ne olmuş burada?

— Bir suikast, dedi polis kekeleyerek.

Ajan dansöze baktı. Zavallı kız. Güzel biri olmalıydı. Sağlam kalmış bir masa örtüsü çekip cesedin üzerine örttü. Şimdi, yıldızlı sakın gecenin sessizliğini bozan tek şey, Sheraton'a doğru giden aralıksız siren sesleriydi.

(*) Mısır Emniyet Teşkilatı.

14

II . BÖLÜM

Toplantı, N i l ' in batı yakasında, Kahire'nin en modern binasının 23. katında yapılıyordu. Üç yüz metre kuzeyde, Nil sahili boyunca uzanan yol, siyah üniformalı askerler ve hafif zırhlı araçlar tarafından yer yer barikatlarla kesilmişti. Nehrin hemen o kesiminde Başkan Sedat'ın malikânesi vardı ve karısı orada tek başına yaşırdı. 23. katın kıymetli biblolar ve XV. Louis taklidi mobilyalarla zenginleştirilmiş dekorunu gören, kendini Fransa'da bir binada sanabilirdi. Modern nitelikli tek nesne, Akai marka bir müzik setiydi. Alçak bir masanın çevresinde toplanmış dört kişi vardı: Sürekli pipo içen kaba hatlı, zeki bakışlı Mısırlının adı Muhammed Riyah idi ve Muhaberat'ın üç numaralı adamıydı. Onun sağında, bacaklarını nereye koyacağını bilemeyen uzun boylu, gözlüklü bir Amerikalı, CIA'nın Kahire Şube Şefi John Ward yer almıştı.

Üçüncü kişi, usturaya vurulmuş başı, gür siyah bıyıkları, koyu renk gözleriyle Akdenizli tipinde biriydi.

Toplantıya katılanların hiçbiri asıl adını bilmiyordu. Kısaca " M i k e " dedikleri adamın üzerinde, adaleli vücudunun hatlarını ortaya koyan spor bir ceket vardı. Hareketleri ağır, bakışları dalgındı. Sanki tanınmaktan korkarmış gibi sırtını pencereye vermiş ve yüzünü gölgede bırakmıştı. Mike, Kahire'deki tsrail Büyükelçiliği'ne yeni

16

tayin olmuş başarılı bir Mossad * ajanıydı ve terör konusunda uzmandı.

Dördüncü kişi, ayda i k i yüz otuz liralık maaşıyla i k i dil bilen sekreter kızından daha az kazanan Mısırlı bir generaldi.

Bu maaşa rağmen, yine de Muhaberat'ın askeri şefi olarak tam bir profesyonel sayılırdı. Açık pencerelerden Nil'de seyreden teknelerin gürültüleri ve düdük sesleri geliyordu. Muhammed Riyah piposunu ağzından çekip Amerikalı meslektaşına gülümseyerek İngilizce olarak:
— Bay Ward, dedi, sanırım bir sonuca varabiliriz artık.
— Anlatın, dedi Amerikalı. Bir şeyler bulabildiniz mi?..

— Oldukça, diye karşılık verdi Mısırlı. Patlayıcı dansözün kemerindeki tokaya yerleştirilmiş. Plastik bomba türü bir patlayıcı. Yüz gram civarında. Bomba çok ustaca imal edilmiş. Zaman ayarlı ve programlı. Yani uzaktan komutayla patlatılma söz konusu değil. Böyle olunca da, taşıyanın ölmesi kaçınılmazdı.

Odaya bir sessizlik çöktü. Gözlerini tavana dikmiş olan İsraili, olayla hiç ilgilenmez gibiydi.

— Dansözün bu kemeri nasıl ele geçirdiğini öğrenebildiniz mi? diye sordu John Ward.

— Aşağı yukarı, dedi Mısırlı. Bomba, patlamadan on beş dakika önce kurulmuş. Dansözün intihar etmeye

hiç niyetli olmadığını düşünürsek, geriye bunu ona veren kişi kalıyor...

— Kimdir o?

— Sevgilisi. Dansözlerin odalarına bakan sorumluyu bulduk. Fifi Amer'in üç haftadır bulunduğu birinden söz etti. O ve diğer tanıklar, ikisinin odaya kapandığını ve şiddetli bir şekilde tartıştıklarını söylüyorlar...

— Yani, bir kıskançlık cinayeti mi?

Muhammed Riyah güldü.

(*) İsrail <i/i> Servisi

16

— Çok zayıf bir olasılık bu. Yine tanıkların ifadesine göre bu adam aynı zamanda Fifi Amer'in yedeği olan bir başka dansözün de sevgilisi. Olay gecesi Sheraton'un güvenliğiyle ilgili sorumlu, adamın kolu altında bir paket gördüğünü çok iyi hatırlıyor. Hatta, kontrol için paketi açtırmış ve kemeri görmüş. Şüpheli kişi patlamadan birkaç saniye önce oteli terketmiş.

— Adamı buldunuz mu?

Mısırlı gülümsedi.

— Bulsaydık şimdi burada olurdu... Adamlarımız kenti allak bullak etti. Hainin ne adını, ne adresini biliyoruz. Kendisini tanıyan diğer dansöz ise, işe yarar hiçbir bilgi veremedi. Muhbirlerimizden de bir şey çıkmadı. Kendisinin üniversite öğrencisi olduğunu söylemiş, ama üniversitelerin hepsi araştırıldı. Ona benzer kimse yok. Kuşkulandığımız öğrencileri dansöz ve soyunma odalarına bakan sorumluyla yüzleştirdik. Sonuç, sıfır... Yeniden bir sessizlik oldu. Önündeki notları inceleyen John Ward başını kaldırarak:

— Sınırları kontrol altına aldınız mı? diye sordu.

— Ülke dışına çıktığını sanmıyorum, dedi general.

Bütün uçaklar gözden geçiriliyor. Ya burada suç ortakları var, ya da tek başına çölü aşmış gitti...

— Bu durumda Kahire'den çıkmış olamaz, dedi

Amerikalı. Ya da en azından Mısır'dan.

— Bizce de öyle.

Muhaberat uzun zamandır sıkı bir çalışma içindeydi zaten. Mısır Başkanı'na karşı olan bütün yabancılar fişlenmişti. Aynı eğilimde olan Mısırlılar ise, zaten ezbere biliyorlardı... Fakat kullanılan bombanın türü, bu işin amatörce olmadığının kanıtıydı.

— Kuşkulandığınız kimse var mı? dedi Amerikalı.

Muhammed Riyah canı sıkılmış bir tavırla:

— Kaddafi'den başka kim olabilir! dedi. Üç yıldır buna benzer birçok eylem tezgâhlandı. En korkuncu da İskenderiye Ekspresi olayı. Her eylemin arkasından Kad-

17

dafi çıktı... Bu defaki de tam onun tarzı. Saldırganla bombayı göndermiş olmalı...

John Ward, Mike'a döndü.

— Siz ne düşünüyorsunuz?

— Akla yakın bir sav, dedi İsrailli. Fakat saldırganın burada birçok suç ortağı olmalı. Çünkü bundan önceki saldırılar bu kadar cüretkâr değildi.

Mısırlı general bu fikri onaylarcasına başını salladı.

Komutanı bulunduğu servis üç ay önce Libya'dan gelen beş kişi yakalamıştı. Üzerlerinde beşer bin dolar, ve seri numaraları birbirini izleyen pasaportlar çıkmıştı...

— Herkes bu eylemin bir güvensizlik havası yaratmak amacıyla tezgâhlıldığı fikrinde birleşiyor mu? dedi Amerikalı.

Muhammed Riyah:

— Kahire'ye devamlı gelen körfez sakinlerinin gözünü

korkutmayı da amaçlamış olabilirler, dedi. ölenlerin arasında iki de Suudi Arabistanlı vardı.

— Böyle bir şey için bunca zahmete ne gerek var? diye sordu Amerikalı. Daha kolay bir yol seçebilirlerdi. Ne bileyim, mesela bombayı onların kaldıkları otele bırakabilirlerdi. Muhammed Riyah cevap verecekken Amerikalı sözünü kesti.

— Saldırganlar Humeyni yandaşları olamaz mı? Dansöz alet etmeleri bunu gösteriyor. Bu gibi çıplak gösterileri dine hakaret sayarlar. Muhammed Riyah bu fikre canı sıkılmış gibi kaşlarını çatı. John Ward kadar o da, Muhaberat'ın " D i n Kardeşleri" denen bu örgüte tam olarak "sızamadığını" çok iyi biliyordu. Bakışlarını Mossad ajanına çevirdi.

— Olabilir, dedi Mike. Yalnız bunların en tehlikelileri Mısır dışında eylem yapmaktadır. Gerçekten de, Mekke saldırısından sonra çoğu Suudi Arabistan'da idam edilmişlerdi... Nereden bakılırsa bakılsın, eyleme bir neden bulmak imkânsızdı. Hatta, ilk

18

bakışta saçma gözüküyordu. Oysa, sonuç çok dehşet vericiydi: beş ölü ve on yedi ağır yaralı... Terörist, otel personeline kendini birçok kez göstermekle her türlü tehlikeyi göze almış görünüyordu. Ayrıca, bir dansözün sevgilisi olmak, Din Kardeşleri'nin tarzı değildi. Sessizliği bozan yine Muhammed Riyah oldu. Generale dönerek:

— Tripoli'den bir haber yok mu? diye sordu.

— Yok.

Genellikle Mısırlılar bu tür eylemleri daha Kaddafi'nin düşündüğü anda haber alırlardı. Doğu'da sır saklamak zordur...

Muhammed bu sefer İsrailiye döndü.

— Sizin de kulağınıza bir şey çalınmadı mı?

— Maalesef.

Oysa, her üç Filistinli eylemciden ikisinin Mossad ajanı olduğu söylenirdi...

— Olduğumuz yerde sayıyoruz, dedi CIA şefi. Bir eylem yapıldı. Bunun ne nedenini, ne planlayanını, ne de suçlunun bulunduğu yeri biliyoruz. Belki de adam şu an ikinci bir eyleme hazırlanıyor.

— Bizim elimiz de hurma toplamıyor, dedi Mısırlı general. Bugüne kadar Kaddafi'nin gönderdiği bütün teröristleri yakaladık. Bunu da yakalayacağız.

Amerikalı, tavandaki sinekleri saymakta olan İsrailiye eğildi.

— Sız ne düşünüyorsunuz, Mike? Bu eylemin arkasında kim olabilir? Din Kardeşleri böyle bir şey yapabilir mi?

İsraili bıyıklarını sıvazlayarak:

— Her şey mümkündür, dedi.

General hemen atıldı.

— Din Kardeşleri'nin Mısır'da on yıldır eylemi görülmedi.

İsraili umursamaz bir biçimde gülümsedi.

— Bu adamları tanımazsınız... Bambaşka bir dün-

19

yanın insanlarıdır.

— Mike, dedi John Ward, teröristin eşkali bir ipucu olamaz mı? Bu konuda çok zengin bir arşiviniz var....

— Belki, diye karşılık verdi Mike. Durumu Tel-Aviv'e bildirdim, fakat cevap gecikebilir.

israillinin saatine baktığını farkedenden Muhammed fırsatı kaçırmadı.

— Görüşmeyi noktalasak artık. Suçluyu bulmak

için elimizden geleni yapacağız ve durumu her an sizlere bildireceğiz. Sizin tarafta da bir gelişme olursa... israili başını sallayarak olumlu bir işaret yaptı. Aslında, İsraill-Mısır yakınlaşmasından önce bile Mossad Mısırlılara, Sedat'a karşı hazırlanan Filistinli eylemlerini haber vermişti.

Dört adam dostça el sıkıştıktan sonra ayrıldılar. General tekrar yerine oturdu. Onun işi bitmemişti, israili ile John Ward asansöre birlikte bindiler. Merdivenlerde bir düzine nöbetçi vardı. Sedat'ın alt katta oturan i k i kızının güvenliğini sağlıyorlardı. Asansörcü bile belinde bir tabanca taşıyordu. Zaten binadaki hemen herkes Muhaberat ajanıydı.

Asansörde yalnız kalınca John Ward meslektaşına döndü.

— Ne dersiniz, aşırı dinciler olabilir mi?

israili omuz silkti.

— Kaddafi de olabilir. Uzun zamandır burada bir eyleme girişmemişti. Gerçeği Beyrut'ta öğreneceğiz. Kısa zamanda bir sonuç alırız. Uzun süre sır saklamasını beceremezler. Nil kıyısında birbirlerinden ayrıldılar. John Ward'ın siyah Dodge'u isviçre Lokantası'nın önünde onu bekliyordu, israili yürüyerek El Gazi Bulvarı'na doğru uzaklaştı. Adamın dış görünüşü Araptan farksızdı. Üstelik çok iyi de Arapça konuşuyordu. Aralarındaki ilişki dostçaydı. Mossad gerekli bilgileri temin etmesine rağmen, CIA'ya hiç güvenmezdi.

20

— Elçiliğe gidiyoruz, dedi Ward şoföre.

John Ward Kahire'deki ABD Elçiliği'nde ticaret başdanışmanı sıfatıyla bulunuyordu, ama aslında sigara kâğıdı gibi ince bir kamuflajdı bu!... Şoför, Nil üstündeki köprüden geçip korkunç trafiğin içine girdi. Saatte üç kilometre hızla ilerleyen bir at arabası bütün trafiği felce uğratmış, şoförlerin devamlı klakson çalmalarına yol açmıştı. Kahirdiler sabırlı insanlardı... Kırk yüzyıllık sefalet, Mısırlılara ancak sabırlı olmayı öğretebilmişti.

John Ward karşılaştığı belayı düşündü. Sheraton' daki dansözü kim havaya uçurmuştu?

Ward, on yılı aşkın bir süredir Orta-Doğu'da görev yapıyordu. Arapçayı öğrenmiş sayılırdı. Ülkeyi "anlayabilecek" kadar çevresine alışmıştı. Yalnız, çıktığı toplantıda ne olduğunu bilmediği bir şey onu sarsmıştı. Aslında, Mısırlılar bu olayı küçümsemeye çabalıyordu. Bu da normaldi.

İsrailli, aşırı sağcıların sorunlarına karışmamaya dikkat etmişti. Bu da normaldi.

Eylem, diğer dinci grupların marifeti gibi görünüyordu.

Ama yine de bu işte tuhaf bir yan vardı. Arabası adım adım ilerlerken, Muhaberat'ın verdiği dosyayı açtı ve okumaya koyuldu.

*

**

Meridien Oteli'nin hizasına geldiklerinde, Ward i l ginç bir ayrıntıyla karşılaştı. Patlamayla ikiye ayrılmış olan dansözün otopsi raporunda kadının ölümünden çok kısa bir süre önce cinsel ilişkide bulunduğu belirtiliyordu. Bu durumda sevgilisi, kendisine bombalı kemeri hediye eden adam olabilirdi ancak.

Amerikalı dosyayı kapadı. Bu davranış, yani ayaküstü bir cinsel ilişki, aşırı sağcı grupların yapacağı iş değildi. Dodge birden ileri fırladı. Elçilik olarak kullandıkları

muhteşem beyaz villaya çok az bir mesafe kalmıştı, tik

21

scanned by darkmalt1

iş olarak Langley'e bir haber uçuracaktı. Kapının önünde kendisini sekreteri karşıladı.

— Bay Gordon aradı, dedi. Kendisi Heliopolis'te.

Sizi bekliyor.

— Tamam!

Kent merkezinden havaalanı civarında olan Heliopolis'e telefon etmek imkânsızdı. Kahire'de telefon bir dertti. İsviçre Büyükelçiliği i k i yıl telefonsuz kalmış, bir Fransız şirketi ise ancak gazete ilanlarıyla telefon edinebilmişti... Hiçbir şeyin şaşırtıcı olmadığı böyle bir ülkede, bir teröristi ele geçirmek pek de kolay olmayacaktı...

*

Altesleri Prens Malko Linge, Liezen'deki şatosunun penceresinden düşen yaprakları seyrediyordu. Kış sert geçeceğe benziyordu. Bu da Avusturya'da bol kar ve korkunç soğuk demektir... Uzun kış gecelerinin sıkıntısını hafifletmek için uzaktan komutalı bir Akai müzik dolabı ve birkaç açık saçık video kaset almıştı. Malko saatine baktı. 1 . Kaprisli nişanlısı Alexandra yine geç kalmıştı. Yakınlarındaki bir şatoya, Alexandra'nın kuzeninin onuncu yaş günü partisine davetliyidiler. Birkaç hoş saat geçirmek için bulunmaz bir fırsattı bu.

Vakit geçirmek için Kurier gazetesini alıp dış haberleri okumaya başladı. Beşinci sayfanın üstünde i k i fotoğraf dikkatini çekti. Moğol tipi sarkık bıyıklı bir delikanlıyla, güzel yüzlü bir genç kızın resimleri idi bunlar. Merakla haberi okudu. İsviçre polisi Zürih'te Baader Çetesi' nin kolu olan bir Batı Alman terörist hücresi ortaya çı karmıştı. Fakat, ne yazık ki elebaşları yakalanmamıştı. Polis ele geçirdiği belgelerden, Otto Mainz ve Hildegard Müller adındaki çok tehlikeli bir çiftin İsviçre'den geçtiklerini ve Almanya'dan kaçışlarında Libya Gizli Servisi'n den yardım gördüklerini saptamıştı.

Malko gazeteyi bıraktı. Şatonun avlusunda bir ara-

22

ba durmuştu. Alexandra'nın eski Volkssvagen'inin motor gürültüsünü tanımakta gecikmedi. Elko Krizantem genç kadını karşılamak için kapıya çıkmıştı bile. Malko kapıya gitmek üzereyken aklına iki gün önce okuduğu bir haber takıldı. Haber, Kahire'de bir dansözün feci ölümüyle ilgiliydi, iki olay arasında hiçbir ilişki olmamasına rağmen, Malko biraz şaşırır gibi oldu. Uzun zamandır Kahire'de her şey sakindi... Alexandra içeri girdiğinde aklı hâlâ bu iki olaydaydı. Düşünceleri bir yana bırakıp genç kadına doğru ilerledi.

— Uzun eteklikli bir şey giyeceğini sanıyordum, dedi.

— Böyle hoşuna gitmiyor muyum? dedi Alexandra.

Üzerinde kısa eteklikli siyah bir giysi, aynı renkte çorap ve ayakkabı vardı. En usta mankenleri bile çatlatacak biçimde kendi etrafında dönünce, etekliği bacaklarını olduğu gibi ortaya koydu. Uzun sarı saçlarını alnının üzerinden geçirdiği bir bantla tutturması ona kolejli havası veriyordu.

Kendini sere serpe koltuğa bırakıp bacak bacak üstüne atınca, Malko'nun eli alışkanlıkla kalçalarına doğru kaydı. Alexandra gülümsedi.

— Geç kalacağız.

Malko becerikli bir hareketle etekliğini beline doğru sıyırdı. Altında, çoraplarını tutan jartiyerden başka bir şey yoktu. Malko'nun hayretini farkedince gülümsedi.

— Korkma, külotum çantamda.

Malko'nun yeniden okşamaya başlamasıyla gözlerini yumdu ve yavaşça koltuktan yumuşak halının üzerine kayarak sırtüstü yere uzandı. Malko bir anda kendini genç kadının karşısında, dizlerinin üstünde buldu. Şöminenin üzerindeki antika aynada beliren ilginç hayalleri içindeki arzuyu daha da alevlendirdi. Alexandra'yı kalçalarından kavrayarak kendine doğru çekti ve hiç acele etmeksizin sevişmeye başladılar... Duvar saati sekizi çaldığında Alexandra doğruldu.

23

— Haydi kalk, geç kalmayalım... Aksi halde hakkımızda kötü düşünürler...

Malko doğruldu. Alexandra makyajını tazelemek için banyoya girdiğinde yerinden fırladı ve telefonu açarak ABD'nin kod numarasını çevirdi...

2 A

III . BÖLÜM

Central Intelligence Agency ya da kısaca CIA'nın Eylem Bölümü Şefi Frank Thorpe'un hafızası fillerinkine taş çıkartacak derecede güçlüydü. Eski şef David Wise' in ölümünden sonra görevi o devralmıştı. Ülkenin ve hükümetin başkanlık seçimlerine hazırlanmakta olduğu şu dönemde "Şirket", son yılların en kargaşalı devrini yaşıyordu... Thorpe, Malko'nun telefonundan sonra, Alman Haberalma Servisi BND ile yoğun bir haberleşmeye girişmiş ve onlardan azılı terörist Otto Mainz ile Hildegard Müller'in dosyalarını istetmişti. BND'nin verdiği bilgiler arasında, söz konusu iki teröristin Bern'deki Libya Büyükelçiliği ajanlarıyla pek sıkı fıkı oldukları da yer alıyordu. Dosyaları okuduktan sonra Kahire'deki CIA Şubesinde gönderilmiş olan Sheraton olayı ile ilgili rapora bir göz attı. Kalkıp bir fincan kahve aldı. Kahvenin insan hafızasını güçlendirdiğini iddia ederdi hep. Kahveyi bitirdikten sonra pencereye gidip bir süre dışarıyı seyretti, sonra masasına dönüp iç-konuşma cihazının düğmesine bastı.

— Rose, bana Ortadoğu Masası'ndan Richer'i bağla.

Marc Richer özellikle Libya ile ilgilenir ve konusunda çok şey bilirdi. Otuz saniye sonra, Richer telefundaydı.

26

— Selam Richer, dedi Thorpe. Bir şey soracaktım. "Çılgın Co"dan bir haber var mı?

Albay Kaddafi'nin Şirket'teki takma adıydı bu.

Richer birkaç saniye düşündükten sonra:

— Ufak bir haber var, dedi. Haber, Tunusluların dinleme istasyonlarından kaynaklanıyor. Söylendiğine göre Mısırlıların tezgâhladığına inandığı Tobruk Darbesi onu çileden çıkarmış. Şu sıra Tunus sınırına yakın bir bölgede bu işi kurcalıyormuş. Niye sordunuz?

— Hiç, dedi Thorpe. Biraz bilgi alayım dedim. Teşekkürler.

Telefonu kapadı. "Tobruk Darbesi", iki ay önce Mısırlılarla Batı Almanların ortaklaşa tezgâhladığı ve Libya rejimini yıkmayı amaçlayan bir başkaldırma girişimiydi.

Thorpe koltuğuna oturup düşünmeye başladı. Elindeki üç kişi gereğince yetenekli değildi. Geriye, güvенеbileceği tek kişi kalıyordu: Şirket'in eski dostu Prens Malko.

Ayrıca, CIA'nın Ortadoğu faaliyetleri son yıllarda

müthiş kısıtlanmıştı. Hele o bölgede para harcamaları hemen hemen imkânsızdı.
Şu anda, o ünlü ve becerikli elektronik bilgisayarların değil de, ancak insan zekâsının çözebileceği bir sorunla karşı karşıyaydı.

Düşünceli bir tavırla dosyayı kapadı. Görünürde, Kahire'deki Sheraton olayı ile Alman teröristlerle ilgili Zürih'ten gelen haber arasında hiçbir ilişki yok gibiydi. Bir an John Ward'dan ekstra bir bilgi istemeyi düşündü, sonra vazgeçti. Şube şeflerini iyi tanırdı. Bu gibi özel bilgileri angarya kabul ederlerdi. Ayrıca, bir soruşturma yapamayacağı için sonuç da olumsuz olacaktı.

Mısırlılar kuşkusuz Alman polisinden gerekli dosyaları istemişlerdi, fakat bunların sonu gelmez bürokratik engelleri aşmaları olanaksızdı. Thorpe, daha sağlıklı düşünebilmek için bir sigara yaktı. Kendisine yardım edebilecek tek kişi, Şirket'in "örtülü ödenek" sorumlusu Ed

26

Skeetie idi. Skeetie, göbeğini şişirmekten başka bir şey düşünmeyen yardımsever bir Teksaslı idi . . .

Telefonu açıp onu aradı.-

— Ed?

— Evet?

— Ben Thorpe. Öğle yemeği yedin mi?

— Hayır. Niye sordun?

— Yeni açılmış bir Fransız lokantası keşfettim.

— Yok yahu! Adı neymiş?

— Altın Dana. Futbolda müşterek bahisten biraz para kazandım, istersen birlikte ezelim bu parayı.

— Tamam. Büroyu kapatıp hemen aşağı iniyorum.

Otoparkta buluşalım. Vay canına be! Ciddisin değil mi?...

Yani, yemek konusunda...

*

**

Ed Skeetie tabağındaki soslu dana yahnisinin son parçasını ağzına atıp üstüne Beaujolais şarabını da içtikten sonra gözlerini Thorpe'a çevirdi.

— Yemek harikaydı doğrusu! Şimdi öt bakalım! Sen adama durup dururken yemek ısmarlamazsın, derdin nedir? Frank Thorpe abartmalı bir hareketle kollarını yana açtı.

— Bak, beni yanlış...

— Kes tıraşı, dedi Ed Skeetie. Çuvalla paran olsa, gazoz bile ısmarlamazsın sen. Haydi, konuş!..

İnsanların birbirini tanıması ne güzel şeydi!..

— Kasanda biraz arpa var mı? diye sordu Thorpe.

— "Biraz" dediğin ne kadar?

— Ne bileyim ben... Mesela on bin dolar...

— Ne yapacaksın bu parayı?

— Mısır'da bir iş var.

Ed Skeetie'nin gözleri parladı.

— Ne o, piramitlerin üstünde iş mi tutacaksın?

— Saçmalama... Bir görev gideri olacak bu.

27

— Niye "resmi istek" yapmıyorsun öyleyse?

— Kabul etmezler. İş biraz karışık.

— Nasıl yani?

Frank Thorpe tereddüt etti.

— Bak, Mısır Ordusu'ndaki yeni malzemelerin ne şekilde kullanıldığını araştıracağız. Bilirsin, hani Rus tanklarına laser yönlendirmeli 105'lik toplar takmıştık ya...

Ed Skeetie kahkahayı bastı.

— Bunun için oraya adam göndermene gerek yok.

Sonucu burada ben sana söyleyiveririm. Sonuç, sıfır.

Daha iyisi de olmaz... Şimdi, başka bir sebep bul.

— Bak, konunun ne olduğunu sana söyleyemem.

Ama, bana güvenmelisin. Para için bir bahane uydurur
artık. Araştırma de, denetim de, ne istersen de işte.

Ed gülümsedi.

— Tamam! Tamam! İşine geliyorsa, birini piramitlerin
ölçüsünü aldirmaya gönderdim,derim. Bu parayı
resmi seyahatlerden ufak ufak tırtıklarım. Kimi göndermeyi
düşünüyorsun?

— Bizden birisi olmaz, dedi Frank Thorpe. Sonra
başımıza iş açılır. Özel anlaşmalı bir ajan olmalı bu. Sıkı
biri. Eğer yanılmıyorsam, bu işin altından büyük bir bela
çıkacak.

— Kafanda belli bir isim var mı?

— Galiba.

*

Ebu Seyid nargilesini fokurdatarak bir nefes çekti.
Şeydi El Hüseyin Camisi'nin tam karşısında bulunan
kahvenin müşterileri önlerinden gelip geçenleri dalgın
dalgın seyrederek vakit öldürüyorlardı. Ebu Seyid saçlarını
kısacık tıraş ettirmiş, bıyığını kesmiş ve gözüne de
kendisine öğrenci havası veren metal çerçeveli bir gözlük
takmıştı.

Hemen hemen bir aydır Kahire'de gizleniyordu. Mısır'a,
Tripoli'deki "Arap Dışilişkiler Bürosu" tarafından

2H

ayarlanan sahte bir .Kuveyt pasaportuyla girmişti. En uygunu
buydu. Fakat, Libya'da çalışırken tanıştığı Mısırlı
olmasaydı, işler bu kadar kolay yürümezdi. Adam Ebu
Seyid'e, karısının Han El Halil Sokağı'nda X V I I . yüzyıldan
kalma tarihi bir binanın bekçisi olduğunu söylemiş
ve adres bırakmıştı. Bina zengin bir tüccara aitti ve
şu sıralar tamirat görmekteydi.

Ebu Seyid Libya'da tanıştığı adamı verdiği adreste
bulmuş ve haftada yüz lira karşılığında evde gizleneceğini
ona kabul ettirmişti. Evin otuza yakın odası vardı ve Ebu
Seyid ancak geceleri sokağa çıkıyordu. Bekçilik yapan
karı kocaya göre o, Mısır'a para harcamaya gelen bir
Libyalıydı, öyleyse her şeye göz yumup mümkün, olduğunca
para tırtıklamaktan başka yapacakları bir şey yoktu.

Ebu Seyid Sheraton'daki yangını El Gazi Caddesi'ndeki
otobüs durağından seyretmişti. Fifi Amer korkacak
zaman bulamamış olmalıydı. Bu gibi işlere alışık olan
Ebu Seyid'i, genç dansözün sonu hiç etkilememişti. Aksine,
bu konulardaki teknik bilgisinden ve zekâsından son
derece gurur duyuyordu... Aldığı "emir" kolay uygulanır
türden değildi.

Planını uygulamak için gerekli malzemeyi temin etmek
amacıyla günlerce Bedesten'de dolaşmış, sonunda o
altın işlemeli kemeri bulmuştu.

i lk iş olarak, kemerin on santimetre çaplı daire şeklindeki
büyük tokasını ortadan açmakla işe başlamıştı.

Yassı bir krem kutusunu andıran tokayı ikiye ayırdıkfan
sonra, iç kısımlarına demir testeresinin ucuyla birbirini
kesen çizgiler çekip,çizgileri derinleştirmişti. Böylece ortaya
çıkan küçük kareler, patlama anında şarapnel gibi
dağılarak daha fazla ölüme yol açacaktı.

Daha sonra Libya'dan yanında gizlice getirdiği macuna
benzer sarı maddeden bir eczane terazisinde yüz
gram tartırmıştı. Bu, amidon ve % 26 oranında nitrogliserinden
elde edilmiş son derece güçlü bir plastik patlayıcı-

29

cıydı. Bu macunu tokanın bir yüzüne silme doldurarak

ortasını bombanın kalbi olan mekanizma için boş bırakmıştı. Ebu Seyid gerekli malzemeleri topladıktan sonra oturup imalata geçmişti! Yanında, ani ısıya duyarlı bir patlayıcı olan fülminat, bir başka patlayıcı tetryl, bir cep feneri ampulü, küçük bir kronometre, gömlek düğmesi boyunda bir Asahi Pentax pil, ince teller ve lehim tabancası vardı. Zaman ayarlı ateşleyiciyi bunlarla hazırlaması saatler sürmüştü...

Önce ampulü kırıp içinden filamanını almıştı. Sonra on gram fülminat tartarak filamanı, top haline getirdiği bu maddenin çevresine sarmış ve küçücük bir karton parçası sokarak iki maddeyi birbirinden ayırmıştı.

Satın aldığı pil 6 volt, ampulün filamanı ise 4,5 volttu. Pilden akım geçtiğinde bir anda kızan filaman.fülminatı ateşleyecek, o tetryli, tetryl de asıl patlayıcıyı etkileyecekti... Yalnız bu bomba Ebu Seyid uzaklaştıktan sonra patlamalıydı. Zaten işin en ince noktası da buydu. Zamanı ayarlamak.

Ebu Seyid pili ampul filamanına bağlayan tele minik kronometreyi taktı. Kronometrenin iki kolu üst üste gelince devre kapanmış olacak ve akımı geçirecekti. Kronometreyi, harekete geçtikten on dakika sonra akım geçirecek şekilde ayarlamış ve kronometreyi çalıştıracak telin ucunu da tokaya bağlamıştı. Kemer takılıp toka kitlendi mi, tel kopacak ve kronometre çalışmaya başlayacaktı. Bütün bu sistemin boyu beş santimetreyi geçmiyordu. Ebu Seyid mekanizmayı plastik patlayıcının ortasındaki boşluğa yerleştirip tokenin parçalarını birleştirmişti. Artık gerisi Fifi Amer'e kalıyordu.

Neyseki, güzel dansöz hediyenin çekiciliğine karşı koyamamıştı! Aralarındaki tartışma yüzünden iş neredeyse berbat olacak, onca emek boşa çıkacaktı. Ondan sonra da Ebu Seyid ayıklasın pirincin taşını!

Ebu Seyid saatine baktı. Emir aldığı kişi neredeyse

30

gelirdi. Nihayet, düzenlediği saldırının bir işe yarayıp yaramadığını öğrenebilecekti.

31

IV. BÖLÜM

Mansur Harun elinde amber teşbihi, hem çekiyor hem de şeytanın ortağı dediği Mısır Başkanı'na lanetler savuruyordu. Mansur Harun,Ayetullah Humeyni'ninki gibi bir islam cumhuriyetinden yanaydı ve Mısır'da da böyle bir devlet kurulmasını arzuluyordu. Nasır zamanında şeriatçı düşüncelerini gizleyerek idamdan kurtulmuş, bu yeni dönemde ise kendisini ihanete uğramış gibi hisseder olmuştı. Muhaberat, telefonlarını dinliyor, her ay bürosunu arıyor, herhangi bir yıkıcı faaliyete katılıyor mu, diye kontrol ediyordu.

Mansur, şeriatçı bir örgütün üyesiydi. Felsefeleri ise, medeniyeti bırakıp çölde çadır hayatı yaşamaktı. Onlara göre hemen herkes şeytanın suç ortağıydı. Vücut hareketleriyle erkeklerde cinsel duygular uyandıran dansözler büyük günahkârlardı. Şeytanın suç ortaklarınca yapılan ve içki satılan Sheraton ise derhal yıkılmalıydı. Mansur Harun amber tesbihini bıraktı ve yıldızlı gökyüzüne baktı.

Çölün ortasındaki kulübesinin sahanlığında eski bir koltuğa oturmuştu. Ev, piramitlerin karşısındaydı. Şehirin doğusunda, piramitler civarında böyle otuz kadar döküntü ev vardı. Bunlar Kahirelilerin tatil evleriydi. Hava serin ve etraf sessiz olduğu için perşembe ve cumalarını burada geçirirlerdi.

Mansur Harun'un ki diğerlerinden biraz büyüktü.

İki odası vardı. Yola hakim bir çıkmaz sokağın ucundaydı. En yakın kulübe ise, beş metre ötedeydi ve bu salı günü diğerleri gibi o da boştu. Çöldeki birkaç keçi sürüsü sayılmazsa, çevrede kimseler yoktu. Mansur Harun tekrar teşbihini aldı. Arkadaşı sözünü tutacak mıydı? Onsuz, eylemcilerin tüm planı altüst olurdu. Bu ikinci suikasttı. Bir üçüncüsü olmayacaktı. Saatine baktı: Dokuz buçuk. Şimdiden bir saat gecikmişti. Tabii, başına bir şey gelmediyse...

Mansur Harun ağzına birkaç fıstık attı ve çiğnedi. Hapise düşerse az yemek verecekleri için şimdiden hazırlanıyordu... Eğer suikast başarısız olursa, İran'a kaçıp Humeyni'nin saflarında savaşmayı kararlaştırmıştı. Kulübenin yolunda bir araba sesi duyarak sıçradı. Arkadaşı General Mastabat'ın eski Desoto'sunu tanıyınca rahatladı. Araba evin yanında durdu ve eski asker indi. Kılığı her zamanki gibi gülünçtü. Siyah saçları ve bakalit gözlüğüyle Gize Koyu'nda her gün nargile içip Allah'ın verdiği nimetleri değerlendiren emekli paşalara benziyordu... İki adam hasretle kucaklaştılar. Sessizliği ilk Mansur Harun bozdu.

— Aldın mı kardeşim?

General Mastabat güldü.

— Evet.

Yeni bir sessizlik. Mansur Harun'un gözleri parlıyordu.

Büyük bir iştahla büyük arabanın bagajına yaklaştı.

— Orada mı?

General alnını sildi.

— Evet, ama bildiğin gibi kolay olmadı! Dilerim kimse farketmez. Dört yüzlük bir stoktaydı. Neyseki sorumluyu tanıyordum. Bataryaları ve diğer akşamı kontrol ettiler ve denediler. Bu sebeple de bir şeyler hakettiler. Paylarını vermek lazım. Yalnız...

General Mastabat arabanın bagajını açtı. Mansur

33

Harun yüz altmış santimetre boyunda ve kırk beş santimetre eninde bir tahta sandık gördü.

Etrafına kuşkulu gözlerle bakan general:

— Bana yardım et, dedi.

Birlikte sandığı eve taşıdılar. Malın bu kadar hafif olması Mansur Harun'u şaşırtmıştı: taş çatlasa yirmi kilo. Kapak daha önceden de açılmış olduğu için kolayca aralandı. Mansur merakla içine eğildi. Gaz lambası ölü bir ışık veriyordu. Çölden esen rüzgâr ise döşeme tahtalarının arasından odaya doluyordu.

Sandıkta, bir metre elli santim boyunda ve sekiz santim çapında bir fiber silindirle ona bağlı bir kabza vardı. Altında ise, ucu sivri daha kısa bir silindir görülüyordu. Dip tarafında küçük kanatçıklar vardı. Büyük silindirin her iki yanındaki askılar bunun bir golf çantası gibi taşınmasını sağlıyordu. Önünde ve arkasında plastik kapaklar vardı.

— İşte, dedi general. Tamam.

Mansur Harun eğildi ve silaha parmağını dokundurdu.

Hayatında ilk kez, Sam 7 adıyla tanınan Sovyet malı bir füze görüyordu.

— Füze bu mu?

Mansur Harun askıdan tutup silahı kaldırdı.

— Ağır değil.

— Füze dokuz kilo iki yüz gram; füzeatar iki kilo dokuz yüz gram; kabza da bir kilo yedi yüz gram.

— Atış menzili nedir?

— Üç buçuk kilometre. Bu eski model.

— Çalışıyor mu? dedi kuşkuyla Mansur Harun.
— Elbette çalışıyor! diye gülererek yanıtladı general.
Elektrikli ateşlemeyi sağlayan aküsü kontrol edildi.
— Nasıl çalışıyor?
— Oh, oldukça basit.
General füzeyi kaldırıp ucundaki şeffaf başlığı gösterdi.
— İşte, enfraruja hassas sistem bu. Bu cihaz sayesinde-
34
de füze motor veya reaktörün çıkardığı ısıyı izler.
— Iskalamaz değil mi? dedi Mansur.
— Kesinlikle hayır. Sam 7, sestten hızlı hareket eder.
Mansur Harun füzeyi hayran hayran seyretti.
Ateşleyicinin kabzası roketatarları andırıyordu. General kabzanın önündeki küçük silindiri gösterdi.
— İşte en önemli parçası, bu ısı bataryası, dedi. Bunu çalıştırınca atıcıyı omuzuna koyar.hedefi ararsın...
— Evet, dedi Mansur. Ya sonra?
— Sonra tetiğe basarsın. İki ayrı tetik var. Birincisi füzenin yön bulma aygıtını çalıştırır. Eğer hedef enfraruj alanında varsa kırmızı bir ışık yanar, ayrıca sesle işaret verir. Emin olunca da ikinci tetiğe basılır. Böylece atıcı çalıştırılmış olur... Saniyenin üçte biri kadar bir süre itici yakıt tüpün içinde yanar. Sonra füze yerinden ayrılır ve motor ısınıp veya patlamaları izler.
— İçinde çok yakıt var mı?
— Hayır, üç yüz gram yeterli.
Mansur Harun başını göğe kaldırdı ve Allah'a şükretti.
— Nefis, dedi. Bunu ben bile kullanabilirim.
General güldü.
— Dikkat, aküyü kontrol etmek lazım! Sadece yüz seksen saniye çalışır. Sonra boşalır. Füze de işe yaramaz. Uzun süre tereddüt etmeye gelmez. Yalnızca bir tek batarya bulabildim. Bu işi bir profesyonele bırakmak daha iyi.
— Anlıyorum, dedi Mansur.
Sam 7'yi omuzlamış tetiği çekerken kendini hayal ediyordu. Ne unutulmaz an... General hayalini bozdu.
— Uzun süre kalmayacağım, dedi. Nereye koyacaksın?
— Buraya kardeşim, dedi Mansur. Yatağın altına. Kimse buraya gelmez, kapıda asma kilit var. Son anda yerinden çıkaracağım...
General başını eğdi.

35
— Dikkat et, bir ikincisini bulamayız. Arkadaşlarımız gitti. Alaydan almak da imkânsız...
— Korkma, dedi Mansur. Onu büyük kızımın namusuymuş gibi koruyacağım.
Bu gereksiz bir sözdü. Kardeşi kızlarından birini bir erkekle yattı, diye suçlamış ve vurmuştu. Ama, otopside kızın bakire ortaya çıkmış, kardeşi de altı ay hapis yatmıştı...
Mansur Harun generale arabasına kadar eşlik etti.
Uzun uzun kucaklaştılar. Sonra Kahire yönüne doğru ilerleyen arabayı seyretti. General Mastabat kendisini darağacına kadar yollayabilecek bir tehlikeyi göze almıştı.
Ama çok acı çekmiş ve her ne pahasına olursa olsun intikam almak isteyen bir adamdı. Ruslara inanmış hatta davet üzerine Sovyetler Birliği'nde eğitim görmüştü. Nasır döneminde inanmış bir insan olduğu için parlak bir geleceği olduğu düşünülmüştü. 1967 savaşında İsrail'in iki günde yok edileceğine inanmış ve savaşa katılmıştı. Mısır'ın bozguna uğraması, kendi bozgunu olmuştu. Nasır onu garaj bekçiliğine atamış, daha sonraki dönemde ise Sedat tarafından ordudan atılmıştı. Şimdi ise Kahire'de sonu gelmez işlerle uğraşan küçük bir büroda çalışıyordu.

Eğer komplo başarıya ulaşırsa üniformasına ve saygınlığına kavuşacaktı...

Mansur Harun kulübeye girdi ve yatağın yanına gitti : Yeşil silahı omuzuna koydu ve açık kapıdan dürbünüyle yıldızlara baktı. İnanılmayacak kadar hafifti. Böyle bir aletle bir ülkenin geleceği değişecekti...

Silahı, evine götürmeyi çok istiyordu, ama bu büyük bir tehlikeydi. Olduğu yerde bırakmak en iyisiydi. Muhaberat, burayı hiç aramazdı. Füzenin orada kalması uygundu. Mansur Harun silahı yatağın altına koydu ve etrafına eski yastıkları attı. Burada kim arayabilirdi? Sonra kapıyı kapadı ve kibleye dönerek davasının başarıya ulaşması için dua etti.

*

**

36

Olay birkaç hafta önce Hac döneminde Mekke'de başlamıştı. Mansur Harun her yıl olduğu gibi yine oradaydı. Bir gece oteldeki odasına birisi gelmişti. Yabancı birisi. Adını söylemek istememiş, ona Beyrut için bir bilet vermiş ve:

— Orada birisi sizi görmek istiyor, demişti. Libyalı yazar Ahmed... Oraya gitmeniz gerektiği kanısındayım. Tabii gizlice...

Mansur Harun, Ahmed adını duyunca durumu anlamıştı. Libyalı tanınmış bir yazardı. Ayrıca, Kaddafi adına darbe yapmakla görevli bir örgütün beyin takımından biri olduğu bilinirdi. Anlaşılan Mansur Harun'un şeriatçı ve bugünkü Mısır Başkanı'na karşı olduğu Libyalılarca biliniyordu...

Beyrut'a gitmiş, buluşma Saint George Oteli'nin yanındaki havuzda gerçekleşmişti. Libyalı, Mansur Harun'un aşırı şeriatçı olduğunu ve ona güvenilebileceğini bildiği için hemen konuya girmişti.

— Kardeşim, İslamın müdafaası gerekli. Bize ancak sizin gibi ölümden ve hapisten korkmayanlar yardım edebilir. Mısır'ın bugünkü devlet başkanınınınan kurtarılaraq ırkçılığa karşı savaşa girmesi sağlanmalı ve zafer Allah'a, inanların olmalı.

— Elbette! diye onaylamıştı Mansur Harun. Peki ben ne yapabilirim?

Libyalı yüzüne bakmış ve:

— Çok önemli bir şey kardeşim, demişti. Hatta hayati. Başkan'ı devirmek için gerekli teçhizat. Mısır'a sokmaya uğraştık. Ne yazık ki, kahramanlarımız çölün doğusunda kum fırtınasına yakalanıp kayboldular. Onları bir daha bulamadık. Ayrıca bize bazı şeylerin temini gerekli. Sizin orduda yakınlarınız vardır. Böylece teçhizatı sağlayabiliriz. Mansur Harun kafasından arkadaşlarının isimlerini geçirirken düşünmüştü. Kolay değildi, ama imkânsız da değildi.

87

— Ya sonra?

— Büyük bir harekât olacak. Sonra devreye biz gireceğiz. Yürümesi için tüm çabamızı harcayacağız. Eğer bizimle birlikte değilseniz başka bir şey söyleyemem.

Mansur Harun gözlerini Libyalımnkine dikmişti.

— Kardeşim, tek bir şartla kabul ederim.

— Nedir?

— Geçmişte başkanınız çok konuştu, az iş yaptı. Arkadaşlar onun davasına inandılar ve yalnızca öldüler. Yine öyle olacaksa...

— Doğru değil kardeşim, diye itiraz etmişti Libyalı.

İşi sonuna kadar götürmeye kararlıyız. Yardıminızla tabii...

— Elimden geleni yaparım. Yalnız, düşmanlarımızın kanlarını dökmeye kararlı olduğunuzu ispatladığınız zaman.

— Peki kardeşim, ne istiyorsunuz?

— Çok basit bir şey. Kahire'de ahlaksızlığın ve fuhuşun beşiği olan bir yer var. Bütün sahte müslümanlar orada buluşur, namussuz kadınları seyrederek. Onlara bir ders vermek istiyorum...

— Ama nasıl?

Mansur Harun onlardan beklediklerini anlatmıştı. Bir bomba hem dinsiz dansöz, hem de onu seyredenleri temizlemeye yeterdi... Fikrini hiçbir şey değiştirmezdi. Ne tehlike, ne de ölüm. Libya'ya istemeye istemeye kabul etmişti. Çünkü Mısır'da kendisine Sam 7'yi yalnız Mansur bulabilirdi.

Şimdi müttefikleri ilk şartı yerine getirmişlerdi. Sıra Mansur Harun'daydı. O da sözünü yerine getirmişti işte. Mansur füzeye son kez göz attı, kapıyı kapadı, kilidi astı ve eski Fiat'ına bindi. El Hüseyin Camisi'ne doğru yola çıktı.

38

V. BÖLÜM

— Mısır'da, dedi John Ward, şu ünlü "İ B M" sistemine uymak lazım...

— İ BM mi diye sordu Malko. Ne demek bu?

— "İnşallah"ın İ'si, "Belki"nin B'si ve "Maalesef'in M'si. işte, İ BM mi? Mısırlılardan daha efendisi yoktur, ama her şeye boş verirler.

— Farkındayım, dedi Malko. Bu yüzden şehir mahvolmuş. Bir gece önce Air France ile Paris'ten gelmişti. Kahire'ye haftada iki kez Lyon'dan, bir kez Nice'den, bir kez Marsilya'dan sefer vardı. Kahire Havaalanı inanılması güç bir yerdi. O felaket manzarayı gördükten sonra Gize Koyu'nun kuzeyinde, N i l ' i gören on beş katlı Meridien'e gelince içi rahatlamıştı. Havaalanı ile şehir arasındaki yolun manzarası bombalanmış bir şehri andırıyordu. Bütün bu harap görüntülere rağmen sokakta çok sayıda insan vardı. Trafik ise felaketti, iki yıllık olmasına rağmen, sanki yüz yıllıkmış gibi gözüken kırmızı otobüsler, eski Amerikan arabaları, develer, eşek arabaları bir de arabalara aldırış etmeden geçen yayalar. Bütün bunlar insanı çıldırtabilirdi.

N i l ' i geçmek yirmi dakikalarını aldı. Mesafe ise bir kilometreydi! Dodge bir deveyi geçtikten sonra bir katında çamaşır asılı küçük bir binanın önünde durdu. Binaya Belmont sigaralarının ilanı asılmıştı. Yandaki bina ise

39

otuz katlıydı ve Kahire ile Gize Koyu'nu ayıran kanalın kenarındaydı. Meridien tam karşıya düşüyordu.

— İşte en güzel binamız, dedi John Ward. Elçilikten daha önemlidir.

Küçük bir bahçe içinde, merdivenle birinci kata girilen eski ve yıkık dökük bir evdi. Kapıdaki tabelada "International Business Help. Second Floor" yazıyordu.

Arızalı asansör ise, Dekoratif Sanatlar Müzesi'ne uygun bir nesneydi. On kadar Mısırlı sanatların yanındaki küçük girişte bekliyordu.

— Bize uluslararası bir hat bağladılar, dedi John

Ward. Herkes buradan telefon ediyor. Aksi halde konuşabilmek için haftalarca beklemek gerekli. Gelin size yardımcım Mel Smith'i tanıtırayım.

Şefle yardımcısı çok zıt tiplerdi: tıpkı, Lorel ile Hardi gibi.

— Mel Smith, dedi adam.

— Mel "kuruluşun" resmi başkanıdır, diye ekledi John Ward. On iki yıldır burada ve Arapça bilir. Burada hem geçici işlerle, hem de sizin gibi işadamlarına yardımcı olmakla görevli servislerimiz var. Ticari ataşelik sıfatı Mel ile ilişki kurmamı kolaylaştırıyor. Hatta ona para bile kazandırıyor...

— Mısırlıların haberi var mı? dedi Malko.

— Tabii! Onlarla çok iyi ilişkilerimiz var. Üstelik Mel'in Mısırlı sekreteri, uzun süre Başkan'ın güvenliğinden sorumlu olan birisiyle evlendi. Adamın Muhaberat ile ilişkisi olduğunu söylememe gerek yok. Zaten Mısırlı müttefiklerimizden gizleyecek hiçbir şeyimiz yok. Yani, yok gibi... Sizin "Şirket"ten gönderildiğinizi biliyorlar. Malko Mısır'a kendi kimliğiyle gelmişti. Yanında ise, sadık yardımcısı Elko Krizantem ile Mısır'da bulunması imkânsız bir kutu Moet et Chandon şampanya vardı. Mısır'a ilk kez geliyordu. Elko elbiseleri ütölemek için Meridien'de kalmıştı. Hava kapalı ve serindi. Malko Liezen Şatosu'nu içi rahat terketmişti. Bu görev sayesinde

40

kışlık yakıt parasını çıkaracak ve Mısır'ı görecekti. Firavunlar ile ortak noktası ise, eski taş aşkıydı! Onun piramidi de Liezen'deki şatosuydu.

— Mısırlılara görevim hakkında ne söylediniz?

— Durumun siyasi değerlendirmesini yapmak için merkezden gönderildiğinizi, dedi John Ward. Onlar açısından hiçbir sorun yok. Her gün etkinliğimizi biraz daha artırmamız için yalvarıyorlar. Zaten önemli bir askeri görevimiz var...

Malko sedef kakma bir koltuğa oturdu. Uçağın sessiz ve rahat kabininde geçen dört saat onu rahatlatmıştı.

— Almanlardan haber var mı?

— Hiç yok, dedi John Ward. Ama sınırı sahte pasaportla geçmiş olabilirler. Şu sıralar çok turist var.

— Peki, Sheraton olayında bir gelişme?

Mel Smith karşısına oturdu.

— Hayır. Bu sabah Muhaberat'taki meslektaşımı gördüm. Teröristi aramaya devam ediyorlar. Sonuç yok. Malko şimdi Kahire'deydi ve biraz telaşlıydı. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Bildikleri hiçbir işe yaramıyordu. John Ward düşüncelerini okumuş olmalı ki gülerek:

— Burada olduğunuz için çok mutluyum, dedi. A l tıncı hissinizden bana bahsetmişlerdi. Gerçeği kolaylıkla anlarmışsınız.

— Gerçek ortada dedi Malko. Katil yok oldu, kurban ise mezarda.

Mel Smith sarı dişlerini göstererek eğildi.

— Size bir ipucu... Hayatta kalan diğer dansöz. Katilin tavladığı kadın...

Malko elçilikte Sheraton baskını hakkındaki dosyayı okumuş ve her şeyi öğrenmişti.

— Herhalde Mısırlılar onu sorguya çekmişlerdir, bana fazladan bir şey söyleyeceğini sanmıyorum.

— Ben de, dedi Amerikalı. Ama belli de olmaz. Siz belki onların aklına gelmeyen türden sorular sorarsınız...

u

— Arapçam çok kısıtlı, dedi SAS. Sadece iki sözcük biliyorum: Ayva ve la.*

— Bizim tercümanımız var, dedi Mel Smith. Yardımcım Magda Butro. Soruşturmanın açık kısmında sizinle çalışacak. Feride, yani şu dansöz ise Kahire yakınlarında bir kulüpte çalışıyor. Mısırlılar onu uyardılar.

Konuşacaktır. Çok korkuyor.

— Ya bana bir söylemezse?

Kapı vuruldu ve anında açıldı. Mel Smith ayağa fırladı ve:
— Prens Malko, size Magda Butro'yı takdim edeyim, dedi.

*
**

Malko çok şaşırdı. Magda Butro uzun boylu bir kumraldı. Gri çorapları nefis bacaklarını sımsıkı sarmış, siyah tayyörü vücuduna oturmuştu. Dudakları, kırmızı tırnaklı beyaz ele değdiğinde ateşli bakışlarla karşılaştı. Mısırlı kadın utangaç bir genç kız gibi gözlerini yere çevirdi. Saçları kısa ve parlaktı. İ r i gözleri Saba Melikesi gibi makyajlıydı. Hafif kemerli burnu,seksi yüzüne bir kişilik kazandırıyor. Yaşını tahmin etmek zordu. Olsa olsa otuzla kırk arasında vardı. Malko kadının tam yataklık bir tip olduğunu düşündü. Magda oturdu ve edeplice bacaklarını sardı.

— Prens Malko Linge bizimle çalışıyor, dedi Mel Smith. Kahire'deki araştırmalarında size ihtiyacı olacak. Önce Feride'nin sorgulanmasında. Bu gece onunla Sahara City'ye gider miydiniz?

— Bu gece mi? (Magda Butro'nun tereddüt ettiği belliydi.) Kocamla yemeğe çıkmam gerekiyordu...

— Durumu ona anlatın ve izin isteyin, dedi Mel Smith. İş için. Akşam yemeğini Prens Malko ile yiyip ona Kahire hakkında bilgi verebilirsiniz... Çok faydalı (*) Kvi't ve hayır.

42

olur.

— Pekâlâ, dedi istemeyerek, (Malko'ya döndü.) Meridien'de kaldığınızı sanıyorum. Saat onda lokantada buluşalım mı? En iyisi Pavillon Royal'dir.

— Kahire'nin en iyisi, dedi Mel Smith.

— Çok iyi,saat onda oradayım, dedi Malko.

Magda Butro kalktı ve başıyla bir işaret yaparak odadan çıktı. Malko kadının çok zarif olduğunu farkettiler. Çok da seksiydi, ama adı değildi.

— Yardımcımız harika, dedi.

Mel Smith güldü.

— Dikkat edin, bir bakire kadar ürkektir. Zaten bana yirmi yedi yaşına kadar bakire olduğunu söylemişti! Belki de bu yüzden kocasını kıskanıyor. Adam ise, sadece onu aldatmayı düşünüyor. Kocasının ne zaman nerede olduğunu hiç bilmez ve bu da onu çıldırtır... Eğer bu gece serbestse, bu fırsatı kaçırmayın.

*
**

Sokağın başındaki buruşuk üniformalı polis, kendisini ezecek gibi olan arabalara iğrenerek bakıyordu. Adam işini bırakıp gölgeliğe sığındı. Eski bir otobüs az kalsın Malko'ya çarpıyordu. Ayda yirmi lira alan polisten başka da bir şey beklenemezdi.

Malko şehri kuzeyden güneye ikiye bölen N i l ' in sarı sularına baktı. Çevresinde, aşıktan kırılan on iki milyon kişi vardı. Kahire her zaman muhbir yatağı olmuştu. Ruslar on yıl kaldıktan sonra gitmişti. Tabii, geriye gizli ajanlarını bırakarak... Başkan'ın Arap dünyasında da düşmanları vardı, ama gerçek düşmanlar kovaladıkları Ruslardı.

Bir muhafız Meridien'in girişinde paketleri arıyordu. Malko odasına çıktı". Elko yoktu. Ama yatağın üzerinde yeni ütülenmiş bir takım elbise, bir gömlek, çantada SAS'ın yassı tabancası ve buz kovalasında da bir şişe Möet et Chandon vardı. İlk kez dost bir ülkedeydi. Kri-

zantem'i de getirdiğine memnun oldu. Terasa çıkarak manzarayı seyretti.

Nil üzerinde seyreden yelkenli tekneler, mavnalar vardı. Gize Koyu'nda, tam Sheraton'un yanında, henüz tamamlanmamış bir kule görünüyordu.

Sol tarafta, kuş uçuşu dört yüz metre ötedeki uzun bir binanın yanında bir helikopter alanı gördü. Biraz ilerisinde, bahçe içinde kolonlu beyaz bir villa vardı. Başkan'ın karısı orada yaşıyordu. Kahire Nil'in her iki yanında göz alabildiğince uzanıyordu. Kuzeydeki El Tahrir Köprüsü'nde trafik çok yavaş akıyordu. Batıda, eski mahallelere hakim kaledeki minarelerin arkasından kızıl tepeler görölüyordu. Güneyde, tuğla fabrikalarının bacalarından yükselen kara dumanlar göze çarpıyordu. Malko hayatını düşündü. Gözünün önüne şatosunun cilalı parkeleri, aile tabloları geldi. Onun için bunlar çok kıymetliydi. Ailesinin iki ya da üç asırlık geçmişlerini yansıtıyordu. Şu an ise kendisi, paralı bir asker ya da modern bir samuraydan farksızdı. Kanserden ya da bir kurşunla ölene kadar da böyle devam edecekti. Ama en azından sevmediği bir sisteme karşı çarpışıyordu. Nil'i seyrederken San Salvador'daki görevini düşündü. Elleriyle birisini öldürmüştü. CIA bölge şefini. Çünkü duyguları öyle emretmişti. Bunu yalnızca Eylem Servisi Şefi Frank Thorpe biliyordu. Ve örtbas etmişti. Orada kabalık, burada Ortadoğu'da ise incelik vardı. İnsanlar sık sık arkadaşlarını değiştiriyorlardı. Dün nefret ettikleri ile bugün canciğer oluyorlardı. Kanın bedeli ödendi mi, saldırı unutuluyordu... Ama Sheraton'dakinin bedeli neydi? Biraz sonra öleceğini kesinlikle bildiği bir kadınla kim sevişebilirdi? Böyle davranmasına sebep neydi? Bir katilin metresi aracılığıyla ne bulabilecekti?

*

— Gize kulesini görüyor musunuz?

— Evet, dedi Malko.

Magda Butro üzerini değiştirmiş, yün bir elbise giymişti. Böylece vücut şekilleri daha belirginleşmişti. Biraz daha fazla makyaj yapmış ve yüzük takmıştı. Yemeklerini N i l ' in karşısında, Meridien'in lokantası Pavillon Royal'de yediler. Yemeklerini bitirip kahve içtikten sonra:

— Kalkalım mı? diye sordu Malko

— Nasıl isterseniz.

Holde kapıcı onları imrenerek seyretti. Magdo Butro'nun farkedilmemesi imkânsızdı. Hayli şarap içmişti, ama dayanıklıydı. Gözleri parlamasına rağmen, SAS ile arasına mesafe koymuştu. Malko kadının ağır parfümünü seviyordu. Kiraladığı 504 henüz bozulmamıştı. Mucize! Günde on altı kez tamponunu parlatan gariban çocuğa yirmi beş kuruş verdi. Sahara City yönüne saptılar. Trafik biraz rahatlamıştı, ancak ışsız bisikletler büyük tehlike yaratıyordu. Piramitler Yolu'na çıkınca rahatladı. Burası, piramitlere giden on bir kilometrelik geniş bir caddeydi. Yol biraz sağa meyilliydi. Magda Butro:

— Bu caddenin bir hikâyesi var, dedi. Bu yolu yaptıran kişi bir kadına çılgınca aşık olmuş. Yolun eğimi kadına sarılmasını sağlıyormuş.

— Adam kadınlara iltifat etmesini biliyormuş! dedi gülerek Malko.

Mısır aşırılıklar ülkesiydi. Değişme sürecindeydi. Caddenin etrafında turistlere indirim yapılan ve dansöz oynatan gece kulüpleri vardı.

Nihayet, solda piramitler göründü. Malko parlak göğe yükselen en büyüğünün etrafında bir tur attı. — Devam edin, dedi Magda. Çöle doğru. Piramitleri solda bıraktılar ve ufak tepeciklerin bulunduğu çöle saptılar. Malko döndü. Manzara harikaydı, sol tarafta Nil Vadisi görölüyordu. Keops ve Kefren piramitleri gece daha heybetli gözüküyordu. Hava serindi,

45

Kahire'nin tozu toprağı da yoktu. Birkaç dakika yol aldılar, sonra kocaman ışıklı bir tabela gördüler: "Sahara City".

Malko çölün ortasında sirk çadırına benzeyen bir şeyin önünde durdu. Dışarıya flütlerin keskin sesi geliyordu. — Burası, dedi Magda.

Çoraplarını hışırdatarak bacak bacak üstüne atınca, Malko elektrik çarpmışa döndü. Sımsıkı saran yün elbisesi Magda'nın uyumlu hatlarını ortaya çıkariyordu. Birden, bu gürültülü yerde ne bulacağını düşündü.

46

VI. BÖLÜM

Banknotlar sahnede uçuşuyordu. Dansözün parmaklarındaki zilleri çalarak kıvrılması ve göğüslerini gittikçe daha hızlı titretmesi hayli tahrik ediciydi. Seyircilerin bir kısmı ayağı kalkmış el çırparak tempo tutuyordu. Saz heyeti sahnenin arkasındaydı. Çadırdaki her Mısır konutunda olduğu gibi Başkan'ın resmi asılıydı. Aniden sahneye dar blucininin kalçalarını iyice belirginleştirdiği tombul bir kız fırladı ve dansözle birlikte göbek atmaya başladı. Kız bir süre sahnede kaldı sonra alkışlar arasında yerine döndü.

Verilen akşam yemeğine dokunmadılar. Onlar dışında Batılı yoktu. Sahara City sadece Arap turistlere aitti. Bir Suudi Arap, Malko'nun önünde masaların arasından ilerleyen Magda Butro'yu ateşli gözlerle izledi. Sahnenin arkasındaki soyunma odası küçüktü. İçeri girdiklerinde Feride kumaş bir pantolon giyiyordu. Şaşıarak döndü. Magda, Arapça bir şey söyleyerek kadını sakinleştirdi. Malko kadının sahnedekinden daha güzel olduğuna karar verdi. Dansözün dik göğüsleri ve Araplarda az bulunur cinsten kalkık burnu, ince hatları vardı.

— Salona geçelim, daha rahat ederiz, dedi Magda. Yeşilli bir garson onları sahnenin uzağında bir masaya oturttu. Feride korkmuş ve rahatsız olmuştu. Yan masadakiler gözlerini dikmişler, ağızlarının suyu akarak ka-

47

dına bakıyorlardı. Magda Malko'ya dönerek:

— Ne öğrenmek istiyorsunuz, diye sordu.

— Terörist hakkındaki her şeyi, dedi Malko. Onu nasıl tanımış, adamın eşgali, ilişkileri ve ondan öğrendikleri... Magda tercüme etti. Dansöz yorgun bir gülüşle soruya cevap verdi.

— Polis daha önce sorguya çekmiş, onlara bütün bildiğini söylemiş, başka da bir şey bilmiyormuş, dedi Magda. Adamı az tanıyormuş, öbür dansözün sevgilisiymiş. Ona yalnızca biraz iltifat etmiş. Adam ne iş yaptığını, nerede oturduğunu söylememiş. Burada, kadınlar soru sormaz!

— Onun metresi miymiş?

Feride oldukça şaşırdı.

— Hayır diyor. Adam yalnızca denemiş, diye tercüme etti Magda.

Bu bal gibi yalandı.

— Polise bunları mı söylemiş?

— Evet.
— Ona inanmışlar mı?
— Hayır, hatta tehdit etmişler.
— Niçin?
— Adamın nerede saklandığını bildiğini sanmışlar.
Birkaç gün gözaltında tutup dövmüşler...
Malko genç dansöze baktı. Bir bacak bacak üstüne atıyor, bir indiriyordu. Sinirliydi.
— Bu saldırının niçin yapıldığını bilmiyor mu?..
— Hayır.
— Bana adamı tarif etsin.
Dansöz istenileni yaptı. Adi bir tipti. Bıyıklı, siyah uzun saçlı, uzun burunlu, dört köşe yüzlü, bir metre yetmiş beş santim boyunda, çıkık çeneli, düzgün dişli ve elleri bakımlı biriydi. Tarif milyonlarca Araba uyuyordu...
Malko dansözün inatçılığı karşısında işleri çabuklaştırmayı tercih etti.

4K

— Onunla seviştiğine eminim, daha ince ayrıntıları da biliyordur.
Magda tercüme etti. Feride kıpkırmızı oldu ve sesini çıkartmadı. Nihayet birkaç kelime mırıldandı.
— Öyle bir şey yapmadığını söylüyor.
— Ona inanmadığını söyleyin, dedi Malko. Eğer bana gerçeği söylemezse polise yalan ifade verdiğini söylerim, başı belaya girer.
Feride başını eğdi ve bir şeyler mırıldandı.
— Yalnızca bir kez seviştiğini söylüyor, dedi Magda.
Malko dansözü sıkıştıracağı noktayı bulmuştu.
— Erkekliği nasıldı? dedi.
Magda tereddüt etti, sonra biraz daha soğuk bir sesle tercüme etti. Sessizlik. Darbukalar bir şarkıcıya eşlik etmeye başladı. Feride bir kelime söyledi.
— Güçlü, dedi Magda çok güçlü.
— özelliği yok mu?
Çeviri ve cevap.
— Hayır, yalnızca eşsiz.
— Nerede sevişmişler?
Alçak sesle konuşma. Feride utanarak, konuşuyordu.
— Soyunma odasında, yalnız bir kez.
— Adam soyunmuş mu?
Soru ve cevap.
— Hayır. Yalnız gerekli olanı çıkarmış.
Feride terliyordu, Magda bu konuşmadan hoşlanmamıştı.
Malko o anı düşünmeye çalıştı.
— Nasıl giyinmişti?
— Bir pantolon, bir tişört ve bir ceket. Ceketini çıkardı.
— Adamın derisinde hiçbir özellik, mesela ben filan görmemiş mi?
Soru. Uzun bir sessizlik. Bu kez Feride düşünüyordu.
Magda yere bakıyordu. Dansöz başını kaldırdı ve bir şeyler söyledi.

49

— Sırtında büyük bir yara izi varmış. Sağda bel hizasında.
Kadın belkemiğinin yanından başlayan bir dikiş yeri hissetmiş, diye tercüme etti Magda.
Malko aklında tuttu. Ufak da olsa, nihayet bir ipucu!
— Onunla ilişki kurduğunu polise söylememeniz için yalvarıyor. Çok kötü olur.
— Söz, dedi SAS.
Feride utanarak güldü ve bir soru sordu.
— Onu şehre götürebilir miyiz? diye soruyor.
— Tabii, dedi Malko.
Çadırdan çıktılar. Sahara City'nin önünde daha bir

sürü araba vardı. Feride 504'ün arka koltuğuna oturdu.
Bitmek tükenmek bilmeyen Piramitler Yolu'nda giderken
Malko:

— Nerede oturuyor? diye sordu.

— Merkezde. Kasr-ı Nil Sokağı'nda, dedi Magda.

Babası fakirdir. Bir gecekondu yapmışlar. Çok fakirler.
Ama, şimdi oraya gitmiyor. Onu Sheraton'a bırakabilir
misiniz?

— Orada da mı çalışıyor?

— Hayır, birisini görecek.

Sabahın ikisinde.... Malko şaşırılmıştı.

— Kim? diye sordu.

Kadınlar arasında alçak sesle konuşma. Nihayet
Magda:

— Suudi Arap bir arkadaşı var, dedi.

Malko endişeyle sordu:

— Fotoğrafını göstersem Ebu'yu tanıır mı?

Soru. Sonra korkulu bir sesin yanıtı.

— Olabilir diyor. Ama emin değil.

*

**

Magda koşarak Sheraton'a giren Feride'yi seyretti
sonra Malko'ya döndü.

— Onu çok korkuttunuz.

50

— Niçin Muhaberat onu konuşturamadı?

Magda alaylı alaylı güldü.

— Bana söylediklerinden polislerin onu yalnızca
dövmediği kanısına vardım. Bakire değildi, onlar da
bundan yararlandılar. Çok güzel bir kadın... Sorgu için
fazla zaman harcamamışlardır. Suç ortağı olmadığını anlamışlardır.
Derin araştırmalar yapmasını bilmezler.

Hep IBM sistemi...

Malko saatine baktı. İkiyi on geçiyordu. Uykusu
yoktu.

— Harikaydınız, dedi. Size bir kadeh içki ikram edebilir
miyim? Nereye gidebiliriz? Dansöz olmayan bir yer.

Bu gecelik bu kadar yeter.

— Çok geç, dedi Magda. Bu saatte Kahire'de pek
bir şey olmaz. Fakat, kocamla Borsalino Diskotek'te buluşacaktım.
Onu beklerken bir şeyler içebiliriz.

— Çok i y i , dedi S AS. Yolu tarif edin.

Kahire'nin merkezindeki El Tahrir Meydanı'na
ulaştıklarında Magda,Malko'ya meydanın güneyini, kaplayan
Rus mimarisinde yapılmış büyük gri bir binayı gösterdi.

— İşte tüm Mısır projelerinin mezarlığı, dedi acıyla
alay ederek. Mısır'ın bütün idari işleri orada yürütülür.

Memurların Kabe'si. Mısır'ın gerçek gücü: uyuşukluk!

Malko İngiltere Elçiliği'ni geçti ve Borsalino yazan
ışıklı bir tabelanın önündeki boş alanda durdu.

**

Feride yatağında uyumaya çalışıyor, ama beceremiyordu.

Sheraton'da birkaç dakika kalmıştı. Beklediği
adam gelmemişti. Ebu ile bir kez sevişmişti, ama o anı
hatırlamak genç kızı allak bullak etmişti. Adamın verdiği
hediyeyi polislerden özenle gizlemişti. Nefertiti'nin başı.
Adamlar yanlış sonuçlara varabilirlerdi.

Kahirelilerin bir çoğu gibi Feride de aşırı derecede
romantikti. İlk kez aşık olmuştu.

51

Polislerden önemli bir şey saklamıştı. Bir gün

Ebu'yu izlemiş, Fifi Amer ile buluşurken yakalamıştı.

Bir başka gün de onu Han El Halil'de eski bir eve girerken

görmüştü. Bu hafızasının derinliklerine gömdüğü bir bilgiydi. Saldırıdan korkmuştu, ama deli gibi sevdiği adamı ele veremezdi. Ayrıca şu dişi domuz Fifi Amer'in de ortadan kalkmasına fazla üzülmemişti. Köşedeki fareyi kaçırmak için bir çılgılık attı. Odası bit, pire doluydu. Elini karnına kaydırıp ve fırarda olan sevgilisini düşündü. Onu tekrar görmeyi arzuladığını farkettiler. Hayatında hiç bu kadar zevk almamıştı.

*

**

İriyarı.ama ince bacaklı bir kadın zilzurna sarhoş olmuş, tahrik edici bir biçimde ufacık pistte dans ediyordu. Yanındaki adam ise ancak om uzuna geliyordu. Garip hareketler yapıyordu. Magda şaşkın şaşkın bakıyordu. Borsalino, Avrupa'daki herhangi bir gece kulübünü andırıyordu. Arkalarında Mısır'ın en büyük gazetesi El-Ahram'ın müdürü akşam yemeğini yiyordu. Kahire gençliği oradaydı. Eski imparatoriçe Farah'ın büyük kızı dağıtmış, kalça kıvrarak dans ediyordu. Su gibi viski içiliyordu. Malko Magda'ya doğru eğildi.

— Dans edelim.

Slov çalmaya başladı. Mısırlı sarıldı. Yakından parfümü daha da çekiciydi. Ama Malko kadının kaskatı durduğunu anladı. Gözlerini barın giriş kapısından ayırmıyordu. Kadın hiç yumuşamadan bir süre dans ettiler.

Canı sıkılmış bir halde sordu:

— Kocanız gelecek mi? dedi.

Kadın boş gözlerle baktı.

— Bilmiyorum. Gelebilir. Belki de gidip yatmıştır.

— Sizin gibi güzel bir kadını terkedip gitmek affedilmez.

Cevap vermedi ve biraz sonra masalarına döndüler.

52

*

www.cizgiliforum.com

Hiç kuşkusuz öfkeliydi. Ortamı yumuşatmak için:

— Kahire'de böyle yerlere gelme imkânı olmayan gençlerin gittikleri yerler var mı? diye sordu Malko.

— Tabii, dedi Magda. Şehir merkezinde küçük oteller var, hippiler ve onlar gibi olanlar gider. Sonra Otel Menara ve Club Mediterranee var...

— Bana o otelleri gösterebilir misiniz? dedi Malko.

— Nasıl isterseniz. (Açık açık saatine baktı.) Eşref gelmeyecek. Artık eve gitmek istiyorum. Yarın saat dokuzda işte olacağım.

Malko hesabı ödedi ve dışarı çıktılar. Kadın arabaya yerleşirken çorabının üstünden beyaz teni görüldü. Oysa, Magda bunu tahrik etmek amacıyla yapmamıştı.

— Corniche Caddesi'nde, büronun olduğu yerde oturuyorum, dedi Magda.

Beş dakika sonra gelmişlerdi. SAS kadına doğru elini öpmek için eğilince Magda geri kaçtı ve rahat bir ifadeyle:

— Kahire'de yalnızsanız size bir bayan arkadaş tanıştırmalıyım, dedi. Mısırlı kadınlar yabancılara bayılır.

SAS kadının sahanlığa çıkışını seyretti. Bir taraftan da bu soğukluğunu ona ödeteceğine yemin ediyordu. Her neyse, şu an yapılacak başka işleri vardı.

53

V II . BÖLÜM

Rus malı büyük cip, Tripoli'nin merkezindeki büyük bir binanın önünde durdu. Halk Sarayı. Kısa boylu bıyıklı bir adam, üzerinde Arapça ve İngilizce "Dışilişkiler Bürosu" yazılı yan kapının önünde duruyordu. Rus

malı cipten inen genç çifte doğru elini uzatarak geldi.
— Tripoli'ye hoş geldiniz. Eğitiminiz bitti. Adım Ahmed. Buradaki tatiliniz süresince sizinle ilgileneceğim. Kulağı tırmalayan bir Almancası vardı ve Hildegard Müller ile Otto Mainz söylediklerini anlamakta güçlük çekiyorlardı. Bir hafta boyunca çölde, çadırda yaşadıktan sonra medeniyete kavuşmak güzeldi, i k i Alman kasvetli koridorda rehberlerini izlediler. Sonra küçük bir odada kendilerine çay ve kurabiye ikram edildi. Ahmed elini uzattı.

— Pasaportlarınız.

Bunlar Zürih'ten beri kullandıkları sahte Doğu A l man pasaportlarıydı. Otto çekinerek:

— Onlara ihtiyacımız var, dedi.

Libyalı güldü.

— Size başka vereceğiz. Sizi çok önemli birisiyle tanıştıracam.

Maktab'ın Patronu Tafsir Athora!. İslam

aleyhtarlarına karşı düzenlenen harekâtları yönetir.

Kapı açıldı. Nazik, ama iyi tıraş olmamış tumbul bir adam görüldü. Kendini tanıtmadan elini uzattı.

— Sanırım size çok faydamız dokundu, dedi.

54

Otto ve Hildegard cevap vermediler. Dört aydır Avrupa'da Alman Özel Terör Polisi'nden kaçıyorlardı.

Çember daraldığında, arkadaşları Libyalılarla ilişki kurmuş ve her şey mucize kabilinden düzelmişti. Onlara gizlenecek bir yer, para ve Demokratik Alman pasaportu verilmişti. Sonra da Tripoli için uçak bileti. Libya'da bir eğitim kampına gitmişlerdi.

— Teşekkür ederiz, dedi Otto Mainz.

— Bir şey değil, dedi Arap. Şimdi de kendi hesabımıza bir iş isteyeceğiz. Çok önemli bir görev.

— Konu nedir? dedi Otto.

— Mısır Başkanı Arap ve Filistin çıkarlarının aleyhinde çalışıyor. Mısır'a gideceksiniz.

Uzun süre korku ve şaşkınlıktan ağızları bir karış açık dinleyen iki genç Almanca ayrıntılar ve gerekli bilgiler verildi. Böylece gördükleri özel eğitimin amacını anlamışlardı. Tekrar tehlikeye atılıyorlardı. Tek fark, bu kez

seçim hakları yoktu. Libyalı arkadaşları olmasaydı, şimdi birkaç yıllığına Almanya'da hapisteydiler.

— Ne düşünüyorsunuz, diye sordu Ahmed.

— Tehlikeli, dedi Otto. Gerekli tüm desteği göreceğimizden emin olmalıyız...

— Olacaksınız, dedi Arap. Şimdi size çok faydası dokunacak bir arkadaşımı tanıştıracam.

Yeniden koridorlardan geçtiler ve arabaya bindiler.

Askerlerin koruduğu kışlayı andıran gri büyük bir binaya girdiler. Ahmed iki Alman'a döndü ve:

— Şimdi bizim İstihbarat'ımızın merkezine giriyorsunuz.

İstihbarat, diğer haberalma örgütlerinin bir benzeriydi.

Otto ile Hildegard büyük bir Ortadoğu haritasının asılı durduğu ve kendilerini bir Avrupalının beklediği büroya girdiler. Adam gri saçlı, sert ifadeli birisiydi. Teröristleri görünce yüzü asıldı. Ahmed, adamı tanıştırdı.

— İşte, Demokratik Almanya'dan Binbaşı Birkenau.

Bizim güvenlik konusundaki teknik danışmanımız-

55

dır. Düşüncemizi ona anlattım, mükemmel buldu.

— Kesinlikle, dedi binbaşı Almanca. İ k i vatandaşım

bu işe yardımcı olacağı için çok gururluyum. Sizi koruyacağımıza

söz veriyorum. Ayrıca Kahire'deki elçiliğimize

işler kötü gittiği takdirde size her türlü yardımın sağlanması için

kesin emir verilecek. En etkili biçimde... diye ısrar

etti.

Tekrar çay geldi. Otto ve Hildegard çok duygulanmışlardı.

Alman binbaşı onlara haritada bazı yerleri gösterdi.

Sonra saatine baktı ve adamları kapı dışarı etti.

Koridorda, Ahmed.Otto'nun koluna girdi.

— Rahat ettiniz mi? Binbaşı ilerde tüm dış harekâtlarımızın idaresini ele alacak...

— Harika, dedi Otto.

— Çok iyi, diye tekrarladı Hildegard.

Binbaşının fiziğinden çok etkilemişti.

— Pekâlâ dedi Âhmed. Artık anlaştığımıza göre, sizi

en iyi arkadaşlarımdan biri olan Beşir Sokum ile tanıştırebilirim.

Komşu ülkeye geçmenizi o sağlayacak. Tabii

değişik pasaportlarla gideceksiniz. Teçhizatın bir kısmı

Malta'dan temin edilecek.

*

**

Kum rengi bir helikopter N i l ' in kuzeyine doğru uçuyordu.

Mel Smith başını kaldırdı.

— İşte, Devlet Başkan'ı gidiyor.

Malko açık pencereden televizyon kulesinin hizasındaki helikoptere baktı.

— Sık sık Nil kıyısına gelir mi?

— Evet, dedi Amerikalı. Ama üst üste iki gece aynı yerde kalmaz. Dikkatlidir. Özellikle de Camp David'den beri. Kahire'de karısının yaşadığı başkanlık konutunda, Nil Barajı'ndaki evinde, piramitlerin yakınındaki konutunda ve Assuan ile İsmailiye'de kalır. Hep hareket saatlerini değiştirir, bazen iki helikopter kullanır. Onu bulmak kolay. Hiçbir sivil helikopter Kahire üzerinde

56
uçamaz. Her neyse, Sahara City'de pireler dışında ne buldunuz?

— Fazla bir şey değil, dedi Malko ve teröristi tarif etti.

Amerikalı dikkatle dinledikten sonra başını salladı.

— Mısırlılara da sorabiliriz, ama İsraillilere danışmak daha iyi. Çok çabuk cevap verirler. Başka bir şey yok mu?

— Şu an için hayır, dedi SAS. Ha, Magda Butro burada mı?

— Yarım saate kadar gelir. Niçin?

— Dansözü tekrar görmek istiyorum.

— Magda Air France'ın merkezinde. Bana telefon edecek. Yanılmıyorsam kız Kasr-ı Nil Sokağı'nda oturuyor. Yakında. Sizi ona yollayabilirim. Bir saat sonra.

Anlaştık mı?

— Anlaştık, dedi Malko. Beklerken uğraşacak bir şeyler bulurum.

*

**

Sheraton saldırıya uğramışa hiç benzemiyordu.

Malko eski lobiye dolaştı. Birçok erkek ve acayip makyaj

yapmış iki kadın vardı. Oradan kent merkezine gelmesi

bir saat sürdü. İki sıra park edilmiş arabaların arasında

Kasr-ı Nil'de boş bir yer buldu. Mahalle hayli hareketliydi.

Kötü hayat şartlarına rağmen Kahireliler çok mutluydu.

Baharat kokusu pis kokuyu bastıyordu. Polis denetimi

fazla yoktu. Magda Butro'yu düşündü: CIA'nın bu

hanım elemanından ağzının payını almıştı. Ancak, yine

de gözlerindeki parıltı ve yürüyüşündeki kıvraklık ona

ateşli bir kadın görünümü veriyordu. Bu anlaşılmaz kadının sırrını bulmalıydı...

Kasr-ı Nil Sokağı 33 numara, viraneye dönmüş on

beş katlı bir binaydı. Karanlık ve pis kokulu hole girdi.
Magda gelmemişti. Dışarı çıktı ve kaldırımında bekledi.
On dakika sonra binadan tanıdık birisi çıktı: Feride!

67

Genç dansöz hızla uzaklaştı. Malko hemen peşine düştü.
Feride bir taksi durdurdu. Malko koşarak 504'üne
atladı. Neyseki, ilerdeki kavşakta ışık kırmızıydı. Aralarında
i k i araç vardı. Başkanlık Sarayı'nın önünden, kalabalık
sokaklardan geçtiler. Adım adım ilerleniyordu.
Malko taksinin sağda durduğunu gördü. Mucize! önünde
bir boşluk vardı. Hemen park etti.
Feride kaybolmuştu. El Azhar Caddesi'ndeki üst geçitte
kadını gördü. Malko önüne geleni iterek takibe başladı.
öbür taraftan indiler. Genç Dansöz, El Hüseyin
Camisi'nin karşısındaki boş otoparkı geçti. Burası Kahirenin
en eski mahallesi Han El Halil'in başlangıcıydı. Dar
sokaklarda yıkık dökük binalar ve çok sayıda cami vardı.
Feride kapalıçarşıya girdi ve aniden geriye döndü. Malko
tam anında bir dükkâna daldı. Çıktığında Feride kaybolmuştu!
Sola koştu. Birbirine tıpatıp benzeyen vitrinlerde
aynı mücevherler sergileniyordu. Burası kuyumcular sokağıydı.
Dükkânların içine bakarak yürümeye devam etti. En
sonunda birçok küçük sokağın birleştiği bir köşeye geldi.
Dansözü bu keşmekeşte bulamazdı. Yapacak tek şey
Magda Butro'nun beklediği Kasr-ı Nil Sokağı'na dönmekti.

*

**

Ebu Seyid kapahçarşıya alışverişe çıkmıştı. Sheraton
olayından beri pek dışarı çıktığı yoktu.
Tam evine gelirken bir köşeye sinmiş bir kadın silueti
gördü. Dikkatle kadına baktı ve kalbinin duracağını
sandı.
Feride! Bir günlük metresi. İçini bir korku kapladı.
Nerede oturduğunu nasıl biliyordu? Olduğu yerde donakaldı.
Feride başını çevirdi. Ebu Seyid'in gerilmiş hatlarını
ve korktuğunu gördü. Bir anda Seyid geriye dönmüş
ve dar sokaklardan birine dalmıştı.

68

Birkaç saniye sonra kalabalığa karıştı.
Feride durumu hemen anladı. Ebu kendisinin onu
ele verdiğini sanmıştı! Korkunç! Tabakçıların sokağına
daldı ve Seyid'i Ay Camisi'nin önünde buldu. Koluna
girdi ve yalvarırcasına:
— Ebu korkma, dedi. Sana söylemem gereken
önemli bir şey vardı. Tehlikedesin...
Ebu Seyid durdu. Camiye dala bilirdi, ama kadın
kendisini bekleyecekti.
— Beni nasıl buldun? dedi sertçe.
Feride başını eğdi.
— Eskiden seni takip etmiştim... Yalnız seni görebilmek
için.
— Nerede oturduğumu biliyor musun?
— Evet, ama korkma. Kimseye söylemeyeceğim.
Polis beni sorguya çekti, hiçbir şey söylemedim...
— Niçin bugün geldin?
— Yeni bir şey oldu, senin için tehlikeli...
Amerikan casusunun sorgulamasını anlattı. Ebu
Seyid korkudan donakalmış dinliyordu. Bu yeni bir tehlike
demekti. Halbuki harekâtın son aşaması başlamak
üzereydi. Feride'nin deli gibi bakan gözlerini inceledi.
— Teşekkür ederim, Şimdi git. Bir daha da gelme.
Zaten yarın Kahire'yi terkedeceğim.
Feride cevap vermedi. Son bir kez daha baktı ve bakırcılar
sokağına girdi. Ebu'yu bir daha görememek fikri

onu çok üzmüştü. Arkasına bakmadan ağlayarak yürüdü.
Görevini yaptığı için rahatlamıştı.

*

**

Eşref Butro, Sea Horse'un bahçesine girdi ve kalbi hızla çarparak boş masalara göz gezdirdi. Kara gözlükler takmıştı. Bu sabah bürosuna gelen çağrıyı hiç beklemiyordu. Karşısındaki adam az ve öz konuşmuştu. İhtiyatlıydı. Eşref bu buluşmaya gelebilmek için, uzun zamandır tavlamaaya çalıştığı sekreteri bile ekmişti.

59

Sea Horse bir çeşit kır lokantasıydı ve henüz erken olduğu için boştu. Nil'in kenarında bir masaya oturdu. Doğuda, çok uzakta, piramitler büyük dağlara benziyordu. Nehirden ağır ağır bir mavna iniyordu, önlem olarak Eşref Butro telefonlu o ünlü Mercedes'yle değil de, bir taksiyle gelmişti buraya. Her tarafta Muhaberat'ın adamı vardı. Zamanında onları idare ettiği için neler yapabileceklerini iyi bilirdi.

— Merhaba.

Döndü. Tıraşsız hali, hırpani kıyafetiyle Mansur Harun gelmişti. Gözleri parlıyordu. Butro'nun karşısına oturdu ve hiç ses çıkartmadı. Bu sessizlik, garsonun ızgara karides ve patlıcan siparişini alana dek sürdü. Mansur Harun'u hayal kırıklığına uğratmamak için Eşref bira ısmarlamamıştı.

— Ne yenilik var? dedi Butro yapmacık bir neşeyle.

İki adam birkaç hafta önce, Suudi Arabistan Hava Yolları'nın Riyad-Kahire seferini yapan uçağında karşılaşmışlardı.

Tabii, tesadüfen! tş için Riyad'a gelen Eşref bir gece Suudi Arabistan Haberalma Örgütü'nün 2 no'lu adamı Mahmut Şefik ile yemek yemişti. Kendisi de zamanında Mısır Güvenlik Örgütü'ndeydi. Suudi Arap onu uyarmıştı.

— İlginç bir haber aldık. Şeriatçı bilinen, Mansur Harun adında biri Libyalılarla ilişki kurdu. Hatta Ahmed ile buluşmak için Beyrut'a g i t t i . . . Eğer isterseniz Kahire uçağında onun yanında size bir yer bulabiliriz. Yarın dönüyor.

Eşref Butro kabul etmişti. Uçakta şeriatçının yanına oturdu. Hemen konuşmaya başladılar. Tabii Mansur Harun Beyrut'a geliş sebebini söylemedi, ama Başkan aleyhtarı fikirlerini de gizlemedi. Butro'nun da muhalif olduğunu işitmişti. Butro açıkça Camp David anlaşmasına karşı çıkmıştı. Birçok konuda fikir birliğine vardılar ve tekrar görüşmeye karar verdiler.

Butro ne olur ne olmaz diye bu olaydan, kimseye

(«

bahsetmemişti. Kendi kendine Suudiler acaba Devlet Başkanı'na karşı bir hareketi teşvik mi ediyorlar, diye sordu. Şimdi eline kullanılacak büyük bir koz geçmişti. Başkanlık Sarayı'nda görevli olduğu zamanları özlemle aradı. Kovulduğu için Başkan'dan nefret ediyordu... Belki de öcünü alma fırsatı çıkmıştı...

— Görüşmemizden beri çok şey oldu, dedi Mansur Harun.

Sanki gözleri Eşrefin beynini okuyordu. Şimdi, etraflarındaki birkaç masa dolmuştu. Masaya patlıcan çeşitleri, keçi peyniri, tarama ve karides getirmişlerdi.

— Ne demek istiyorsunuz? dedi Eşref.

— Bir şeyler yapma zamanı geldi.

— Ne?

Mansur Harun hemen cevap vermedi.

— Bizden yana mısınız, değil misiniz? diye sertçe sordu. Değerinizi biliyorum. Ayrıca görevden uzaklaştırıldığınızdan

beri hiçbir şey yapamadığınızı da...

— Kimse bir şey yapamadı ki, dedi Eşref.

— Doğru. Ama şimdi durum değişti. Son seyahatimde epeyce destek sağladım.

Eşref Butro'nun kafasında bir kıvılcım çaktı. Suudiler olaya karışıyordu. Bu onların izlediği yoldu. Güldü.

— O zaman ben de yardımcı olacağım. Ne istiyorsunuz?

Mansur Harun dolambaçlı yoldan cevap verdi:

— Başkan'ın etrafındaki bazı kişilerle yakın ilişkileriniz olduğunu biliyorum. Belli bir günde Başkan'ın zamanını nasıl değerlendirdiğini öğrenebilir misiniz?

Eşref Butro soğuk soğuk terledi. Bunun ne demek olduğunu biliyordu.

— Olabilir, dedi.

— İyi, dedi şeriatçı. Bir de adadaki konutuna ne zaman gittiğini öğrenebilir misiniz?

Eşref Butro tereddüt etti.

— Belki, ama çok önceden öğrenemem, dedi. Tabii (!)

böyle bir soru sorarken çok dikkatli olmak lazım...

— Biliyorum. Ama sizin gibi birisinden şüphelenilmez.

Eşref Butro kasıldı.

— Ne yapmak istiyorsunuz?

Mansur Harun güldü.

— Bunu size söylemeye hakkım yok. Ne kadar az şey bilerseniz, o kadar iyi. Ama her şey mükemmel olarak düzenlenecek, İyi imkânlarımız var...

Eşref Butro fırsatı kaçırmadı.

— O zaman niçin beni çağırdınız...

— Eşref Butro, kim olduğunuzu biliyoruz. Memlekette hâlâ sayılıyorsunuz. Desteğiniz hem bizim, hem de dostlarımız için çok önemli. Daha sonra size minnettar olduğumuzu kanıtlayacağız.

Eşref Butro zevkten dörtköşeydi. Mansur Harun ağzını bir kâğıt peçeteye sildi. Sea Horse'da kahve yoktu.

— Görüşürüz, dedi. Bugünden itibaren her gün saat beşte El Hüseyin Camisi'ne geleceksiniz.

62

V I I I . BÖLÜM

Elli dakika trafik sıkışıklığında kan kusan Malko, arabasını Meridien'in önünde bıraktı ve yürüyerek gitti. Otele Mel Smith tarafından hemen gelmesi istenen bir not bırakılmıştı. CIA'nın "kuruluş"u i k i yüz metre ötede idi ve yürüyerek gitmek daha uygundu. Bu arada, Magda Butro'dan beklediği için özür dileyebilirdi.

Kapıyı açar açmaz Amerikalı koluna yapıştı.

— Muhteşem! dedi teleksi gösterirken. Hedefi tam gözünden vurmuşsunuz, israilliler de çok iyi haber alıyorlar.

— Teröristi teşhis edebildiler mi?

— Büyük bir ihtimalle, dedi Mel Smith. israillilerde bir resmi varmış. Telefotoyla yolluyorlar. Alın. Okuyun. Malko teleksi aldı.

"Ebu Seyid. Asıl adı Muhammed Ben Sidar. 16 Aralık 1945 Yafa doğumlu. Filistinli. Tıp öğrenimine Beyrut Üniversitesi'nde başlamış. 1968'de Filistin Dayanışma Örgütü'ne girmiş. Doktor Habaş'ın yönetimindeki OLP adlı Harekât Bölümü'ne yükselmiş. Münih katliamına katılmakla suçlanıyor. En son, Beyrut'ta batı kesiminde oturmaktaydı. Libyalılarla ilişki kurduğu sanılıyor. Irak, Libya ve Kuveyt pasaportlarıyla seyahat ediyor." Gerisi büyük harfle yazılmıştı: "ÇOK TEHLİKELİ. 1976'da BEYRUT'TAKİ FİLİSTİN ÖRGÜTLERİ ARASINDAKİ SAVAŞTA ALDIĞI KURŞUN YARA-

63

SI SONUCUNDA BİR BÖBREĞİNİ KAYBETTİ.
PATLAYICI UZMANI. 1971'deki SWISSAIR'İN CORONADO
BASKININA KATILDIĞI SANILIYOR.
OLP KOMPLOSU İÇİN BİR SÜRE AVRUPA'
DA ASKERİ ARAÇ GEREÇ ALMAK İÇİN DOLAŞT
I.

UZUN SÜREDİR İZİNİNE RASTLANMADI. LİBYA'DA
BULUNDUĞU YA DA KARŞIT GRUP TARAFINDAN
ÖLDÜRÜLDÜĞÜ SANILIYOR. OLP Lt-
DERLERİ VE YASER ARAFAT İLE GEÇİNEMİYOR."

Merkez şefine yazılmış ek bir not vardı, "özellikler
Mısır'da aranan kişiye uyuyor. Muhaberat'a iletiniz."
— Mısırlıların onu teşhis edememesi inanılacak gibi
değil, dedi Mel Smith. Kahire'de her yerde Muhaberat'ın
adamları cirit atıyor. Yabancı olanlar çok çabuk anlaşılır.
Nereye saklanmış olabilir? Bir otelde olmadığı muhakkak...
Bir yerde oda tutmuş olmalı...

— Yine de burada olması az bir ihtimal, dedi Malko.
Sahte kimlikle baskından sonra kaçmıştır. Girdiği gibi!
— Muhakkak öyle olması gerekmez. Eğer baskını
hazırlamak için haftalarca Kahire'de saklandıysa, hâlâ
devam ediyor olabilir.

— Doğru, dedi Malko. Bu Mısırlılar için iyi bir iş
olacak. Fotoğrafi elde edince hepsini Muhaberat'a
verin...

— Biraz bekleyeceğim, dedi Mel Smith tuhaf bir biçimde.
Malko hayretle adama baktı.

— Niçin? Herhalde onu korumayacaksınız?

— Tabii ki hayır. Yalnız onu ilk bizim bulmamızı
tercih ederim. Bu bizi Devlet Başkanı'na yakınlaştırır.
Bu konuda Langley'den çok gizli bir teleks aldım. Şu an
için bu işin içinde ikimiz varız. Yeni bir ipucu verene kadar
kızı rahat bırakmayın.

64

— Magda Butro'ya ihtiyacım var, dedi Malko.

— Onu fazla rahatsız etmeyin, dedi gülerek Mel
Smith. Bu ara kocası onu devamlı aldatıyor. Kadın çok
öfkeli, adamı bir türlü suçüstü yakalayamadı.

— Ebu Seyid'in fotoğrafını ne zaman elde edersiniz?

— Her şey yolunda giderse, yarın.

— Bu bilgilerle Feride'yi görmekte fayda var, dedi
Malko. Yirmi dört saat bekleyebilirim.

— Nasıl isterseniz. İsraililerin yakasını bırakmayacağım.

*

**

Malko, Krizantem'in yarım saat önce Mel Smith'
den aldığı zarftaki resmi çıkardı ve baktı. Otuz yaşlarında,
gözüpek, i r i kemikli bir Araptı bu. Resme sonradan
kulaklarını gizleyen uzun saçlar ve bıyık eklenmişti. Bu
İsraililerin yolladığı belge idi. Sheraton baskınıyla suçlanan
Ebu Seyid'in fotoğrafı. Artık dansöz Feride'yi görmesi
için iyi bir sebebi vardı.

Saat altıya geliyordu. Elko Krizantem tutkuyla eski
Astra'sını temizlerken Nil'i seyrediyordu. Hareketsiz
kalmıştı. Kahire'ye geldiklerinden beri yalnızca üt ve
Malko'ya odasında içki servisi yapmıştı. SAS'ın gitmeye
hazırlandığını görünce gözleri parladı.

— Altesleri, ben de sizinle geleyim mi? dedi.

Malko güldü.

— Henüz değil Elko. Çok güzel bir kadınla, bir başka
dilberi görmeye gidiyorum.

Krizantem üzüntüden sesini çıkaramıyordu.

Magda Butro'nun ziline bastığında kalbi hızla çarpmaya başladı. Kapıyı hizmetçi kadın açtı. Kötü aydınlatılmış, kasvetli eşyalar ve yapraklı bitkilerle dolu büyük bir odaya buyur edildi. Bu eski manzaranın içinde Akai video ve televizyon sırtıyordu. Magda yeşil yün elbisesiyle karanlığın içinden çıkıverdi. Çabucak tokalaştılar. Malko teröristin kimliğini saptamış olabileceğini söyleyince kadın şaşkınlığını gizleyemedi.

65

— Muhaberat'a haber verdiniz mi?

— Hayır, dedi Malko. Daha fazla bilgi edinince söyleyeceğiz.

*

**

Asansörlerin itici pisliği, kapalı yerlerde kalma korkusuna sahip olanlarda karabasana neden olabilirdi. Malko kendini zor dışarı attı. Merdiven de pek farklı değildi. İhtiyar bir kadın onlara gaz lambasıyla aydınlatılan kerpiç bir odaya kadar rehberlik etti. Orada yaşlı bir adam yemeğini ısıtıyordu. Magda ile Malko'nun içeri girdiğini görünce yerinden sıçradı. Arapça bir konuşma oldu. Magda hemen SAS'a döndü.

— Kadının burada olduğunu, fakat kimse ile görüşemeyecek kadar hastalandığını söylüyor.

— Israr edin, dedi Malko. Ona resmi göstermek istiyorum. Yeniden konuşma. İhtiyar başını salladı. Magda eline beş lira sıkıştırıncaya kadar bu böyle devam etti. Bir haftalık kiraydı bu... Üzülerek bir kapıyı açtı ve berbat kokan küçücük bir odaya onları soktu. Köşede eski püskü bir yatak ve bir gaz lambası vardı. Feride yataktaydı ve tanınmayacak haldeydi. Gözleri şişmişti, sağ tarafında bir morluk vardı. Magda yanına gitti.

— Ne olmuş ona? dedi.

Magda dansöze sordu. Kadının konuşabilmesi dakikalar aldı. Daha sonra hıçkırarak anlatmaya başladı.

Magda yavaş yavaş tercüme ediyordu.

— Sheraton'a gelen Suudi Arap yaşlı bir sevgilisi varmış.

Adam ayda bir geliyor ve ona her seferinde yüz lira veriyormuş... Dün akşam oraya gitmesi gerekiyormuş. Oysa, dün sabah hastalanmış, fakat randevuyu iptal etmeye cesaret edememiş ve otele gitmiş. Adam ona Avrupa'dan bir doktor getirdiğini ve cinsel gücünü kazanmak için tedavi olduğunu anlatmış.

— Adam kaç yaşında? diye sordu Malko.

66

— Kadına bakılırsa, yetmiş altı. Kadının hasta olduğunu duyunca adam deliye dönmüş. Feride korkup kaçmak istemiş. Adam onu yakalamış ve Yemenli yardımcısına dövdürmüştü.

— Yardım çağıramamış mı?

— Hayır. Kimse gelmezdi ki... Dayaktan sonra Suudi Arap Yemenli'ye kadının arkasına Coca Cola şişesi sokmasını emretmiş... Cezalandırmak için. Feride anlatılmaz bir acı duyup bayılmış. Onu koridorda yemek artıkları arasında bulmuşlar.

— Bu Suudi Arabın oda numarası kaç? dedi Malko.

— 864 ve 866 dedi, Magda Feride'ye sorduktan sonra.

Niçin?

— Bir sürpriz yapacağım. Şimdi fotoğrafı gösterin.

Magda fotoğrafı gösterdi. Feride uzun uzun baktıktan sonra mırıldandı.

— Hayır!

— Tanımadı mı?

— Tanımıyor.

Malko cebinden on liralıkların olduğu bir tomar çıkardı

ve yatağın yanına bıraktı. Yılgın bir halde dışarı çıktı. Bütün düşleri yıkılmıştı. Mısırlılarla aynı noktadaydı. Tek avantajı iki Alman teröristin iziydi. Magda allak bullak olmuş bir halde yanına geldi. Sessizce aşağı indiler.

— Bana şu hippilerin kaldığı otelleri gösterebilir misiniz? dedi SAS.

Elindeki son şanstı.

*

**

Ebu Seyid hem korkuyor, hem de öfkeleniyordu. Feride'ye rastladığından beri huzursuzdu. Dansöz onun için ölümcül bir tehlikeydi. Bir kez geldiyse, bunu tekrarlayabilirdi. Bu arada, yeni bir tehdit olan şu yabancı casusu hesaba katmak gerekiyordu. Ebu Seyid nargile içiyordu. Yapacağı iş yeni bir teh-

(17

like yaratabilirdi. Yalnız seçim hakkı yoktu, iki felaketten en tehlikesizini seçmeliydi.

Hesabı ödedi ve El Hüseyin Camisi'nin karşısındaki otoparkta kalabalığa karıştı. Bir dolmuş geçiyordu, hemen atladı.

Kasr-ı Nil'e epeyce uzakta olan bir meydanda indi ve dansözün evine yürüyerek gitti. Sokak çok hareketli olduğu için kimse onu farkedemezdi. Bir ayakkabıcının vitrinine bakıyormuş gibi yaparak uzun süre binanın girişini gözetledi. Takip edilmediğine emin olunca binaya daldı.

Karanlık hol boştu. Ebu Seyid asansörde tanınabileceğini düşünerek merdivenlere daldı. Her dört katta soluklanmak için durdu.

Çatı katına vardığında sakinti. Feride ona yaşadığı yeri anlatmıştı. Bu sırada kapı açıldı ve dansözün babası olan ihtiyar göründü. Ebu Seyid karanlığa gizlendi ve adam gidinceye kadar bekledi. Sonra gizlendiği yerden fırladı. Kapı kilitlenmemişti. Kendini Feride'nin odasında buldu. Gürültüyü duyan dansöz gözlerini açtı. Ebu Seyid'i tanıyınca gözleri ışıldadı.

— Sevgilim!

Hiç beklemiyordu. Filistinli elleri ceplerinde ilerledi.

Kadının yanına oturdu. Sanki yanına uzanacaktı. Dansözün sol kolu ensesine dolanırken elini cebinden çıkarttı.

Bıçağın sustası kuru bir gürültüyle açıldı ve Ebu Seyid bıçağı var gücüyle kadının karnına sapladı.

Bu darbenin etkisiyle Feride'nin siyah gözleri faltaşı gibi açıldı. Henüz canı acımıyordu. Ebu Seyid bıçağı çekti sonra var gücüyle biraz daha yukarı sapladı.

Bu kez Feride katilini itmeye çalışarak hırıldadı.

— Hayır! Yapma!

Ebu Seyid'in çenesi kasılmış, sağ eliyle kurbanının karnını vahşice delik deşik ederken sol eliyle de boğazını sıkıyordu. Kolu iyi yağlanmış bir piston gibi inip kalkıyordu. Nihayet dansözün cam gibi olmuş gözlerini gördü

OH

ve boşuna zaman kaybettiğini anladı.

Doğruldu, bıçağının ağzını sildi ve koşarak çıktı. Giriş holüne kadar hiç yavaşlamadan on beş katı indi. Sonra Kasr-ı Nil Sokağı'nın kalabalığına karıştı.

*

**

Magda ile Malko bir adamın sokaktaki polise doğru bağırarak koştuğunu gördüklerinde, trafik sıkışıklığından kurtulmaya uğraşıyorlardı. Aniden sokakta bir kalabalık toplandı. Adam polisi büyük bir binaya doğru çektiştiriyordu.

33 numaraya.

— Gidip bakalım, dedi Malko.

33 numaranın holüne girdiklerinde bir adam kalabalığın ortasında bağıırıyordu. Magda yaklaştı, dinledi ve beti benzi atmış bir halde Malko'nun yanına geldi.

— Birisi dansözü öldürmüş!

Feride'nin babası, polis ve bir grup meraklıyla birlikte asansörlerden birine bindiler. Polis çatı katına çıkmadan silahını çekti. Odada yalnızca Feride'nin cesedi vardı. Malko yatağın yanında bıraktığı paraların yerinde durduğunu gördü. Cinayet sebebi hırsızlık değildi. Babası hıçkırarak bildiklerini anlatıyordu. Magda kulak kabarttı ve SAS'a tercüme etti.

— On ikinci kattaki bürolardan birine telefon etmek için gitmiş. Geri döndüğünde karanlıkta bir adamla karşılaşmış, ama yüzünü görmemiş. Sonra kızını kanlar içinde bulmuş.

— Gelin, dedi Malko.

Araştırma yapmak lüzumsuzdu. Yürüyerek indiler ve arabaya bindiler. SAS'ın kafası karışmıştı.

— Belki Suudi Arap'tır, dedi.

— Zannetmem. Böyle bir tehlikeye atılmaz. Otelde orospu dövmek başka, bu iş başka!

— öyleyse tek bir seçenek var: Ebu Seyid!

Bir süre sonra, Magda Butro'un dairesine vardılar.

Malko kadını takip etti. Hizmetçi içi şişe ve bardak dolu «9

bir tepsi getirdi, sonra çekildi. Mısırlı bir kadeh konyak alırken, SAS da votkayı tercih etti. Magda bir yudumda kadehini boşalttı.

— Ebu Seyid niçin bu dansözü öldürmüş olsun?

Sheraton baskınından bugüne epeyce süre geçti.

Malko tüm benliğiyle düşünüyordu. Daire loştu ve sokaktaki araba gürültüsü azalmıştı. Magda ikinci kez kadehini boşalttıktan sonra hemen doldurdu. Kafası allak bullaktı.

— Bu yeni bir gelişme olduğunu gösteriyor, dedi

Malko. Diyelim ki Feride herkese yalan söylemişti. Ebu Seyid ile ilişkisini kesmemişti. Nerede saklandığını biliyordu.

Ziyaretimiz onu korkuttu ve sevgilisine haber vermek istedi. Adam onun kendisini ele vermesinden korktu ve öldürdü. Ya da Seyid ile hiç ilişkisi olmayan bir işti.

Bu kızın hayatını bilmiyoruz.

— Seyid'i fotoğrafta tanımadı, diye açıkladı Magda.

— Bana kalırsa adamı koruyordu.

— Muhaberat'a bildirmek lazım. Bildiklerimizi anlatmamız...

— Henüz kesin bir şey elde edemedik, dedi Malko.

Yalnızca kuşkular söz konusu, tşî Mel Smith'e bırakalım.

— Nasıl isterseniz, dedi Magda Butro.

Sesi bozuktı. Ayağa kalkınca sendeledi. Malko kadının mavi halının üzerine yığılacağım sandı.

— iyi misiniz?

Magda güldü.

— özür dilerim, kan, uzun süredir...

Ayağı tökezlendi, düşecekmiş gibiydi. Malko kollarından yakaladı. Sonra elleri kalçalarının altına kaydı ve parmakları vücudunu sımsıkı saran yün elbisenin altındaki jartiyeri hissetti. Mısırlı Malko'nun kolları arasına kendini bıraktı. Malko başını eğdi. Dudakları Magda'nın aralık ve sıcak dudaklarını buldu. Magda'nın bütün vücudu titredi. SAS'tan kurtulmak istedi.

70

— Beni bırakın! dedi sert bir ifadeyle. Orospu değil im ben.

Malko hırsıyla kolunu kadının beline doladı ve kendine doğru çekti. Magda debelendi ve koltuğa düştü. Eteği çoraplarının üzerine kadar sıyrıldı. Koltuktan yere kaydı ve bir kobra hızıyla ayağa fırladı.

— Gidin! Utanmanız lazım! Kocam gelecek.

— Hiçbir zaman bir kadını arzulamamdan utanmadım, dedi Malko.

— Ben bir eşya değilim, dedi buz gibi bir sesle Magda. Gidin!

Saçı başı dağılmış haliyle Malko'yu kapıya kadar itti. Malko'nun öfkesi geçmişti. 504'ün direksiyonuna geçti ve M6ridien yönüne hareket etti. Yataktaki ceset gözünün önünden gitmiyordu.

Odasına girer girmez telefonu açtı ve Mel Smith'i aradı. Adam, gerçek bir Amerikan kolonisi olan ve şehir merkezi dışındaki Maadi'de oturuyordu. Mucize, telefon çalışıyordu! Amerikalıya cinayet ve varsayımlarını bildirdi.

— Ebu Seyid'in fotoğrafını Muhaberat'a vermek gerekecek.

Eğer Feride onu tanıımıyorum derken yalan söylediyse, bu çok önemli bir belirti. Sheraton'a çok sık geldiğine göre hizmetkârlardan biri adamı tanıyabilir.

— Doğru, dedi Mel Smith. Yarın bildiririz.

Elko Krizantem odaya girerken Malko telefonu kapadı.

Bu ona bir şeyi hatırlattı.

— Elko, dedi. Artık bir şeyler yapma zamanınız geldi. Bu arada bana bol buzlu bir votka verin.

N i l ' i görebileceği bir koltuğa oturdu, içinden bir ses Feride'yi Ebu Seyid'in öldürdüğünü söylüyordu, önemli bir sorun vardı: Filistinli, kendisini ölüm tehlikesinin beklediği Kahire'den niçin ayrılmıyordu? Acaba ne hazırlıyordu? Gerçekten önemli olan tek soru, buydu.

71

IX. BÖLÜM

On yedi öldürücü bıçak darbesi. Bu tür şeylere önem vermeyen The Egyptian Times bile, Feride'nin bir resmiyle cinayeti ilk sayfaya basmıştı. Malko yazıyı okudu. Ebu Seyid'den tek kelime yoktu. Polis bir manyağın, ya da bir aşkın işlediği cinayet diyordu. Mısır'da reddedilmiş aşıklar çoktu. Dansözün babası sorgusunda hiçbir şey bilmediğini açıklamıştı...

Telefon çaldı. Mel Smith idi.

— Mısırlılardan bir şey öğrenebildiniz mi? dedi Malko.

— Buradalardı, şimdi gittiler. Babası bütün bildiklerini anlatmış. Fotoğrafı bizden önce elde edemedikleri için bozuktular. Neyse... Şimdi Sheraton sanıklarını arıyorlar. Daha fazla bilgiyi akşama edineceğiz.

— Feride bir kâğıt filan bırakmış mı?

— Hayır. Her yeri aramışlar. Kadının okuması yazması yokmuş. Bu da tehlikeleri azaltıyordu.

— Kente ineceğim, dedi Malko. Biraz dolaşmak istiyorum. Elko Krizantem, Malko adına özel bir görevle Sheraton'a gitmişti. SAS arabasına atladı ve Han El Halil yönüne gitti. Dansözün öldürüldüğü günden beri düşünüyordu. Feride'yi izleyip kaybettiği gün, kadın Ebu Seyid ile buluşmaya gidiyorolmalıydı. Bu, kafasını patlatan bir önseziydi. Arabasını caminin karşısında bıraktı,

72

meyve yığınlarının arasından geçerek kapalıçarşının karmaşasına daldı.

Sokaklar insan kaynıyordu. Evler neredeyse yıkılacaktı.

Halk iki bin yıl önceki gibi yaşıyordu. Sokaklar iniyor, çıkıyor, birbirlerini kesiyorlardı. Çok sayıda küçük dükkân ve cami vardı. Malko ne aradığını tam bilmiyordu. İçinden, herkesin birbirini tanıdığı bu keşmekeşte

Ebu Seyid gibi bir adam nereye gizlenebilir, diye soruyordu. Muhaberat'ın muhbirleri onu görmemişlerdi. Bir yabancı hemen tanınırdı. Demek Ebu Seyid başka bir yerdeydi. Kilometrelerce yol yürüdükten sonra, Malko El Hüseyin Camisi'nin karşısındaki kahvenin terasına oturdu ve çay ısmarladı. Umudu kırılmıştı.

Eğer Muhaberat gelişmiş haber ağına rağmen Filistinliyi bulamadıysa, onun şansı çok azdı.

Çayını içtikten sonra şehir merkezine giden bir sokağa girdi. Kahire güneş altında dayanılmaz oluyordu. El Tahrir Meydanı'na çıkması bir saatini aldı. Tekrar yürüyerek Kasr-ı Nil'den ilerledi ve küçük bir meydana geldi. Magda Butro'nun gösterdiği otellerden biri oradaydı: Tulip Otel. Malko alanda bir tur attı ve Libya Hava Yolları'nın karşısındaki ikinci otele bakmak için yürüdü.

Bu, samanlıkta iğne aramak gibi bir işti. Mahallede esrar ve alkollü satılan, ayrıca kız bulunduran birçok küçük bar vardı. Ayrıca İngiliz işgalinden arta kalan Avrupa tipi kahvelere de rastlanıyordu.

Arabasına dönmek üzere Kahire'nin en eski kahvesi olan Riche'in önünden geçerken gözüne bir şey çarptı: Sarı saçlar. Yavaşladı. Tişört ve blucin giymiş Avrupalı bir genç kızın tek başına oturmuş, gazete okuduğunu gördü. Kahvede ve terasta çiftler ve tek adamlar vardı, ama kimse onu rahatsız etmiyordu. Genç kız hafifçe başını çevirdi. Malko nefis bir profil ve mavi gözler gördü. O kadar yorgundu ki, bir tek şey düşünebiliyordu: Duş yapmak. Yoksa, kızla tanışırdı...

7: 1

Tam bu sırada, sarışın kalktı, hesabı ödedi ve Riche'in yanından uzayan dar bir sokağa daldı.

*

**

Mel Smith öyle heyecanlıydı ki, sesi titriyordu. Malko odasına girdiğinde telefon çalıyordu. Temizlenecek zaman bile bulamadı.

— Onu tanıdılar! dedi Amerikalı. Sheraton'un barmeni, vestiyerdeki kız ve bir temizlikçi. Ebu Seyid'miş.

— Size dua etmeleri lazım, dedi Malko.

— Pöh, onlar da tam kimliğini tesbit etmek üzere olduklarını iddia ediyorlardı. Aslında dosya bir köşeye atılmış...

Şimdi hatalarını anladılar, Kahire'yi didik didik aramaya başladılar.

— Ebu Seyid'in niçin Kahire'de kaldığına dair fikirleri var mı?

— Hayır ve bu da sinirlerini bozuyor.

— Bizim açımızdan soruşturma bitti, dedi Malko.

— Durun! Hâlâ bir şeyler bulabilirsiniz. Şu iki Alman terörist var. Yeni bir şey öğrenebildiniz mi?

— Henüz değil, dedi SAS. Bugün kahvede bir kız gördüm, ama onun gibi çok vardı. Muhaberat'tan Kahire'de bulunan yabancıların listesini istemeliyiz. Araştırmaya başlayabilmek için...

— Alay etmiyorsunuz ya? Herkesi tespit etmeleri haftalar alır. Adamların sahte pasaportları var. Ayrıca, bu süre içinde ülkeyi kana ve ateşe boğup kaçabilirler: Turizm mevsimi açıldı, çok turist var. Yalnız Club Mediterranee'ye her hafta iki yüz kişi geliyor. Şu otelleri arama işinde, mümkün olduğunca Magda Butro'dan yararlanın. Eğer bir hafta içinde bir şey bulamazsanız, görevi bırakabilirsiniz. Güzel Bayan Butro'yu Luksor'a götürebilirsiniz.

— Benimle gelirse şaşarım, dedi Malko. Kocasına deli gibi aşık.

— O herif o kadına layık değil, diye kesip attı Mel

74

Smith. Kadının elli milyon dolar dışında, onda ne bulduğunu anlamıyorum. Kadınlar gerçekten de aptal.

Bu sözlerden sonra Amerikalı telefonu kapadı. Feride'nin vahşi bir şekilde öldürülmesi dışında, elle tutulur bir ipucu yoktu.

Mide bulandırıcı tek şey, dansözün yalan söylemiş olmasıydı. Demek Filistinliyi koruyordu. Adamın Malko'nun varlığından haberdar olması da ihtimal dahilindeydi.

*

**

Eşref Butro, ağzında puro, yatağa uzanmış, karısının gününü nasıl geçirdiğini dinliyordu. Sevişmişlerdi, bu da adamı boş açıklamalar yapmaktan kurtarmıştı. Magda mırıldanıyordu. Nihayet, her geçen gün kendisini daha da ihmal eden adam onu mutlu etmişti. Butro'nun kafasında metreslerini bile unutturacak uğraşlar vardı.

Magda CIA casusunun devamlı iltifat ettiğini, hatta asıldığını anlattı. Adam karısının sadakatine öyle inanmıştı ki, meraklanmadı bile. Ancak ona güvenmesine rağmen yeni işinden bahsetmemişti.

Bunlar kadınlara göre iş değildi. Mansur Harun ile yaptığı görüşme keyfini kaçırmıştı. Şeriatçının tutuculuğu onu korkutuyordu. Eşref Butro iktidarı ele geçirmeyi düşlerken, o şehit olmak için can atıyordu. Bu ancak, şartların doğurduğu bir ortaklık olurdu. Mansur Harun hayal aleminde dolaşıyordu, ipler başkasının elindeydi. Eşref Butro bu konuda emin olmak istiyordu.

Sonunda konuyu unutmak için:

— Amerikan ajanı seni becermenin dışında, Kahire' de ne arıyor? diye sordu.

Magda öfkeyle hayalarına vurdu.

— Sus ahlaksız! iş çok ciddi. Amerikalılar Başkan'a karşı bir saldırı hazırlandığını sanıyorlar.

Eşref Butro kalbinin duracağını sandı.

Magda hiçbir şey farketmedi. Adam nihayet rahat

75

bir sesle:

— Kesin bir şey biliyorlar mı? diye sordu.

— Hayır. Yalnızca Kahire'de Filistinli bir teröristin varlığını. Adam Sheraton baskını yaptı, dün de bir dansözü öldürdü.

Kocasına dansöz hakkında yaptığı araştırmayı anlattı. Butro anlamıyordu. Mansur Harun, Sheraton olayının Başkan'a karşı hazırlanan planın bir parçası olduğunu hiç söylememişti.

— Hepsi bu kadar mı?

— Amerikalılar Kahire'ye sızmış Alman teröristler de olabileceğini düşünüyorlar.

Eşref Butro rahatladı. Harun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Ama ateş hatundaydı.

Olabildiğince içten gözükerek:

— Muhaberat'ın bu herifleri yakalayacağını umarım, dedi.

— Amerikalılar ile işbirliği yapıyorlar. Her neyse, yarın beşte ne yapacaksın?

— Niçin?

— Mücevher satan tranlı bir kadın var, benimle gelmeni istiyorum.

— Sözüm var, dedi Butro.

Magda saldırmaya hazırlandı.

— Kime?

— Sana söyleyemem. Gizli.

— Yalancı! diye patladı. Bir orospuyla buluşacaksın.
Dikkat et, bir gün seni izleyip öldüreceğim.
Eşref Butro karşı koymadı, karısı dediğini yaptı!
Ancak, Başkan'a suikast düzenleyecek adamla buluşacağını
söyleyemezdi.

*

**

Malko odasının balkonunda kahvaltı ederken Nil'i
seyrediyordu. Nil'in ortasında taş bir çiçeği andıran beton
düzlük manzarayı bozuyordu. Bu Cenevre'dekinin
71
benzeri, ama ancak üç kez çalışmış olan bir fiskiyeydi.
Elko Krizantem şarap aramaya gitmişti. Kanunlar
çok kesindi. Ancak evlerde bulunabiliyordu.
Malko'nun varsayımı doğruysa, Başkan'ı öldürmeye
gelen bir terörist için gösteri olsun diye bir baskın
yapmıştı? Akıl kârı değildi. Riche'teki sarışın kıızı düşünerek
çantasından BND'nin dosyasını aldı ve yeniden inceledi.
Resimdeki kız olabilirdi. Dosyaya göre boyu tutuyordu.
Hildegard Müller, Hans Schleyer cinayetine karışmış
tehlikeli bir militandı.
Hangi takma adla Kahire'de bulunduğunu bilmiyordu.
Mısırlılara onu yakalamalarını söylese, bu haftalar
alırdı. Şansını denemeliydi. Kahire, on iki milyon nüfuslu
büyük bir kentti. Yabancılar şehir merkezinde kalıyordu.
Malko'nun yapacağı tek şey El Tahrir Meydanı civarını
denetlemektir.

*

**

Müzeden çıkan son turistler, rehberlerin uzanan ellerinden
kaçarak yakıcı güneş altında arabalarına biniyorlardı.
Tüm mahalleyi dolaştıktan sonra Malko müzenin
karşısındaki küçük otoparka geldi. Bir şey bulamamıştı.
El Tahrir Meydanı'ndan kalkan otobüslerden kaçacağını
diye nefes nefese kalmıştı. Dönüş biletini hazırlamak
için Air France'a gitmeye karar verdi. Ömrünün
sonuna kadar Kahire'yi arşınlayacak hali yoktu.
Riche Kahvesi 'nin önünden geçerken içeri bir göz attı
ve durdu.
Geçen günkü sarışın yine aynı masada oturmuş,
kahvesini içerek bir dergi okuyordu. Kara gözlükler takmıştı.
Malko hemen terasta bir masaya oturdu. Garson
geldi, bir kahve ısmarladı.

— Nasıl olsun?

— Şekerli.

Sarışını huylandırmamak için sokağı seyreder gibi
yaptı. Kara gözlükleriyle kızın kimliğini tesbit etmek im-

77

kansızdı. Okuduğu dergi İngilizceydi. İki gün üst üste aynı
yere gelmesi, rastlantı olamazdı. Kimi bekliyordu?
Sokak da kahve de kalabalıktı. Adamların çoğu sarışına
bakmasına rağmen kimse yaklaşmıyordu. Malko
peş peşe üç kahve içti. Geldiğinde saat dört buçuk filandı
ve bir saat geçmişti. Sonuç yok. Muhaberat'a ve Mel
Smith'e haber verebilmesi için, önce çalışan bir telefon
araması lazımdı. Ama kadının Hildegard Müller olduğuna
emin değildi. Ayrıca onu tutuklarsa suikast doğmadan
ölür, böylece de hiçbir zaman iplerin kimin elinde olduğu
anlaşılamazdı.

Sarışın kalktı ve öyle çabuk çıktı ki, Malko neredeyse
izini kaybedecekti. Peşine düşmek için biraz bekledi.
Omuzunda çantası, kendinden emin, kırıtarak ağır ağır
yürüyordu. Kahire'de dolaşan yüzlerce gençten bir farkı
yoktu. Hayran hayran bakışlara aldırmadan kalabalığa

karişti.

Küçük meydana gelince, caddeyi geçti ve Tulip Oteline girdi.

Malko bitişikteki kitapçıya dalarak biraz oyalandı.

Sonra otele girdi. Asansör, Tufan'dan bu yana çalışmamıştı.

Koridorda ışık yoktu. Koku ise otelden çok mezbahayı

andırıyordu. Pis merdivenden çıktı. Sahanlıkta küçücük

bir danışma vardı. Sağda göstermelik bir lokanta.

Camdan sarışının sırtı dönük şekilde uzun saçlı bir gençle

hararetili hararetili konuştuğunu gördü.

Orada kalmak imkânsızdı. Aşağıya indi. Kaldırımında

Doğu Alman plakalı kocaman BMW marka bir motosiklet

duruyordu. Numarasını aldı ve arabasına döndü.

*

**

Ebu Seyid sakin olmaya çalışarak kalabalığa karişti.

Az kalsın tuzağa düşüyordu. Hildegard ile buluşmaya geldiği

Riche Kahvesi'nde sarışın yabancıyı gördü. Müşteriye

benzemediği gibi, Feride'nin çizdiği ateşli Amerikan casusu

tipine de uyuyordu. Ebu Seyid profesyoneldi. Rast-

78

lantılara inanmazdı. Hele söz konusu önemli bir buluşmaysa.

Tripoli'de her şey hazırlanmıştı. Eğitimlerini tamamlayan

Otto ve Hildegard sahte Doğu Alman kimlikleriyle

tatilde Afrika'yı gezen iki üniversiteli olarak Tunus'tan

gelmişlerdi. Kahire'ye geldikten sonra tek mecburiyetleri,

her gün dörtle beş arasında Riche Kahvesi'nde

bulunmaktı. Ebu Seyid onları orada bulacaktı.

Zamanları kısıtlı, görevleri de önemli olduğu için Filistinli

onları her an bulabilmeliydi. Harekât Almanlara

son anda bildirilecekti. Doğuya giden bir otobüse atladı.

Kafası kaygı doluydu. Harekâtın son aşamasını bildirmeliydi.

Kahire'ye geldiğine pişmandı. Ama seçme

hakkı yoktu. OLP, başına ödül koymuştu. Beyrut'ta kalsaydı

yok olup giderdi. Ancak Libyalılar da ondan korumalarının

karşılığını istiyorlardı. Mısır yolculuğunda boşuna

para vermiyorlardı. Hele işin içinde gözü dönmüş

Mansur Harun gibi bir deli varsa. Sheraton olayı büyük

bir tedbirsizlik örneği idi. Ama mecburdular. Mansur

yoksa Sam 7 füzesi, Sam 7 füzesi de yoksa harekât olmazdı.

Şimdi şu sarışın adamın yarattığı sorunu çözmek ve

onu ortadan kaldırmak gerekiyordu. Ebu Seyid'in asılmaya

hiç niyeti yoktu.

*

**

Eşref Butro arabasını kaldırıma bıraktı ve El Hüseyin

Camisi'ne yürüyerek gitti. İçersi çok kalabalıktı.

Akşam oluyordu.

Müezzin ezan okumaya başladı. Eşref Butro camidekilerin

arasında Mansur Harun'u aradı. Şeriatçıyı bir

köşede buldu. Konuşmak için namazını bitirmesini bekledi,

sonra yanına gitti. Mansur Harun gözleri parlamasına

rağmen sakindi.

— Size haberler getirdim, dedi Butro.

— Neler?

79

Gözlerindeki parıltı artmıştı.

— Başkan, karısının doğum günü nedeniyle sekiz

gün onun yanında kalacak. Sonra perşembe sabahı dönecek.

— İyi, dedi Harun. Allah yardımcımız olsun.

— Durun. Hoşunuza gitmeyecek bir şey var. Amerikalılar

bizi izliyor.

— Amerikalılar mı?

Butro çabucak Kahire'deki CIA casusunu, Sheraton'daki

patlamalar konusundaki şüphelerini ve haber kaynaklarını anlattı.

Mansur Harun önemsemedi. Eşref sözünü bitirince sakın sakın:

— Bu şeytanı yok etmek lazım, dedi. Bu işten siz sorumlusunuz!

— Ben mi? Ama nasıl? diye itiraz etti Eşref. Ben...

Mansur Harun dua edercesine ellerini açtı.

— Allah yardım edecektir, kardeşim. İçin rahat olsun...

Eşref Butro şaşkın bir şekilde camiden çıktı. Geri dönmeyi çok isterdi, ama ok yaydan çıkmıştı. Mansur'a Muhammed Riyah'tan öğrendiği bir haberi vermişti.

*

Magda, kocasının kendisini farketmemesi için bir dükkâna daldı. Hiçbir şey anlamıyordu. Eşrefi tanıdığından beri ilk kez kocası bir camiye gitmişti. Üstelik de, bu iş için bütün şehri katetmişti! İçerde olanlar onu fazla ilgilendirmiyordu. Ama, o orospulardan biriyle buluşmadığı ortadaydı. Şaşkın şaşkın arabasına bindi. Zaten kocası onu hep şaşırtırdı.

*

Ebu Seyid nefes nefese randevuya geldi. Tehlikeli saydığı Mansur Harun'dan nefret ediyordu. Ama emirlere uymak zorundaydı. Harun ile Almanlar arasındaki ilişki-
60

yi sağlayacaktı. Şeriatçı yalnız Arapça bildiği için başka çare yoktu...

Cami civarındaki her zaman gittiği kahvede nargile içen Harun oturması için işaret etti. Burada rahattılar. Bu bölgeye Muhaberat'ın muhbirleri sokulmazdı.

— Selaminalayküm, kardeşim, dedi sakın bir sesle Harun.

— Aleykümselam, dedi Filistinli dişlerini gıcırdatarak. Kötü haberlerim var.

Sarışın adamla karşılaşmasını, Alman teröristle ilişki kurması gerektiğini anlattı. Mansur Harun sessizce dinledi, sonra:

— Biliyorum, dedi. O şeytan bizi engellemek istiyor, ama bunu yapmasına izin vermeyeceğiz. Bahsettiğim adamı ve ondan nasıl kurtulacağımızı biliyorum. Allah izin verirse bizi engelleyecek zamanı olmayacak. Ebu Seyid sık sık Allah kelimesinin kullanılmasından bıkmıştı. Ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissediyordu. Mansur'un gözlerinde bir zafer ışıltısı görüldü.
— Sekiz gün sonra darbeyi indireceğiz.

8]

X. BÖLÜM

Mel Smith'in yüzü biraz asılır gibi oldu. Malko'ya bakarak:

— Şu iki Alman hakkında biraz daha fazla bilgi edinmeye çalışın, dedi. Kimliklerini kesinlikle tesbit etmek için. İşe yardımcınız Elko ile devam edin. Bu dönemde Magda Butro'yu bu işe fazla karıştırmamanızı istiyorum. Çünkü kocasının Muhaberat'ta tanıdıkları var.

Bizden bilgi edinebilirler.

Malko, Krizantem ile birlikte olmaksızın güzel Mısırlıyı tercih edeceğini söyleyecekti, vazgeçti.

— Onu yakından tanımaya uğraşacağım, dedi SAS.

O kadar güzel ki, ona iltifat edersem kuşkulamaz.

— Dikkat edin. Tehlikeli adamlarla uğraşıyoruz. Feride'nin başına gelenleri unutmayın.

— O konuda hiçbir şey bulamadılar mı?

— Hayır. Filistinlinin meydana çıkmasını bekliyorlar.

*

**

Malko, Elko Krizantem'i farketmekte güçlük çekti. Elko, sokaktaki bir seyyar satıcının meyve kümeleri arkasında kaybolmuştu. Büyük motosiklet hâlâ otelin karşısındaki kaldırımda duruyordu. Almanlar bugün nereye gideceklerdi? Peşlerinde, müzeyi, piramitleri, kapalıçarşıları ve Şark Sanatları Müzesi'ni gezmişlerdi, i k i gündür

88

onları izliyorlardı. Kız bir daha Riche Kahvesi'ne gitmemişti. Malko, bunların Alman teröristler olduğundan emindi.

— Ben kahve içeceğim, dedi SAS.

Daha yirmi adım gitmişti ki, Elko yanında bitiverdi.

— Aşağıya indiler!

İki Alman motosikletin yanındaydı. Genç kadın siyah parlak askılı bir elbise giymişti.

— Gidip arabayı alın, dedi Malko Krizantem'e.

Bu trafikte kolay değildi... Elko koşarak uzaklaştı.

Genç çift motosikleti kaldırımdan indirdi ve yavaş yavaş El Tahrir Meydanı'na doğru gitti. Krizantem birkaç yayayı devirerek Malko'yu almaya geldiğinde, Almanlar henüz görüş alanı içindeydiler. Neyseki, otobüsler yolu tıkamıştı. Zaten çiftin acelesi de yoktu.

Peş peşe Sheraton'un önünden geçtiler ve Piramitler Yolu'na saptılar.

— Yine piramitlere gidiyorlar! dedi Malko.

Oysa, piramitlere gitmiyorlardı. Mena House'dan önce sola, kanal boyunca devam eden dar bir yola saptılar. Takriben on iki kilometre sonra, SAS bir tabela gördü; "Sakkara". Eski mezarların bulunduğu başka bir tarihi yer. Giriş ücretini ödedikten sonra güneye doğru, çöle daldılar. Yol kumulların, piramitlerin ve tam açılmamış mezarların arasında uzanıyordu. Almanlar, yarısı yıkılmış bir piramitin önünde durdular. Elele yürüyerek dolaştılar. Hava ılık olduğu için çok sayıda turist vardı. Böylece Malko ile Elko'dan şüphelenmediler.

— Boşuna vakit kaybediyoruz, dedi SAS.

Teröristler de tarihi yerleri gezmek isteyebilirdi.

Araçlarına atladılar ve çölün ortasına uzanan bir yola girdiler. Üç kilometre ilerde, sola saptılar.

Malko ve Krizantem biraz daha gidip durdular. Bir kum tepesine çıkan SAS aşağıya baktı. İki Alman, yarısı kumun altında kalmış bir harabeye doğru ilerliyorlardı. Güney Sakkara'daki sayısız mezarlardan biriydi bu.

83

Ama bu kez çift temkinliydi. Kız takip edilmekten şüpheleniyormuşçasına ikide bir arkasına bakıyordu. Büyük kent mezarlığının bu kısmına hiç turist gelmezdi. Gizli toplantı için harika bir yerdi doğrusu. Malko tereddüt etti.

Burada ne arayabilirlerdi? Eğer bir buluşmaysa, izlemek lazımdı. İki Alman mezarın içinde kaybolmuşlardı.

— Gidelim, dedi Elko'ya.

Arabasını motosikletin hemen yanında durdurdu ve Krizantem'e:

— Beni burada bekleyin, dedi. Ben içerdeyken çıkabilirler.

Mezarın girişine doğru ilerledi. Aynı anda karşısına rehber kılıklı, elinde fener olan bir Arap çıktı.

— Kraliçe Oudjebten'in mezarı. Lütfen beni izleyin, dedi.

Diğer önemli mezarların tersine, burada elektrik yoktu ve tek ışık kaynağı rehberin elindeki fenerdi. Taş odalarda ve dar koridorlarda harika bir serinlik vardı.

Yer eğri bğrüydü. İki Almandan hiç iz yoktu. İkinci bir rehber olmalıydı. Adam feneri havada tutarak ilerliyordu. Canlı renklerle yapılmış bir panonun önünde durdu.

— Üç bin yıllık!

Nefisti. Sanki duvar boyaları dün yapılmıştı. Hayvanlar, gömülen kraliçenin zenginliğini anlatan resimler. Hiyeroglifler. İnsan resimleri ve tuhaf iki sahne. Büyük bir gerçekçilikle yapılmış köpek ve keçilerin çiftleşmesini gösteren resimler... Fener uzun süre orayı aydınlattı. Üç bin yıl öncesinden kalma çiftleşme resimlerinin hayret edilecek nesi vardı. Mezarın içine doğru ilerledikçe, fener yavaş yavaş duvar resimlerini aydınlatmaya devam etti. İnlanılmayacak şekilde inşa edilmiş çıkmaz koridorlar, geniş odalar, dar geçitler vardı. Hava kuru olmasına karşın, küf kokusu farkediliyordu.

84

Almanlardan hâlâ iz yoktu.

Malko nerede olduğunu bilmiyordu. Rehberle teslim olmuştu. Yön ve mesafe kavramını kaybetmişti. Yalnız feneri izliyordu.

— Gelin! Gelin! dedi rehber yeni bir odayı göstererek.

Girmesi için Mısırlı yoldan çekildi, içeriye girdiği anda, aniden fenerin ışığı kayboldu. Malko karanlıkta hareketsiz kaldı. Kulakları çınlamaya, kalbi hızla çarpmaya başladı. Birkaç saniye bekledi.

— Burada mısınız? diye seslendi.

Cevap gelmedi. Ancak hafif bir hava akımı rehberin fazla uzaklaşmadığını anlamasını sağladı. Yanında çakmak olmadığı için küfrederek yere diz çöktü ve birkaç metre ilerledi. Biraz önce bulunduğu yerde bir ayak sesi duydu. Daha sonra alçak sesle Arapça konuşmalar, iki erkek sesi.

Tuzaktı! Almanlar onu bu eski mezara bilerek getirmişlerdi, belki de burası kendi mezarı olacaktı... Malko girdiği kapıdan uzaklaşmak için yavaşça hareket etti. Ama ne yazık ki, odanın şeklini görece zamanı olmamıştı. Muhakkak diğerleri gibi boştu. Acaba başka çıkışı var mıydı?

Tekrar ayak sesleri. Sonra omuzuna bir el yapıştı. Kurtulmaya uğraştı. Ama iki kolu da arkaya çekilmişti. Krizantem'in dikkatini çekme umuduyla bağırıldı. Onu tutan kişi döndürerek ayağa kaldırdı. Ne yapacaktı? Yeniden bir şey konuştular. Bu zifiri karanlık şaşırtıcıydı. Malko kurtulmak için mücadele ederken düşünmeye çalıştı. İriliğine bakılırsa onu tutan kişi rehberdi. Ama ne istiyorlardı? Eğer hançerlemek içinse, çoktan yapabilirlerdi.

Rehberin can alıcı yerine sert bir tekme attı. Adam acı bir çığlık atarak onu bıraktı.

Malko dört ayak üzerinde uzaklaşmaya çalıştı. Aniden sağ elinin önünde hiçbir şey bulamadı. Kolu boşlukta

85

sallandı, dengesini kaybetti ve bütün vücudu ileri kayd. Göğsü sert bir şekilde yere çarptı ve soluğu kesildi. Belden yukarı kuyu veya çukur gibi bir boşluğa sarkmış gibiydi. Aniden bir ışık belirdi. Bir cep feneriydi. Bulunduğu odada bir hendeğin kenarında olduğunu gördü. Dibi gözüküyordu. Tam doğrulurken yediği bir tekmeyle geriye kayd ve kendini boşlukta buldu. Bulduğu bir kancaya tutunarak postunu pahalı satmaya karar verdi. İki adam etrafında dönüyorlardı. İlk şaşkınlığı atlatmıştı, artık daha kolaydı. Birden, piramitlerin yakınlarında gördüğü kuyuyu hatırladı. Otuz metre derinlik. Boynunun kırılması işten bile değildi.

O sırada iki adam saldırdı. Kaydığını hissetti. Olanca gücüyle kertenkele gibi yapışmaya uğraştı. Vücudunun büyük kısmı boşlukta idi. Terliyor ve gücünün azaldığını hissediyordu. Sebebini bilmediği bir şeyden dolayı hasımları silah kullanmıyordu. Yoksa çoktan ölmüş olurdu...

Baş aşağı tutunacak bir yerler aradı. Sadece çukurlar vardı.

Yeniden Arapça konuşma. İşini bitirmeye karar vermiş olmalıydılar. Aniden kalçasından itildiğini hissetti. Şişko rehber yere oturmuş, iki ayağıyla onu itiyordu. Hiçbir yerden destek almadan karşı koymak imkânsızdı. Malko dengesini kaybedeceğini hissetti. Eski bir judo darbesiyle eksenini etrafında döndü. Ayakları boşta kalan hasmı küfür etti.

SAS durumu tersine çevirmek için bu fırsattan yararlandı. Düşecekse önce ayakları gitmeliydi... Tam dönüşünü yaparken bir ayak sol elini ezdi. Bağırarak çekti.

— Yardım edin! Yardım edin!

Yalnız yankı cevap verdi. Çıkıştan en az on metre uzaklaşmış olmalıydı.

86

Hasmı tekrar yüklendi. Bu kez omuzlarından itiyordu.

SAS uzun süre dayanamazdı.

Ayakları hendeğin ağzına gitti. Aniden sol tarafı gevrek toprakta bir yarığa takıldı. Nihayet bir destek bulmuştu. Sağ ayağını da yerleştirecek bir delik buldu. Destek aldığı yer ikiye çıkmıştı. Ama toprağa geçirdiği elleri güçsüzdü. Bileğini bir ayak ezince, neredeyse boşlukta uçacaktı.

Daha fazla dayanamayacaktı. Gözleri karardı. Gücünün tükendiğini hissetti.

— Prens Malko!

Çılgılık çok uzaktan geliyor gibiydi. Ama bu SAS'ı güçlendirdi. Krizantem'in sesi idi. Malko:

— Buradayım Elko, dikkat et! dedi.

Adamların arasında sinirli fısıldaşmalar oldu. Son bir kez daha şanslarını deneyeceklerini anladı. Ayaklarını yerleştirdi, ellerini çekti, kollarını yana açtı ve dengesini sağladı. Uzun süre böyle kalamazdı, ama zaman kazanıyordu! Çukurun etrafında ellerini ezmek için postallarla tepmiyorlardı.

Bu kez hasımları Elko'dan korkarak ışıık yakmadılar. Krizantem tekrar bağırdı. Yaklaşmıştı. İki adam konuştu, sonra SAS uzaklaşan ayak sesleri duydu. Dayanabildiği kadar olduğu yerde kaldı, sonra kendisini yukarı çekti. Elko çok yakın bir yerden seslendi ve Malko bir lambanın ışığını gördü.

— Altes, burada mısınız?

— Evet, dedi Malko. Dikkat et çukurlar var.

SAS biraz soluklandı. Hasımları çatışma çıkmasını istemiyorlardı. Garip bir saldırı...

Krizantem bir gaz lambası ile geldi!

— Girişin yakınında buldum, dedi.

Malko ayağa kalktı. Hâlâ nefes nefeseydi. Elko lambayı kaldırdı.

— Leş gibisiniz. Ne oldu?

— Bana saldırdılar. Kimseyi görmediniz mi?

87

— Hayır. Biraz önce iki Alman kaçtı sadece. Mezarın arkasından çıkıyorlardı. Motosikletlerine binip gittiler. Ben de bir şeyler olduğunu anlayıp geldim.

Hasımları planlarını bozan Krizantem'in varlığından son ana kadar habersiz olmalıydılar. Aksi halde karanlıkta Malko'nun işini bitirirlerdi. SAS.Elko'nun elinden lambayı aldı, kuyuyu aydınlattı. On metre derinliğinde

dört köşe bir kuyuydu. Herhalde mezar soyguncularını korkutmak için yapılmıştı. Tam lambayı Elko'ya verecekken kuyunun dibinde bir hareket farketti.

Yüzükoyun yatarak lambayı hendeğin içine soktu. Gözleri karanlığa alışınca kuyunun dibinde saldırmaya hazır bekleyen bir sürü yılan gördü. Malko hemen lambayı çekti. Hendeğin dibinden yükselen bir cins siyah uzun kamçı gibi şeyi görebildi.

Bir kobra!

Korkudan donakaldı. Eğer oraya düşseydi onu hiçbir şey kurtaramazdı. Birkaç dakikada sinir sistemini felce uğratan kobra zehirine karşı bir panzehir henüz bulunamamıştı. İşte hasımlarının silah kullanmamaya özen göstermelerinin sebebi! Nasıl olsa ölümü bir kaza gibi gözükecekti.

Çöldeki bütün mezarların duvarlarına, buraların bekçisi olan bu kobraların resimleri çizilmişti...

— Gelin, dedi Elko. Belki burada başka yılanlar da vardır. Şeytanla boşuna uğraşmayalım.

Koridor keşmekeşinde çıkışı zar zor buldular. Malko güneşe çıkınca büyük bir sevinç duydu. Biraz ilerde ikinci Hanedan' dan kalma bir piramidi gezmeye gelen turistler gördü.

Onu ortadan kaldırmaya yönelik bu pusuyu kim düzenlemişti?

88

X I . BÖLÜM

— Burası turistlerin ziyaret etmediği bir mezardır, diye açıkladı Magda. Bütün rehberler yılanlı kuyuyu bilirler. Film çekiminde kullanılmıştı, ondan sonra da kobraları orada bıraktılar. Kimse gelmiyor diye ihmal edildi.

Ama normal olarak parmaklık hep kapalıdır.

Malko aynı yere Mısırlı kadınla tekrar gelmek için can atmıştı. Olanları öğrendiklerinde Mel Smith ile Magda çok şaşırılmışlardı.

Bu sefer parmaklık kapalıydı ve üzerinde kilit vardı.

Sanki hiçbir şey olmamıştı. Malko.Mısırlı kadına döndü.

— Almanlar bu mezarı tek başlarına bulmamışlardır.

Onlara birisi yardım etti. Zaten bana saldıranlar da Araptı. Bir tanesi şişman ve bıyıklıydı... Diğerini göremedim. Magda başını salladı.

— Bu birçok Mısırlıya uyan bir özellik.

— Gidelim, dedi S AS.

Kafasında hep bu iş vardı. Ebu Seyid, şu Sheraton katliamının sorumlusu,hâlâ Kahire'deydi. Aslında Malko'yu tanımıyordu.

Almanlar da onu tanımıyorlardı. Ama SAS'ı bile bile, kurtulması imkânsız bir tuzağa düşürmüşlerdi. Herhalde izlenmekten kurtulmak için. İpler başka birinin elindeydi. SAS,Tulip Oteli'ne giderek iki Alman'a soru sormak için can atıyordu. Ama onlara nasıl yaklaşabilir-

89

di? Onları bu terkedilmiş mezarda bile görmemişti.

— Muhaberat'a haber vermek ister misiniz? dedi

Magda.

— Henüz değil, dedi Malko. Almanları tutuklarlar ve hiçbir şey öğrenemeyiz. Onları takip etmeyi tercih ederim. Ölmediğimi görünce sinirleneceklerdir. Belki bir açık verirler.

— Doğru, dedi Mısırlı kadın. Ama bu olaydan hiçbir şey anlamıyorum. Ne istiyorlar?

— Ben de bilmiyorum, dedi SAS. Konuyu değiştirelim, akşam benimle yemeğe çıkar mısınız?

Mısırlı gülerek reddetti.

— Hayır, şu sıralar kocam çok sadık.

— Nereden biliyorsunuz? dedi Malko, Piramitler Yolu'na dönerken.

— Onu takip ettim, dedi Magda Butro gülerek. Bir kadınla buluşacağını sandım. Halbuki El Hüseyin Camisi'ne dua etmeye gitti!

— Çok iyi, dedi Malko. Yakında fakirlere sadaka dağıtmaya başlar...

Bu akşam tek başına yemek yemesine sebep, Eşref Butro'un yeni dindarlığıydı.

*

**

Eşref Butro, pestil gibi uyuyan Magda'nın yanında düşünüyordu. Öfkeden kudurmuştu. Malko'ya yapılan saldırının nasıl başarısızlığa uğradığını anlamıyordu. Bütün bunlara sebep, amatörlere bel bağlamaktı...- Harekâtı, en güvendiği adamı, Halid idare etmişti. Uzun süredir Sakkara Kasabası'nda mezar soyucularıyla birlikteydi. Buraları avuçlarının içi gibi bildikleri için kobralı mezarı önermişlerdi. Yabancıyı bulmak, haftalar hatta aylar sürebilirdi... Kurban karşılık iki yüz lira istiyorlardı. Pazarlığa Halid'i karıştırmakla Eşref Butro dikkati çekmiyordu.

Yalnız o iki serseri, kurbanın yanında ikinci bir şah-

90

sın olabileceğini düşünmemişti... Korkup her şeyi bırakmışlardı. Şimdi CIA ajanı kendisini öldürmek istediklerini ve iki Alman'ın da bu işe karıştığını biliyordu. Halbuki onlar bu düşmandan kurtulduklarına inanıyorlardı... Mansur Harun gibi... Eşref Butro gırtlığına kadar bu belaya batmıştı. Geriye sayım başlamıştı ve Sakkara hatasını derhal düzeltmek gerekiyordu.

*

**

Hildegard Müller ile Otto Mainz, nefis barı olan küçük bir lokantada Arap usulü yapılmış bir dana budunu paylaşıyorlardı, ikisi de hırçındı. Genç kadın birasını beklerken dalgın dalgın çatalıyla oynuyordu.

— Bütün bu olanlar hoşuma gitmiyor, dedi Hildegard.

— Benim de, dedi Otto. Ama yapacak bir şey yok.

— Motosikletle kaçamaz mıydık? Sudan'a geçerdik, oradan da Etyopya'ya giderdik. Bizi bulamazlardı... Motosikleti satardık. Elimize geçen parayla bir süre rahatça yaşardık...

Otto. Mainz başını eğdi.

— Libyalılar bizi bulur ve bunu ödetirlerdi. İhanet edilmesinden hoşlanmazlar. Hayatımızı Afrika'da geçirecek değiliz. Ya da Almanya'da hapse girmek mi istiyorsun?

— Hayır, ama korkuyorum, dedi Hildegard. Bizi izleyen adamın başına ne geldi?

— Onu içi kobra dolu bir mezara attılar, dedi Otto alay ederek. Aptalca bir kaza. Kaybolmuş bir turist. Bardağına kırmızı şarap koydu. Sonra Hildegard'ın elini tuttu.

— Dayan. Birkaç güne kadar bitecek. Eğer işler kötü giderse, Doğu Alman Elçiliği'ne sığınırız.

*

**

Ebu Seyid kahvenin önünden durmadan geçti. Her

91

akşamki gibi aynı saatti. Mansur Harun oradaydı, ama yalnız değildi. Yanında kısa saçlı, kara gözlüklü bir adam vardı. Harun ona gelmesi için el etmişti. Bütün sıkıntılar, güvenlik kurallarının hiçe sayılmasından doğuyordu. Mansur Harun oturması için bekledi.

— Kardeşim, dedi. Eşref kardeşimiz de aynı dava uğruna mücadele ediyor.

— Bu çok dikkatsizce bir şey, dedi Filistinli. Güvenlik kurallarına uymalıyız. Niçin beni görmek istedin? Kızgındı. Kahire'de olduğunu yalnızca Mansur ile Almanlar bilmeliydi.

— O şeytana, CIA casusuna karşı düzenlenen harekât başarısızlıkla sonuçlanmış, dedi Mansur.

Ebu Seyid az kalsın kalkıp gidecekti. Bir bu eksikti! Adam gerçekten üzülmüşe bile benzemiyordu. Sanki başka bir dünyada yaşıyordu...

— Çok kötü, dedi Filistinli. Soruşturmasını sürdürecekt. Şimdi Alman dostlarımızın ciddi bir iş için burada olduğuna emindir. Burada buluşmak çok büyük dikkatsizlik.

— Beni izlemediklerine eminim, dedi Eşref Butro.

Kardeşim, yardım gerekli. Bu hatamızı gidermek için yeni bir fikrim var. Almanlara ihtiyacımız olacak. Onları ne zaman göreceksin?

Ebu Seyid darağacı ipinin boynuna takıldığını hissetti. Başını eğdi.

— Yarın. Ama gitmeyeceğim. Çok tehlikeli. Onları ancak, son darbe için göreceğim.

— Onlara muhakkak ihtiyacımız var, kardeşim, diye üsteledi Butro. Bu Amerikan casusuna tuzak kurmak için bir tek imkânım var...

Nerede ve ne zaman suç ortaklarıyla buluşacağını anlattı ve kalktı. Amber teşbihini çekmekte olan Mansur' a ters ters baktı. Hızlı hızlı caminin yanındaki yoldan yürüdü. Yarım saat sonra, Han El Halil' e geldi. Takip edilme olasılığını düşünerek biraz dolaştı.

92

Terli elleri ve yumuşak yüzü olan yeni ortak hoşuna gitmemişti.

*

**

Malko Süleyman Paşa Kulübü'nün terasındaydı. Buradan rahatça Tulip Otel'i'nin girişini görebiliyordu. Sabahattan beri iki Alman gözükmemişti, ama motosikletleri kaldırımdaydı...

Elko Krizantem yan sokakta volta atarak 504'e göz kulak oluyordu.

Güneş batıyor ve herkes iş yerlerinden çıkıyordu. Hildegard ile arkadaşı da otelden çıktılar. Malko derhal merdivene koştu. Motosikleti bağladıkları yerden çözmek ve aracı kaldırımdan indirmeleri ona birkaç dakika kazandırmıştı.

Aşağıya, tam Hildegard arkadaşının arkasına otururken indi. Elko Krizantem köşede 504'ün .direksiyonundaydı. Motosiklet meydanda bir tur attı ve ilerdeki tek yönlü dar bir sokağa girdi!

SAS izlemek istedi. Ama karşısına bir sürü araba çıkınca, korna sesleri arasında geri geri gitti. Bu arada motosiklet yoluna devam ediyordu.

Hildegard etrafına bakındı. Otto Mainz onu Gize Koyu'nda, Danimarka Elçiliği'nin yanındaki ufak antikacıda bırakmış ve yoluna devam etmişti. Daha önceden bir kez birlikte olduğu Ebu Seyid ile buluşarak ayrıntıları gözden geçirecekti. Karşıda, direksiyonunda, sarkık yanaklı ve kara gözlüklü bir adamın bulunduğu bir R 16 vardı. Adam el salladı ve güldü. Hildegard yerinden kıpırdamayınca, adam arabadan indi ve yanına geldi:

— Ebu gelemedi, dedi. Yerine ben geldim. Binin.

Genç Alman tereddüt etmedi. Ebu'yu ancak suikaste katılanlar tanıyabilirdi.

Araba hareket etti. Nil boyunca ilerlediler. Hildegard bu yabancıdan hoşlanmamıştı. Zaten Arapları sevmiyordu.
98

— Ne zaman harekete geçiyoruz? diye sordu kadın.

Ne kadar beklersek, o kadar tehlikeli.

Eşref Butro yılışık yılışık güldü.

— Her şey üç günde bitecek şekilde ayarlandı.

— Ya Amerikalı ajan? diye sordu Alman.

Eşref Butro gerçeği söylemek zorunda olduğunu düşündü.

Sonra vazgeçti.

— Her şeyin yolunda gittiğini sanıyorum, dedi kendini

beğenmiş bir gülüşle. Eğer tehlikede olsaydınız sizin yanınıza gelmezdim, buna inanın. Bu ülkenin saygın kişilerindenim.

Arabayı bomboş bir yerde durdurdu. Güneş hâlâ

çok sıcaktı. Hildegard nemli ellerini blucininde kuruladı.

— Otto silahı görmek istiyor, dedi genç kız. Çalıştığın

emin olmalıyız. Yoksa son anda bir açık veririz.

— Sizi yarın götürürüm, diye söz verdi Butro. Aynı saatte beni burada bulsun. Şimdi size bazı şeyleri göstermem ve anlatmam lazım.

Göz ucuyla Almanı süzerek hareket etti ve Sporting Kulüp'ün yanından kuzeye yöneldi. Yüzünün sert ifadesine rağmen, çok çekici ve seksi bir kızdı. Sutyensiz göğüsleri gömleğinin şeklini tahrik edici bir şekilde bozmuştu.

El Gala'a Köprüsü'nü geçerek ilerlemeye başladıklarında

Eşref Butro yapılacakları, izlenecek yolları, mesafeleri

göstermeye başlamıştı. Alman cebinden çıkardığı

deftere bunları not alıyordu.

Butro bugüne kadar tanıdıklarına hiç benzemeyen bu sarışın kadının varlığından allak bullak olmuştu. Biraz ilerde arabayı durdurdu ve camı açtı. Doğudan Kahire'nin pis kokusunu silen serin bir rüzgâr esiyordu.

— Soracağınız soru var mı? dedi.

Hildegard soğuk bakışlarını adama dikti.

— Sonra ne yapacağız?

— Her şey yolunda giderse, yeni düzenin güvencesi altında olacaksınız ve dinleneceksiniz. İyi bir otelde...

— Ya başaramazsak? dedi genç Alman.

94

— Sizi ülkeden çıkaracağız. Her şey hazır. En kötü ihtimalle Doğu Almanya Elçiliği'ne sığınacaksınız.

— Bu rezil ülkeden bıktım, diye içini çekti Hildegard.

Almanya'ya dönmek isterim.

Gerindi. Göğüslerinin ucu gömleğinden belli oldu.

Eşref Butro için onları seyretmek işkence gibiydi. Yanındaki

başka bir kadın olsa, çoktan harekete geçmişti. Elini

kadının dolgun bacağına koydu ve titrek bir sesle:

- Ülkem hakkında söyledikleriniz hiç de kibar değil, dedi.

Hildegard önüne baktı ve içinde bulunduğu durumu inceledi. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

— Gidelim, dedi. Sizinle sevişmek istemiyorum.

Eşref Butro böyle sert konuşulmasından hoşlanmazdı.

Kıpkırmızı oldu ve kontağı açtı. Hildegard gülmekten

katılıyordu. Eğildi ve adamın bacaklarının arasını okşamaya başladı.

— Gidelim, diye tekrarladı Alman. Bir sürü kız var

burada. Bana gelince, benim özel zevklerim vardır...

Bu biraz Eşref Butro'yu rahatlatmıştı. Bu yabancıları

elde etmek imkânsızdı... El Tahrir'de müzenin karşısında durdu ve:

— Sizi yarın alırım, dedi. Aynı saatte. Silaha bakmak için.

— Tamam, dedi Hildegard.

Arabadan çıktı ve kapıyı çarptı. Mısırlı, tüm erkeklerin istekle baktıkları bu nefis kalçalı silüetin uzaklaşmasını seyretti, tçi yanıyordu. Bu buluşma başına bela açabileceği halde, Ebu Seyid'in yerine gittiği için pişman değildi. Şimdi iş.Mansur'u, silahı iki Alman'a göstermesi için kandırmaya kalmıştı. Ayrıca CIA ajanına ikinci bir tuzak kuracaklardı. Magda sayesinde Amerikalıların Muhaberat'a henüz haber vermeyi düşünmediklerini öğrenmişti. Bu da vakit kazanmaktı.

*

**

95

Magda Butro'nun öfkeden gözü hiçbir şey görmüyordu. Neredeyse bir yayayı ezecekti. Bir saat önce elinde bir silah olsa, şarjörü kocasının üzerine boşaltırdı. Bir kez daha onu bürosundan çıkınca izlemişti. Cami olayı onu çok kuşkulandırmıştı. Ayrıca takip edildiğini anlayan Eşref Butro onunla alay etmiş olmalıydı. Bu kez kullanılmıştı! Kendisinde olmayan her şeye sahip nefis vücutlu sarışın, kocasının arabasına binmiş ve onunla gitmişti. Nerede seviştiklerini merak etti. Belki de arabada. Koltukları koklamalıydı. Ama bu bir şey ifade etmezdi... Öfkeyle Fiat'ın gazına bastı. İntikamını almalıydı. Hemen. Yoksa kocasını vururdu. Yolu nasıl geçtiğini farketmedi. Mel Smith'in bürosuna fırtına gibi daldı. Amerikalı başını kaldırdı. Şaşırmıştı.
— Hey! Ne oluyor? Birisini mi ezdiniz?
— Hayır, dedi Magda. Malko burada değil mi?
— Hayır. Birazdan gelir. Ona verilecek bir haber mi var?

Magda Butro güldü. .

— Evet... Bu gece onunla yemeğe çıkabileceğimi söyleyin.

96

X I I . BÖLÜM

Eşref Butro öfkeden bembeyaz olmuş bir halde karısını seyrediyordu. Kadın, dolabından bir elbise çıkarttı ve üzerine tuttu.

— Bu elbiseyi nasıl buldun?

— Açık saçık!

Eşref Butro'nun sesi kamçı gibi saklamıştı. Magda üst kısmı hemen hemen şeffaf olan dantel elbiseye bir kez daha baktı, eğlenerek dudağını büktü.

— Yine de giyeceğim...

— Nereye gidiyorsun?

Adama melek gibi güldü.

— Ben sana öğleden sonra nerede olduğunu sordum mu? Senin de bana soru sormaya hakkın yok. Sana Bay Smith ve arkadaşıyla iş için akşam yemeğine gideceğimi söylemiştim.

Bu gece Eşref Butro saçını, makyajını ve boyunu yükselten yüksek topuklu ayakkabılarıyla karısını çok çekici buluyordu. Bolca parfüm sürmüştü... Adam yaklaştı ve elini kalçasına koydu. Şu an için Hildegard unutulmuştu. Magda arkaya doğru sıçradı.

— Bana dokunma!

Sakin sakın sabahlığının kuşağını çözdü. Siyah sutyeni, kırmızı jartiyeri ve kasıklarına kadar devam eden çorapları ortaya çıkı. Eşref Butro bu manzara karşısında neredeyse kalp krizi geçirecekti.

97

— Çorap giymişsin!

— Evet, ne oldu? Sevmiyor musun?

Küfür edecekti, vazgeçti. Kadını omuzlarından tuttu

ve olanca kuvvetiyle:

— Nereye gidiyorsun? diye bağırdı.

— Söyledim ya. İş yemeğine.

— Onlarla akşam yemeğine çıkarken orospu gibi mi giyineceksin?

Hiç acele etmeden jartiyerini düzeltti. Elbisesini giydi.

— Unuttun mu sevgilim, bana bu orospu elbiselerini sen aldın. Seni tahrik etmem için. Başkalarının da bunlardan faydalanması gerekir.

Sırtındaki kopçayı ilikledi, saçlarını düzeltti, sol çorabını çekti ve çantasını aldı. Takma kirpikler göz ifadesini değiştirmişti. Dikkatle saatine baktı: Dokuzu çeyrek geçiyordu.

— Geç kaldım.

Eşref Butro hiçbir şey anlamıyordu. Magda onu böylesine tahrik ederek ilk kez eğleniyordu.

Eşref yolunu kesti.

— Neyin var?

— Yarın söylerim, dedi Magda gülerek. Ya sen, bu gece ne yapıyorsun?..

— Randevum var. Bir adamla, dedi öfkeyle.

— öğleden sonra olduğu gibi mi?

Magda kapıyı çarptı ve Fiat'ma doğru koştu.

Eşref kıskançlıktan kudurarak karısının peşinden bakakaldı. Kadın onu takip etmiş ve Hildegard ile buluştuğunu görmüştü. Oysa bu gece Mansur Harun ile buluşacaktı...

öfkesi biraz azalınca aklına bir şey geldi. Magda, o ajandan kurtulabilmesi için çok iyi bir sebep yaratmıştı. Karısına askıntı olanı Butro gibi birisi öldürürse, ancak kınama cezası alırdı. Şartlı salıverilirdi. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş olurdu.

98

— Dans edelim mi?.

Malko, Magda Butro'yu süzdü. Onu tanıyamamıştı.

Alçak koltuğa gömülünce elbisesinin eteği açılmış jaylon çorapların sınıksı sardığı baldırları ortaya çıkmıştı. Çorabın bittiği yerde kırmızı jartiyer göze çarpıyordu. Siyah danteller göğsünün dörtte üçünü açıkta bırakmıştı; Sesi biraz daha güçlü, gözleri her zamankinden parlak, kendisini sunmaya hazır bir kadın gibi davranıyordu.

— Zevkle, dedi Malko

Akşam yemeğini Meridien'de yemişlerdi. Magda tek başına bir şişe şarap içmişti. Gözlerini Malko'dan ayırmıyordu.

Sonra 23. kattaki gece kulübüne çıkmak için ısrar etmişti. Kırıtarak dans pistine çıktı ve SAS'ı bekledi.

Kadın kendisine sınıksı yapışınca Malko'nun son şüpheleri de yok oldu. Magda başını boynuna dayamış, göğüslerini ileri çıkartmış, kalçalarını cömertçe sürtüyordu.

SAS elini dantellerin sardığı kalçaya koyunca iyice sokuldu. Tek kelime etmeden sürekli dans ettiler. Magda Malko'nun ensesine sarılmış kıvrılıyordu. Orkestra hızlı müzik çalmaya başlayınca SAS'tan ayrıldı, saatine baktı ve:

— Eve dönelim, dedi.

Eşref Butro Mercedes'i tüm ışıklarını söndürdükten sonra İtalya Elçiliği'ne giden dar sokakta park etmiş, içinde tek başına oturuyordu. Yanındaki koltukta namlusuna mermi sürülmüş tabancası duruyordu.

Sabahın bir buçuğu. Çok sinirliydi. Geç vakte kadar yemeğin devam ettiğine inanmak istedi, ama boşunaydı.

Magda dans etmesini çok seviyordu ve o sarışın

adamın kolları arasındaydı, iyice öfkelenildi. Mansur'la tartışmışlar, buluşma ertesi güne ertelenmişti. Magda'nın kendisini önemsemediğini görünce kadını da öldürmek

99

istemişti. Vakit geçirmek için piposunu yaktı, tütün kokusu hoşuna gitti. Meridien'in önünden ayrılmamak için kendini zor tutuyordu.

*

**

Magda Butro onuncu katın düğmesine bastı. Asansör kalabalıktı ve Malko hiçbir yorumda bulunmadı. Erkekler gözlerini yanındaki kadından ayırmıyorlardı. Bu da onun hoşuna gidiyordu. Asansör durunca Magda dışarı çıktı ve arkasına bile bakmadan sağa, Malko'nun odasına doğru döndü.

çeri girdiler. Kadın doğru yatağa gitti ve oturdu.

— Bana içecek bir şey verin, dedi Magda. Bir konyak.

Malko bardan bir şişe konyak aldı ve bardağı yarıya kadar doldurdu.

Magda bir dikişte bitirdi, bardağı yere bıraktı ve sırtüstü uzandı. Başını Malko'ya çevirdi. Dudakları birbirini bulunca Mısırlının elleri SAS'in ensesinde kenetlendi ve onu kendisine doğru çekti. Bu ilk öpüşmeleriydi. Magda şehvetten yanıyordu. Malkojkadının dizkapağına elini koydu, sonra çorapların üzerindeki çıplak kısmı okşayınca kadın dudağını ısırdı. Şimdi, parmaklarının ucuyla en hassas yerleri okşuyordu. Daha fazla devam edemedi, çünkü kadın onu üzerine çekti.

Bir süre yatakta sarmaş dolaş yattılar. Kadın, göğüslerini ona doğru uzatıyor, bacaklarını kendisini sunmak istercesine açarak yatıyordu. Malko eteği sıyırdıktan bir süre sonra, Magda hafif bir çığlık attı ve onu içinde hissetti. Mısırlı titriyordu. SAS elini kadının kalçaları altına kaydırdı ve biraz kendine doğru çekince Magda hızlı hareketlere başladı. Kadın zevkin doruğuna varmıştı. Aniden durdu. Kalçaları titriyordu, sonra bir seri haz çığlıkları attı.

*

**

100

Bir süre öylece kalakaldılar. Malko bu çekici kadından ayrılamıyordu. Magda Butro'nun makyajı bozulmuştu, ama gözleri hâlâ parlıyordu.

— Buraya gelirken sizinle sevişeceğimden emin değildim, dedi Magda. Yalnız kocama bir ders vermek istiyordum...

— Buna rağmen bu gece çok tahrir ediciydiniz, dedi Malko.

Magda gözlerini dikti.

— Biliyorum. Bir orospu gibi davrandım. Bana dokunduğunuz anda oyun oynamaktan vazgeçtim. Bana sahip olacağınızı biliyordum. Bunu çok arzuladım. Şimdi gitmem lazım...

Malko bileklerinden yakaladı.

— Hemen olmaz.

Gülerek debelendi ve yüzükoyun döndü. Malko da ona böyle sahip olmak istiyordu. Bir anda sırtındaki fermuarı açtı ve ellerini belkemiğinin iki yanında dolaştırmaya başladı. Magda debelenmeyi bıraktı.

— Ellerinizi çok yumuşak! dedi. Okşamaya devam edin.

SAS sutyeni açtı, Magda farketmemiş gibi davrandı.

Malko yavaşça sutyeni çıkardı. Göğüsleri beyaz, dolgun ve ağırdı. SAS ellerini üzerine koyunca kadın gözlerini kapattı.

— Elbiseniz buruşacak, dedi yavaşça.
Magda elbisesini çıkarttı, ince jartiyeri ve çorapları kalmıştı. Malko üzerine uzandı. Ellerini aşağıdan uzattı, göğüslerinin ucunu okşamaya başladı. Bu çok hoşuna gidiyordu. Sonra dizlerinin üzerinde doğruldu ve tekrar sevişmeye başladılar. Malko bu durumu mümkün olduğunca uzatarak faydalanmaya bakıyordu. Çünkü bir daha böyle bir fırsatı ne zaman yakalayacağı belli değildi. Malko uzun uzun bu durumu sürdürdü. Magda Butro altında bir ölü gibi uzanmış ne isterse yapması için tesoi l im olmuştu.
Uzun süre hareketsiz kaldılar. İlk defakinden çok daha uzun süre. Magda SAS'a doğru döndü. Ağzı şişmiş, gözlerinin altı morarmıştı.
— Canımı acıttınız, ama nefisti, dedi.
Bir sigara yaktı. Gitmek için acele etmivordu. Malko onu süzdü. Ne büyük değişim! Kadın gözlerini kapattı.
— Bu benim için büyük onur, dedi Malko.
Kadın elbisesini giydi, SAS da iliklemesine yardım etti. Bir mendille makyajını sildi.
— Araba kullanamayacağımı hissediyorum. Benim le gelin, dedi.
Aşağı indiler, boş holü geçtiler ve dışarı çıktılar. Magda Butro aniden durdu ve çığlık attı.
— Tanrım, Eşref burada!
Malko solda tüm ışıkları sönmük, telefon antenli bir Mercedes gördü. Magda, tüm yüz hatları gergin bir halde ona döndü. \

— Bizi görmemesi lazım.)
Geç kalmışlardı. Malko tabancasının yanında olmamasına lanet okudu. Magda'yı kolundan tutup çekti.
— Yukarı çıkalım. Yarına kadar burada kalın.
— Hayır, dedi. Buradan gece elbisesiyle çıkamam. Orospu değilim. Arabanız nerede?
— Aşağıda, dedi Malko.
Koşarak uzaklaştılar ve 504'e ulaştılar.
— Çabuk, çabuk! dedi kadın.
Kahire Üniversite Hastanesi'nin yanından geçtiler. İlerdeki köprüde trafik tek yönlüydü. Magda tek kelime etmiyordu. Nihayet bir tur atıp Magda Butro'nun oturduğu binanın önünde durdular. Kadın korkulu gözlerle SAS'a döndü.
— Gelin, beni evde bekliyor olmasından korkuyorum. Reddedilmesi zor bir teklifti. Motoru durdurdu ve indi. Magda koşarak sahanlığa çıktı. Durdu. Evin çevre-102

sindeki küçük bahçede bir gölge vardı. Sokak lambasının ışığı kel bir kafayı aydınlattı. Eşref Butro elindeki tabancayı doğrultmuş, Malko'ya doğru yürüyordu.

103

X I I I . BÖLÜM

Magda Butro bir çığlık attı ve silahla Malko'nun arasına girdi. Eşref Butro kolunu gerdi, parmağı tetiğin üzerinde kasıldı.
— Orospu! Çekil! diye haykırdı.
Malko duruma bir göz atı. Hayatı Magda'ya bağlıydı. Kadın eğer kocasının sözünü dinlerse adam şarjörü karnına boşaltırdı. Tabancasını Meridien'de bırakmamalıydı... Geç kalmıştı. Aniden Magda silaha doğru atıldı ve kocasının bileğini kavradı. Hızla başını eğdi ve bileğini ısırdı. Eşref acıyla silahı fırlattı.
Malko bir tekmede tabancayı duran bir arabanın altına fırlattı. Şartları eşitti...
Eşref Butro diz çökmüş silahını almaya uğraşıyordu.

Magda SAS'a döndü ve oldukça sakın bir sesle:

— Gidin, dedi. Yoksa yeniden sinirlenebilir.

İyi bahane! Tam 504'e atladığında Butro'nun bağırdığını duydu.

— Orospu! Sen bir orospusun!

— Senin için farketmez, dedi Magda.

Malko arabasını hareket ettirdi. Dikiz aynasından

Magda ile kocasının eve girdiklerini gördü.

*

*

Magda çantasını bir kenara fırlattı ve kocasının karşısına dikildi. Adam öfkeden katil gibi bakıyordu.

105

— Orospu. O herifle seviştin!

— Böyle düşünmene sebep ne? dedi sakın bir sesle

Magda.

Eşref onu kolundan kavrayarak aynanın önüne götürdü.

— Aynaya bak! Gözlerine dikkat et.

Doğru, namuslu bir kadın havası yoktu. Geriye döndü ve:

— Bu gece çok içtim ve yoruldum, dedi. Her neyse, sen de bugün beni sarışın bir orospuyla aldattın. Gözlerimle gördüm.

Eşref Butro hemen soğukkanlılığını kazandı. Birkaç saniye sonra:

— Bir orospu değildi, dedi. Onunla] başka bir iş için buluştum.

— Ne için?

Tereddüt etti.

— Sana söyleyebilir miyim, bilmiyorum...

Magda omuz silkti.

— Bana maval okuyorsun. Her zaman yalan söylüyorsun.

Eşref Butro yaklaştı.

— Hayır. Başkan'dan kurtulmak için bir suikast yapılacak.

Bu kız saldırıya katılmak için gelen bir Alman terörist.

Magda Butro kocasına baktı. Aniden adamın gerçeği söylediğine inandı.

— Bütün bunlar da ne demek? dedi koltuğa otururken.

Bu işi onlara bırakmalı.

Eşref Butro karısının Başkan aleyhtarı fikirlerini bildiği için açıklamasının kadının aklını çeldiğini ve kendisine inanmaya hazır olduğunu anladı. Sonra yavaşça elini dizkapağına koydu.

— Bırak beni, dedi Magda kıpırdamadan.

— Bu gece çok seviştin, diye alay etti Eşref. Onunla oteldeydin. Sordum, odasına gitmişsin...

106

Bir süre baktıktan sonra:

— Dinle, gerçeği söylememi ister misin? dedi.

— Söyle.

— Doğru, seni aldatmak istedim. Ona gittim. Yatağına uzandım. Flört ettik.

— Seni becerdi mi?

— Hayır, yapamadım, dedi Magda. Çok içmiştim, ama yapamadım. Ayrıldım. Artık bundan bahsetmek istemiyorum.

Eğer orospulardan vazgeçersen seni aldatmam.

Aksi takdirde bir gün yapacağım. Uykum var. Yatalım.

Eşref Butro uzandı. Hisleri yatışmıştı. Karısına inanmayı tercih ederdi. Başı dönen Magda makyajını silmeden ve soyunmadan uyudu. Zor bir geceydi... Kendi kendine iğrenç bir orospu gibi davrandığını düşündü.

*

**

Mansur Harun şeffaf gömleğinden göğüsleri gözüken Hildegard'a tiskinerek bakıyordu. Butro'nun randevusuna Otto ile gelmişti. Otto Mainz kulübedeki Sam 7 füzesini kontrol ediyordu. Mansur, Eşref Butro'ya Arapça: — Bu orospuyla mı işi bitireceğini sanıyorsun? dedi. — Onun erkekten farkı yok, dedi Butro. Birlikte çalışıyorlar. Kadın Almanya'da i k i kişiyi vurdu... Mansur etkilenmemişti. Hava yarım saat önce kararmıştı ve bitişikteki kulübeler boştu. Mansur Harun böyle olmasını istemişti. Komşular Hildegard gibi bir kızı evinde görürlerse çok şaşırırlardı. Eşref Butro, Hildegard'a gülerek: — Sizin yüzünüzden karımın kıskançlığı tuttu, dedi. — Öyle mi, niçin? — Bizi görmüş. Alman kadının yüzü asıldı. — Ne zaman, dün mü? Gerilimi farkettiler ve durumu düzelttiler.

107

— Hayır, tesadüfen oradan geçiyormuş... Devam edecek zamanı bulamadı. Otto kulübeden çıkıyordu. — İdare edebilir, dedi. İyi durumda, batarya da çalışıyor. Ama bu aletlerle son anda bir aksilik çıkabilir. O zaman da çok geç kalmış olunur. Yedek bir batarya daha olmalıydı. Her neyse... (Elini boş ver dercesine salladı.) Göreceğiz. — Bu silahla hiç atış yaptınız mı? dedi Butro. — On iki kez filan. Kolay. Hele hedef yakın olursa. — Sabah dokuza doğru sizi otelinizden alırım, dedi Eşref. Buraya gelip silahı alacağız ve hedefe gideceğiz. Mansur Harun hiçbir şey anlamadan dinliyordu. Butro tercüme etti. Adam: — Artık gidin, dedi. Bu gâvurlara tahammülüm yok.

*

**

Hildegard Müller tam Kasr-ı Nil Sokağı'nda Eşref Butro'nun arabasından iniyordu ki, vazgeçti. Air France'ın önünde bir adam açık bir 504'e biniyordu. Sokak lambasının ışığı yüz hatlarını ortaya koymuştu. İki Alman kadın:

— Canı cehenneme! diye haykırdı.

Otto aniden döndü.

— Ne var?

— Herif orada, dedi Hildegard. Yılanlı çukurdaki sarışın. Öldüğünü sanmıştım.

Eşref Butro donup kaldı. Tam sırasıydı! iki Alman uzaklaşan 504'e öfkeli öfkeli, baktılar. Kendi dillerinde bir şeyler konuştular. Sonra Otto, Butro'ya dönerek öfkeli buz gibi bir sesle:

— Temizleyin onu! dedi. Bizi enayi yerine koyuyorsunuz! Bu herif baştan beri bizi takip ediyor. Boynumuza ip geçirilmesini istemiyoruz... Onu yok etmelisiniz... Yoksa yarın ayrılıyoruz. Bizi bu ülkede tutan hiçbir şey

108

yok. Paramız da var.

Karanlığa daldılar. Eşref Butro onları şaşkın gibi izledi. Nihayet otelin holüne girmeden yakaladı.

— Bu adam tehlikeli değil. Onu izliyoruz. Her durumda onu temizleyebiliriz. Pasaportlarınız sahte ve bir telefon etmem Mısır polisinin sizi içeri tıkmasına yeter... Otto hain hain gülerek Eşref'e baktı.

— Tamam. Ancak içeri tıkdık mı, Mısır'da yaptıklarımızı anlatırız. Bu da, bizi tebrik etmelerine yarar.

Sam 7'li arkadaşınızı tutuklamak Muhaberat'ın hoşuna gitmez mi? Hatta, adım adım en tepedekini bulmak? Siz de onlar için ilginç bir insansınız.. Hildegard'a meşhur birisi olduğunuzu söylemişsiniz. Onların da sizi tanımları gerekir...

Eşref Butro kısıtıldığını anladı.

— Dinleyin, dedi. Onu öldürürsek hepimizin başı belaya girer. Siz bu adama kafanızı takmayın. Buradaki işinizi bitirin, gerisi kolay...

Yeniden Almanca tartışma. Sonra Otto Eşrefe döndü.

— Tamam. Bir şartla. Sarışın herifin cesedini görmek istiyoruz. Aksi halde biz bu işte yokuz...

109

XIV. BÖLÜM

Merdivende ayak sesleri duyduğunda, Ebu Seyid laboratuvar olarak kullandığı odanın döşemesine oturmuş, nefis deve şişi yiyordu. Eli hemen yanından hiç ayırmadığı Akrep marka otomatik tabancaya uzandı. Gelen ev sahibiydi.

— Bir arkadaşınız arıyor, dedi.

Filistinli yüreğinin daraldığını hissetti. Mansur Harun dışında kimse burayı bilmiyordu. Leş gibi merdivenleri inince kendini, Eşref Butro'nun karşısında buldu!

Öfkelendi, ama Mısırlı daha atik davrandı.

— Mansur'u camide gördüm, dedi. Büyük bir sorun var. Buraya gelmemin pek tehlikeli olmayacağını düşündü.

— Ya takip ettilerse? dedi Ebu Seyid.

— Takip edilmedim. Bu işi bilirim. Takip edenleri şaşırtmasını da iyi bilirim.

Yerdeki kalın puro paketine bakıyordu. Filistinli fazla ilgilenmesine fırsat vermedi.

— Amerikalı ajanı ikinci kez elinizden kaçırdınız, dedi.

— Yeniden deneyeceğiz, dedi Eşref Butro. Almanlar da onu gördüler ve bu işe bulaşmak istemiyorlar...

Filistinli bezgin bir halde başını salladı, işte profesyonellerle çalışmamanın sonucu...

— Haklan var. Bu çılgınlık.

110

— Hayır, dedi Eşref. Onu başka bir şekilde kontrol ediyorum. Muhaberat'a bir şey söylemeyecek. Ama ondan kurtulmak gerekli. Almanlar, harekâta katılmak için bunu şart koşuyorlar... Siz uzmansınız... Patlayıcılarla kolay olur...

Ebu Seyid, Eşrefe sanki küfür etmiş gibi baktı. Butro bazı sorunları bilmiyordu. Alay edercesine güldü.

— Bana çevre araştırması yapmam için on beş gün tanırsanız, anlaştık. Muhaberat'ı sinirlendirmek mi istiyorsunuz?

Tam Sheraton olayı küllenirken yeniden deşmek doğru olmaz. Burası sizin ülkeniz, fikir bulmak da size düşer. Ben önemli bir görev yüklendim, gerisi vız gelir. Mansur'a yaranmak için zaten büyük bir tehlikeye atıldım.

Eşref Butro'nun çöktüğünü görünce devam etti.

— Gidip Mansur'u bulun, bu onun işi. Bir daha da buraya gelmeyin. Her şeyin bilindiği bir mahalledeyiz.

Eşref Butro Filistinlinin haklı olduğunu biliyordu.

Bu sığınağa gelmekle bütün güvenlik önlemlerini bozmuştu.

Boyundan büyük bir işe kalkıştığını hissediyordu.

Ebu Seyid onu kapıya kadar geçirdi, karanlık ve kalabalık sokağa daldı. Her zamanki kahveye gelince,

Mansur Harun'un orada olmadığını gördü. Hatta camiye

bile girdi. Harun'un telefonu yoktu, evine gitmek ise

çok tehlikeliydi... Eşref Butro Renault'ya atladı ve hareket etti. Trafığın ağır ağır akması, düşünmesi için zaman

kazandırıyor. CIA ajanını ortadan kaldırmak için yirmi dört saati vardı.

*

**

Malko yirminci kez Mel Smith'in telefonunu çevirdi. Cevap yoktu. Ama Kahire'de telefona güvenilemezdi. Krizantem Tulip Otel'i'ni gözetlerken, o Meridien'deki odasının balkonunda oturuyordu, iki Alman terörist, Otto Mainz ve Hildegard Müller onunla saklambaç oynuyor ve burnunun dibinde suikast hazırlıyorlardı.

111

Dilini bile bilmediği bu ülkede hiçbir imkânı yoktu. Üstelik i k i gün önceki olaydan sonra Magda Butro da ortadan kaybolmuştu.

Böyle devam etmenin bir anlamı kalmamıştı.

Bir ceket giydi ve yürüyerek CIA binasına gitti. Tabii Mel Smith bürosundaydı. Malko kapıyı kapadı ve Amerikalının karşısına oturdu.

— Mel, artık ateşle oynamaya devam edemeyiz, dedi.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Almanları Muhaberat'a bildirmeliyiz. Felakete sebep olmamalıyız. Eğer ciddi bir iş peşinde olmasalar, beni öldürmeye kalkışmazlardı. Beni rahat bırakırlarsa onlarla uğraşmam... Bu sizi rahatsız etmez mi?

Mel Smith içini çekti.

— Mısırlılara bu esrarın çözümünü vermek isterdim.

Üç yıl önce, İsraillilerin yaptığı gibi...

— Anlıyorum, dedi SAS. Ama ne zaman patlayacağını bilmediğiniz bir saatli bombayla oynuyorsunuz. Eğer kırk sekiz saat içinde bir şey yapamazsam işi Muhaberat'a bırakmalı.

— Sheraton baskınından sonra Başkan, Ebu Seyid'in ele geçirilmesi için kesin emir verdi... Onları hafife almayın. Eğer muhbirler suçluları altın tepside sunmazlarsa, hayatları söndü demektir. Başkan ülkedeki tüm muhalefeti ortadan kaldırdı. Halbuki onları izleseler, daha iyi olurdu. Böylece, her şey anında haber alınırdı. Her neyse, sizi Şirket adına görevlendiriyorum. Bu konuda Washington'dan kesin emir aldım.

— Magda Butro'ya ihtiyacım olacak, dedi Malko.

Ama kocası ona göz açtırmıyor.

Mel Smith güldü.

— Zannedersem çekiciliğiniz işe yarar. Magda Butro'yu teşkilata aldım, bunun sebebi olağanüstü bir kadın olmasıdır... İyi şanslar.

Malko çıktı. Krizantem'i kaldırmanın zamanıydı.

112

*

**

Magda, Meridien Lokantası'nın camından Nil'e bakıyordu, iki gün önce Malko ile birlikte olduğu lokantaya kocasıyla gelmekten rahatsız olmuştu. Eşref Butro gelmekte ısrar etmişti. Kocası çok müşfik davranıyor, kendisine ateşli ateşli bakıyor ve masanın altından bacağını okşuyordu. Magda hem şaşkın, hem de mutluydu. Bir erkeği kuzu gibi yapmak için aldatmak yeterliydi... Ancak, ekmeğin parçalarıyla oynamasından düşünceli olduğu belliydi.

— Neyin var? dedi Magda.

— Sevgilini düşünüyorum, dedi kabaca. Onu öldürmediğime pişmanım.

Magda güldü.

— Aptallaşma, başın belaya girerdi. Onu bir daha görmeyeceğim... En azından özel ilişkiler için.

— Mısır'a ne için geldiğini biliyor musun?
— Tabii. CIA için çalışıyor. Başkan'a karşı hazırlanan bir suikastı araştırıyor. Ne var?
— Sana dün gece anlattıklarımı hatırlıyor musun? Sarışın kızla olan randevum konusundakileri? diye alçak sesle sordu Eşref Butro.
— Evet, dedi Magda. Sonuçta ikiniz de aynı iş üzerinde çalışıyorsunuz.
Eşref Butro tuhaf bir şekilde gülerek kadına baktı.
Kadın merakla:
— Niçin bana öyle bakıyorsun? diye sordu.
— Durumum kötü... Yolumun üstünde bir adam var. Emin olduğu anda da beni Muhaberat'a gammazlayacak. Dün akşam onunlaydın sen.
— Ne!..
Magda sustu. Şef garson yemek siparişini almaya gelmişti. Konuşmaya başlamak için adamın uzaklaşmasını beklediler. Magda'nın boğazı kuruyordu. Masanın üzerinden eğildi. Eşrefi tanıdığı günden beri kocasının
113
bir gün aptalca bir şey yapacağını biliyordu. Şimdi o hatayı yapmıştı. Oysa, Eşrefin elli milyon dolardan fazla parası, kendisine aşık nefis bir karısı ve birçok dostları vardı. Daha ne istiyordu?
— Bunu niçin yapıyorsun? dedi Magda.
— Mısır'ın hakimi olmak istiyorum. Suudi arkadaşlarım bana bir şeyler yapmamızı ve Arap birliğine dönmemiz gerektiğini anlattı... Bu yakınlaşmayı ben sağlayacağım. Ama şu an güç durumdayım.
Magda gözlerini kapattı, şaşırmıştı.
— Bu işten vazgeç. Delilik! dedi.
— Yapamam, dedi Butro. İş bitirecek olanlarla ilişki kurdum bile. Eğer şimdi ayrılırsam beni ihbar edebilirler... Her şekilde karşıma CIA ajanı çıkıyor. Eğer onu kısa sürede temizlemezsem, hayatım kayar. Daha doğrusu hayatımız kayar...
— Niçin bütün bunları bana anlatıyorsun? dedi Magda. Korkunç bir şey bu. O adamdan hoşlanıyorum.
— Orospu! diye haykırdı Butro. Çünkü seni...
— Sana aramızda hiçbir şeyin geçmediğini söylemişim.
— O zaman, ona olacaklar seni ilgilendirmez.
Aniden Magda içkisini sonuna kadar içti.
— Bu hikâyeleri dinlemek istemiyorum! Sana yalnızca bu işten vazgeçmeni söyledim. Elimden geldiğince seni korurum.
— Elinden geldiğince, ha! dedi soğuk bir şekilde Eşref. Bu herifi temizlememe yardım edeceksin. Onunla sevişmediğine göre bu seni etkilemez.
Sessizlik çöktü. Yalnız yan masalardan konuşmalar duyuluyordu. Magda Butro allak bullak olmuştu. Bir cinayete hiç karışmamıştı. Kocasının sert hareketi onu etkilemişti. Şimdi adam bir cinayete suç ortağı olmasını istiyordu. Başını kaldırdı ve gözlerini dikti.
— Evet?
— Evet ne?
114
— Bana yardım etmeyi kabul ediyor musun? Kaçmaya kalkma. Ben kocanı. Benim o herifle aynı duruma gelmemi sağlayacaksın.
Magda sesini çıkarmıyordu. Kocasına aşıktı, ama Malko ile yaşadığı anlar da içini yakıyordu. Kendini suçlu gibi hissetmeye başlamıştı.
— Benden ne istiyorsun?
Eşref Butro memnuniyet gösterisinde bulunmadı.

Olağan bir şeyden bahseder gibi rahatça:

— Bu herifi temizleyeceğim, ama cinayete benzememeli, dedi. Ona bazı şeyleri yapmasını söyleyeceksin. Sana güveniyor. Şüphelenmez.

Bütün bu olanlar Magda'yı korkutuyordu, ama artık geriye dönemezdi.

Eşref hesabı ödedi. Asansörün önünde durdular.

— Dans etmek ister misin?

Magda olumsuz anlamda başını salladı. Lobiye giden merdivenlerden inmeye başladılar. Eve gelene kadar tek bir söz etmediler. Eşref Butro soyundu ve karısının yanına yatağa yattı. Karısına ondan neler beklediğini alçak sesle anlattı.

Epeyce sonra şafak sökerken Magda kocasının kalkıp giyindiğini duydu. Gece lambası yanıyordu.

— Nereye gidiyorsun?

— Randevum var, dedi Eşref Butro. Meraklanma.

Ayaklarının ucuna basarak çıktı. Güneş doğudan, minarelerin arasında yükseliyordu. Sokaklar hâlâ bomboştu. El Hüseyin Camisi'nin yolunu tuttu.

*

Mansur, Butro'nun planını tek kelime söylemeden dinledi. Çevrede az insan vardı. Sonunda:

— Pekâlâ... Ben kullanırım, dedi Mansur.

— Tehlikeli... Yaralanabilirsiniz.

Mansur Harun omuz silkti.

— Ne önemi var? ölsem bile planımız işleyecek ya!

115

Ben de şehit olacağım...

Eşref Butro adama saygıyla baktı. Dünyayı işte böyle insanlar değiştirecekti. Mansur'la planın tüm ayrıntılarını gözden geçirdiler. Sonra ayrıldılar...

Eşref, bürosunun bulunduğu Başkanlık Sarayı istikametine sapıp, şehir merkezine kadar gitti. Almanları sorunca, otel kapıcısı hayretle baktı.

— Hâlâ uyuyorlar.

Butro tezgâha bir lira koydu.

— Hangi oda?

— 12. Soldaki koridorun sonu.

Koridor boştu. Eşref Butro 12 no'lu kapıya üç kez kısa, ama sert vurdu.

— Kim o? dedi kuşkulu bir erkek sesi Almanca.

— Arkadaşınız, dedi Butro. Adını söylemek istemeyen arkadaşınız.

Ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı ve içeri girdi.

Eşref, örtünen Hildegard'ın çırılçıplak olduğunu ve nefis kalçalarını gördü. Otto karşısında duruyordu. Butro'yu tanıyınca rahatladı.

— Siz miydiniz? dedi. Ne istiyorsunuz?

Hildegard yatakta doğruldu ve sigara yaktı. Saçı başı darmadağınaktı ve göğüslerinin dörtte üçü çarşafın dışındaydı.

Eşref Butro oraya bakmamak için kendini zorladı.

Şu yabancılar çok ihtiyatsızdı. Güldü.

— Size verilecek iyi haberlerim var. Benden istediğiniz gerçekleşecek.

Çifte onlardan beklediğini anlattı. Hiç de sıcak davranmamışlardı.

Otto başını salladı ve oturdu.

— Sizin enayiliklerinize son kez katılıyoruz...îyi. Sizi sonra nerede bulacağız?

— Mısır haritası var mı?

Otto çantasını karıştırdı ve Butro'ya bir harita uzattı.

1 . Butro parmağını bir noktaya koydu.

— İşte, dedi. Burası Tamiya. Kahire'ye kırk beş kilometre.

Arabamı orada göreceksiniz.
Merdivenden indi. İçi rahatlamıştı. CIA ajanını temizlemek için her şey hazır. Böylece karısının sevgilisi de ortadan kalkmış olacaktı.

*

**

Magda Butro şaşırtıcı bir gülüşle Malko'yu bürosuna çekti.

— Bay Smith bana ihtiyacınız olduğunu söyledi. Şu Almanları izlemek için. İyi bir haberim var, birkaç kuruş vererek kapıcıyla anlaştım. Bana gittikleri zaman veya misafirleri geldiğinde haber verecek.

— Çok iyi, dedi SAS. Gerisini bu gece yemekte konuşalım. Magda Butro düşündü.

— Bu gece yemek veriyoruz. Kahire'nin belediye başkanlarından biri için. Belki yarın çıkarız. Güzel haberler ikilemişti. Malko'nun Mel Smith'e verdiği süre ertesi sabah bitiyordu. İşi Muhaberat'a devredince görevi bitecek, o da bu ateşli Mısırlıya gereğince süre ayırabilecekti...

117

XV. BÖLÜM

Malko büronun kapısından girerken Mel Smith:

— Magda Butro sizi görmek istiyor, dedi. Yan odada...

Malko iyi uyuyamamış ve devamlı kâbus görmüştü.

Rüyasında şatosu yanıyor, Alexandra kendisini Eşrefe benzeyen bir Arapla aldatıyordu. Keyifsiz bir havayla Mısırlı dilberin bürosuna girdi. Magda Butro elini uzatarak Malko'yu karşıladı.

— Günaydın.

Sesinde zoraki bir neşe vardı. Malko bunu, aralarında geçen kısa maceranın doğurduğu sıkıntıya verdi. Kadının elini öptü ve:

— Haber aldınız mı? diye sordu.

— Evet. Kapıcıya bakılırsa i k i Alman Kahire'yi terk ediyor. Öğleye doğru gideceklerini söylemişler.

Saat on birdi. Bu hareket acaba tezgâhlanan oyunun bozulduğunu mu yoksa son aşamaya geldiğini mi belirtiyordu?

Bu durumda her şey değişirdi.

— Teşekkür ederim, dedi.

— Bay Smith adına biriyle buluşmam gerektiği için bugün sizinle ilgilenemeyeceğim. Bana kızmamanızı dilerim.

— Başımın çaresine bakarım, dedi Malko.

Şaşkın şaşkın merdivenleri indi. ikinci kez Almanlar onu bir taraflara sürüklüyordu. Bu kez tuzağa düşmeye-

119

çekt.

*

**

— Gidiyorlar.

Elko Krizantem koşarak Air France bürosunda bulunan Malko'nun yanına geldi. Arabaları sokağın köşesinde duruyordu. Büyük motosiklet önlerinden geçtiğinde Malko ile Krizantem hâlâ bürodaydı. Almanların taktıkları kasklar her ikisine de aynı görünümü veriyordu, ama bütün bunlar Hildegard'ın nefis göğüslerini gizlemekten uzaktı. Malko yüz metre uzaklaşmalarını bekledikten sonra takibe başladı.

Hep aynı yöne gidiyorlardı! Piramitler Yolu'na çıkınca

Malko hızlanan motosikleti izlemekte güçlük çekti.

Mena House'a gelmeden önce sağa, yüz metre sonra da sola, çölü geçen asfalt bir yola saptılar. Yolun iki yanında göz alabildiğince kum uzanıyordu. Yol dümdüz güneye gidiyordu. Krizantem haritaya baktı ve:

— El Fayyum Vahası'na doğru gidiyoruz, dedi. Seksen kilometre ilerde. Orada Libya ve Sudan'a giden uçaklar için iki pist var...

Sudan oldukça uzaktı...

— Eğer Libya alanına giderlerse peşlerini bırakacağız, dedi Malko.

Motosiklet önlerinde 70 km. ile gidiyordu. Malko farkedilmemek için bir taksi konvoyuna karıştı. Harekât ya iptal, ya da tehir edilmişti. Almanlar sığınakları olan Libya'ya dönüyorlardı.

— Dikkat! dedi aniden Krizantem. Hızlanıyorlar.

Takriben kırk dakikadır yol alıyorlardı. Malko gazladı ve önündeki arabaları geçti. Motosiklet çok güçlüydü. Bir kilometre ötede ufacık bir nokta gibi gidiyordu.

Çöl manzarası devam ederken biraz ilerde bir vahanın palmyeleri gözüktü.

Yüz kırka çıkarak motosiklete yaklaşmaya başladı.

Çöl yerini pamuk tarlalarına bırakıyordu. Motosiklet ce-120

hennemi bir hızla gidiyordu. Bu yolda, isteseler Malko'yu eker, Nil kenarındaki yoldan Kahire'ye dönerek kalabalığa karışabilirlerdi.. Ama, bu da harekâtı uygulamaya emrinin verildiğini gösterirdi. Malko direksiyona sarıldı.

Yoldaki asfalt kalkmış ve büyük çukurlar oluşmuştu.

Motosikletle aralarındaki mesafe kapanıyordu. Banketten elinde pamuk fidanı olan bir velet yolu geçmek üzere çıktı. Malko kornaya bastı. Aynı anda, otuz metre ilerde tarladan çıkan römorklu bir traktör yolu kapadı. Malko küfür ederek kornaya ve frene bastı. 504 yan döndü ve yanık lastik kokuları arasında kaydı. Traktör yolun ortasında durmuştu.

Malko elinden geleni yaptı, ama 504'ü durdurmak imkânsızdı. Sağ ön çamurluk traktöre çarparak aracın sürücüsünü yere fırlattı. Malko direksiyonu solakırdı. Dengesi bozulan 504, pamuk tarlasına uçarak takla attı.

Malko'nun kafası tavana vururken, Elko açılan kapıdan tarlaya fırladı.

*

Kendine ilk gelen Elko Krizantem oldu. Pamuk tarlasında hurdahaş olmuş arabaya doğru sendeleyerek ilerledi. Malko arabanın ön tarafındaydı. Elko kapıyı açıp onu dışarı çekti. Malko'nun alnındaki yarık kanıyordu. Yolda arabalar durdu. Bayırdan inen birçok Mısırlı Elko'ya yardım etti. Malko gözlerini açtı. Elko'nun yardımıyla ayağa kalktı ve bir ağaca yaslandı.

— Altesleri, iyi misiniz?

Malko yavaş yavaş doğruldu. Ter biriken alnını sildi.

Başı çok ağrıyordu.

— Traktör! diye mırıldandı Malko. (Başını salladı.)

Almanlar nerede?

Elko Krizantem'in Almanlara aldıracağı yoktu. Malko'nun kemiklerinde kırık var mı diye yokladı... O sırada onları seyredenlerin arasından bir adam çıktı ve yanlarına geldi. Yüzü kan içindeydi. Elko onun traktör sürücüsü-121

sü olduğunu anladı.

Elko birdenbire adamın deli gibi baktığını fark -

etti... Gömleği yırtılmıştı ve kulağından kan akıyordu.

Aniden kemerinden bir pala çekti ve Malko'nun üzerine yürüdü. Krizantem'in Astra'sı gibi onun da yassı tabancası arabada kalmıştı.

Elko haykırdı:

— Altes, dikkat edin!

Malko bir vücut hareketiyle kurtuldu, ama adam palayı sallamaya devam ediyordu. Krizantem adama bir yumruk attı. Sonra başının dönmesine aldırmayarak adamın sırtına atıldı.

Yaralı olmasına rağmen adam çok güçlüydü. Elko' dan kurtularak yere çömeldi ve palayı sallamaya başladı. işsiz güçsüz adamlar bu sahneyi hayretle seyrediyorlardı. Taksilerden ikisi gitmişti bile. Elko Krizantem delinin bacaklarına sarıldı ve çamura düşürdü. Boğma telini kullanacak gücü kendinde bulamıyordu. Tekrar hasmının sırtına tırmandı ve adamı çamura düşürdü. Kavga yeniden başladı. Yabancı elindeki palayla sert darbeler indiriyordu. Krizantem adamın kolunu hareketsiz hale getiremiyordu. Nihayet yüzünü çamura bastırdı ve ensesine bir darbe indirdi. ,

Yaptığı kibar bir hareket değildi, ama mecburdu. Traktörün sürücüsü Elko'dan kurtulamıyordu. Bir süre boşuna çırpındı, sonra elindeki palayı çamura bıraktı... Elko doğruldu ve ağaca yaslanmış duran Malko'nun yanına gitti.

— Kötüyüm, dedi Malko. Buradan gitmeliyiz.

Kanlı bir kavgaya karışmak istemeyen son taksi de gitmişti. Malko çamurda yatan adama baktı ve öldüğünü anladı.

— Delirmişti! dedi Elko. Bizi öldürmek istiyordu. Malko cesedi inceledi. Gözüne bir şey çarptı. Adam köylüye benzemiyordu. Yarasına rağmen yaklaşp cesedin sol eline baktı. El beyaz ve bakımlıydı. Hayatında ilk

122 kez traktör kullandığı kesindi... Üzerini aradı. Arapça yazılı kâğıtlar çıktı ve doğruldu:

— Arabadakileri alın, dedi Elko'ya. Buradan gidelim. Birbirlerine destek olarak yola çıktılar. Araç sürücüleri traktörü kenara çekmişlerdi. Elko geçen araçlardan birini durdurmaya çalıştı.

— Kahire'ye dönelim, dedi Malko.

Beşinci araç bir taksidi ve durdu. Krizantem el hareketleriyle kazayı anlattı. Şoför gazladı. Malko cesetten çıkan kâğıtlara bakıyordu. O an Arapça okuyabilmek için, her şeyini verebilirdi.

www.cizgiliforum.com

Otto Mainz, Eşref Butro'ya döndü ve üzgün bir sesle:

— Yaşıyorlar, dedi.

Malko ile Krizantem'in kurtulduklarını hepsi görmüştü.

Eşref ve iki Alman vahanın girişindeki hurmalıkta, dar bir yolda duruyorlardı. Sahte kazayı seyretmişler ve Amerikan casusundan kurtulacaklarını sanmışlardı. Yedikleri darbe korkunçtu.

Eşref Butro başını avuçları arasına aldı. Bu karmaşık kaza yerine, onları otomatik silahla temizlememekle hata etmişti. Mansur Harun traktörü pamuk yetiştiricisi bir arkadaşından ödünç almış ve Malko'yu beklemişti. Malko, tuzağa düşmüş, ama ölmemişti. Yine aynı noktaya dönmüşlerdi...

Soğukkanlılığını ilk kazanan Hildegard oldu.

— Gidelim! dedi kadın Otto'yu kolundan çekerek.

Eşref, şaşkın kadına bakıyordu.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Gidiyoruz, dedi Otto. Size söylemiştik. Bu bela herif hâlâ canlı. Herhalde bu durumda Kahire'ye gitmemizi beklemiyorsunuz? Bu, aslan kafesine girmek demek.

Buradan Libya'ya geçebiliriz. Gececeğiz de. Eğer

oraya gidemezsek, Sudan'a ya da cehenneme gideriz.
Motosiklete gitti ve marşa bastı. Eşref arabasına girerek
elinde otomatik bir silahla geri döndü.

— Gitmeye kalkarsanız sizi vururum, dedi. İnanın,
başım da derde girmez. Silahlarınız var ve teröristsiniz.
Benimle Kahire'ye geleceksiniz, kaçmaya kalkışmayın.
Sizi kaybedersem, doğru Muhaberat'a giderim. Helikopterleri
var, fazla uzaklaşamazsınız... Tamam mı?

Otto rölantide çalışan motosikletin yanına kalakaldı.
Hildegard içinde Radom'u ve bombalar bulunan çantasına
uzandı. Ama Eşref buna izin vermezdi. Motosikletle
çöle girmek çok korkutucuydu. Otele de dönemezlerdi.
Çok tehlikeli olurdu bu...

— Tamam, Kahire'ye geliyoruz, dedi kadın. Ama
otele gitmeyiz. Bizi siz ağırlarsınız.

— Nerede? dedi silahını indiren Eşref.

— O sizin sorunuz, dedi Otto. Otele dönmeyiz.

Bu Muhaberat'a teslim olmaktan farksız olur...

Eşref Butro düşündü, i k i teröristi evinde saklaması
imkânsızdı. Akşam oluyordu! Orada kalamazlardı. Polis
belki de öğrenmişti. Aniden aklına bir şey geldi. Ebu Seyid'in
saklandığı ev! Orada yirmi kişi kalabilirdi. Tabii,
Filistinli küplere binecekti... Ama seçim hakkı yoktu, ayrıca
bu fazla uzun sürmeyecekti.

— Beni izleyin, dedi Almanlara. Şehirde birbirimizi
kaybedersek, El Hüseyin Camisi'nin karşısındaki otoparka
gidin, öne geçin ve hızlı gitmeyin.

Otto motosikletine atladı. Yenilmişti. Tuzağa düşmüştü.

Mısırlının ateş etmekte tereddüt etmeyeceğini anlamıştı.

Tek kurtuluş yollan, görevlerini yerine getirmek
i . Saatte 60'la Kahire yolunu tuttular. Mercedes peşlerindeydi.

Traktörün önünden geçerken Eşref Butro tarlada
çamurlar arasında yatan Mansur Harun'un cesedini gördü.

Onu düşmanlarının mı öldürdüğünü, yoksa kaza
kurbanı mı olduğunu öğrenmek imkânsızdı. Aniden aklı-
124

na korkunç bir şey takıldı.

Sam 7 füzesi!

Füze bir kulübedeydi. Muhaberat'ın ilk arayacağı
yerlerden birinde. Ailesi de oraya gidebilirdi. Füzeyi derhal
oradan alıp emniyetli bir yere koymak lazımdı. Öfkelenen
Eşref, başka bir ihtimali düşünmeye başladı. Amerikan
casusunun Mısır'da böyle bir kazaya inanması ihtimali
vardı.

*

**

Malko'nun kapalı gözlerinde şimşekler çakıyor, başındaki
acı dayanılmaz bir hal alıyordu. Taksi güzergâh
değiştirmişti. Şimdi Nil kenarındaki i k i şeritli yolda sanayi
bölgesinden geçiyorlardı. Beş dakika sonra, taksi küçük
bir binanın önünde durdu.

tki adamın halini gören Mel Smith çılglık attı.

— Aman Tanrım! Ne oldu böyle?

— Kaza! dedi Elko. Prens başından yaralandı. Hastaneye
götürülmeli.

Amerikalı bir zile bastı. Birkaç saniye sonra Magda
gözüktü. Malko'yu görünce şaşırıp ve donakaldı. Mel
Smith seslendi:

— Bu şehirdeki hastanelerin en iyisi hangisi?

— Askeri hastane, dedi Mısırlı kadın gözlerini Malko'dan
ayırmadan. Tanrım, ne oldu?

— Bir traktör önlerine çıkmış, dedi Amerikalı. Onu
hastaneye götürün, hemen röntgen çeksinler.

— Ama karşıda bir hastane var, dedi Malko.

— Ona nezleli giderseniz ölü çıkarsınız, dedi Amerikalı. Ötekinde Şah tedavi edilmişti. Daha ciddidir. Aylar önce şöyle bir olay olmuştu. Mısırlılara göstermek için bir büyük Fransız cerrahı açık kalp ameliyatı yapmıştı... Her şey yolunda gitmişti. Hasta odasına naklediliyordu. Hemşire asansörün kapısını açmış ve sedyeyi kabine koymuş. Daha doğrusu öyle zannetmiş. Asansör giriş katındaymış. Adam sekiz kat uçuvermiş. Tabii ölmüş...

125

Bu bile Malko'yu güldüremedi. Cebinden Mansur Harun'un kâğıtlarını çıkardı ve Amerikalı'ya uzattı. — Muhaberat'a gidin. Bu adam hakkında bir soruşturma yapın. Köylü değildi. Gerçek bir kaza da değildi. Beni öldürmeye çalıştılar. Bir kez daha. Mel Smith kâğıtları cebine attı. Bara gitti bir şişe konyak aldı ve Magda'nın şaşkın bakışlarını altında bir kadeh doldurup Malko'ya uzattı. Sonra Magda Malko' nun koluna girdi ve Krizantem'in yardımıyla götürdü.

*

**

Evin iç avlusunda Eşref Butro ile iki Almanı gören Ebu Seyid kalp krizi geçireceğini zannetti. Ev sahipleri çıkmıştı ve evde yalnızdı. Mısır özellikleri taşıyan Han El Halil semtindeki bu iki hippi, sütteki sinek gibi göze batıyordu. — Bir güçlük çıktı, dedi Eşref. Harekât başarısızlığa uğradı. Amerikalıların casusu sağ ve Mansur öldü. — Mansur öldü ha! diye tekrar etti Filistinli, Muhaberat mı?

— Hayır, kazayı beceremedi. Onu orada bıraktık. Bu açıdan tehlike yok. Polis traktörden düşüp öldüğünü sanacak. Amerikalı ise kesinlikle hastanededir, yaralandı. — Burada kalamazsınız, dedi Ebu Seyid. Eve bakan kadın, kocası ve oğluyla gelecek. — Seçim hakkımız yok, onlardan vazgeçemeyiz. Otele gitmek istemiyorlar, haklılar da. Eğer Amerikalı şüphelendiyse, ilk oraya gider. Burası ise emin, uzun süre kalmayacağız. — Emin ha! diye haykırdı Filistinli. On dakika sonra bütün mahalle burada iki yabancı olduğunu öğrenmiş olacaktır. Bir saate kadar da Muhaberat öğrenir. O zaman ne yapacağız? Eşref Butro duvara bakıyordu. Duvar cami avlusunu çevreliyordu.

126

— Her zaman buradan kaçabilirler. Onları yukardaki odalardan birine sakla. Oraya kimse çıkmaz. Onlara yemek verirsiniz. Muhaberat'ın bir şeyden şüphelenmesine sebep yok. — Sonu kötü olacak, diye içini çekti Seyid. Eşref daha işin en berbat yanını söylememişti. Filistinlinin Almanları üçüncü katta gaz lambasıyla aydınlatılan odalardan birine götürmesini bekliyordu. Eski halılar, kararmış tahta bölmeler ve çok güzel Çin porseleni tabaklar vardı. Kafesli cumbadan sokak görülüyordu. Hildegard etrafına iğrenerek baktı. — Burada mı yatacağыз? — Yalnız bir gece için, dedi Eşref. Size çarşaf bulayım. Ebu size yemek getirecek. Ha Otto, sizinle konuşmak istiyorum. Otto, Hildegard'ı bırakarak iki adamla aşağı indi. Eşref gerçeği bütün çıplaklığıyla söyledi. — Mansur'un evindeki Sam 7 füzesini almalıyız. — Kim almaya gidecek? dedi soğuk bir tavırla Ebu. — Siz! dedi Eşref. Otto ile.

Filistinli başını salladı.

— Kulübenin nerede olduğunu bilmiyorum.

— Otto biliyor, dedi Eşref.

— Hatırlamıyorum. Oraya bir kez sizinle gittim, dedi Alman. Siz de bizimle gelin.

Eşref sesini çıkarmadı. Her an biraz daha batağa saplanıyordu. Eğer "hayır" derse, suikast için gerekli olan silahı almaya kimse gitmeyecekti. Tehlike büyüyordu. Muhaberat'ın, Mansur'un bir CIA casusunu temizlemeye uğraşırken öldüğünü öğrenmesi yeterliydi». Mansur'un bütün evlerini basarlardı.

Otto ve Ebu Seyid bekliyorlardı. Eşref kararını verdi:

— Pekâlâ, gidelim, dedi. Yanınıza silah alın.

Neyseki gece olmuştu. Ebu Seyid ile Otto silahlarını almak için yukarı çıktı. Filistinli çok sinirliydi. İşte, ciddi

127

bir işe amatörler karışırsa böyle olurdu...

Hippileri eve getiren Eşref Butro, hepsini ölüm tehlikesiyle burun buruna bırakıyordu.

128

XVI. BOLUM

Mel Smith kapıyı çalma zahmetine bile katlanmadan odaya daldı ve Malko'nun uzandığı yatağın yanına geldi.

— Nasılsın? dedi Amerikalı.

Malko zoraki olarak gülümsedi.

— İyi, dedi. Arlington*'da ayırttığınız yeri iptal edebilirsiniz. Ama başım ağrıyor...

Röntgeni çekilmişti. Doktor kafatasında hafif bir yara bulmuştu. Sağ kulağının arkasında büyükçe bir şiş vardı. Fakat kanama gözüküyordu. Sakinleştirici iğneden sonra kendini iyi, ama halsiz hissediyordu. Magda Butro Malko'ya ihtimam göstermeleri için doktor ve hemşireleri azarlıyordu. Nefis bir kadındı. Neyseki, askeri hastane en son çıkan Amerikan cihazlarıyla donatılmıştı. Elko ise kazayı hafif atlatmıştı.

— Yeni bir şey öğrenebildiniz mi? dedi Malko.

— Eh, oldukça! Adamı Muhaberat iyi tanıyor. Nasır döneminde, ordu mensubu olan bir fanatikmiş. Sonra şeriatçılara olan yakınlığından hapse girmiş. O zamandan beri sesi soluğu çıkmamış. Kendisi gibi mimli olan arkadaşlarıyla El Hüseyin Camisi'nin etrafında dolaşırlarmış... El Fayyum yolunda ne aradığını bilmiyorlar.

Hiç çiftçilik yapmamış...

— Ben de bundan şüpheleniyordum, dedi Malko.

(*) Amerikan kahramanlarına ait askeri mezarlık.

129

— Alın, dosyası bu.

Malko eski subayın yaşam öyküsünü okudu. Zaman zaman bazı Libyalı ve Filistinlilerle ilişki kurmuştu. Ama yeni bir şey yoktu. Yalnızca iki ay önce Mekke'ye yaptığı seyahat göze çarpıyordu. Bu da onun gibi camiden çıkmayanlar için doğaldı. Adres Malko için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama iki ayrı adresi vardı.

— İkinci bir evi mi var? dedi Malko.

— Öyle de denebilir, dedi Amerikalı. Sahara City civarında, piramitlerin olduğu bölgede bir kulübe. Hafta sonu için birçok Kahireli böyle bir konut alır.

— Ailesi?

— Evli, üç çocuğu var. Karısının, yaptığı işlerden haberi yok. Bu bilinen bir yol değil. En azından değildi.

Malko düşünceli düşünceli dosyaya baktı. Bu adam niçin kendisini öldürmeye kalkmıştı? İki Batı Alman teröristle bu tutucu dindarın arasında ne ilişki vardı?

— Almanları Muhaberat'a bildirmeliyiz, dedi Malko.

Artık duruma hakim değiliz.

— Bildirildi, dedi CIA şefi. İşe koyuldular. Çiftin eşgalini, adreslerini verdim ve Wiesbaden'deki büromuzun onların varlığından bizi dün haberdar ettiğini söyledim... Bana inandılar. Siz ne karar verdiniz? Burada kalıyormusunuz?

Malko boş odaya ve demir karyolaya baktı. İç açıcı değildi.

— Bilmiyorum, dedi. Kendimi iyi hissedersen Meridien'e gelirim. İğnelerin tesirini göstermesini bekliyorum. Şu an için Bayan Butro yanımda kalmayı kabul etti, sonra Elko da var. Uyumak ve dinlenmek istiyorum. Emin ellerdeyim, beni bırakabilirsiniz.

Mel uzun uzun elini sıktı. Malko gözlerini kapadı ve hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Son günlerdeki olaylar gözünün önünden akıp geçiyordu. Sallanan iskemlede oturan Magda odanın çığ ışığında onu seyrediyordu. Bu sessizlik ve Kahire'nin gürültüsü tam bir tezat yaratıyordu-130

du. Burada Heliopolis'te, bol yeşillik, geniş caddeler ve az trafik vardı.

— iyi misiniz? dedi Magda. Sizin için dua ettim.

— Teşekkür ederim, dedi Malko.

Sonra, bir anda kafasında bir şimşek çaktı. "Dua etmek" aklına bir şey getirmişti.

— Magda, dedi. Geçen gün bana kocanızı takip ettiğinizi ve onun dua etmek için bir camiye girdiğini söylemiştiniz.

— Evet.

— Hangi camiye?

Cevap vermeden önce bir süre düşündü.

— El Hüseyin. Niçin?

Malko cevap vermedi. Kendisini öldürmeye kalkan adam da düzenli olarak oraya gidiyordu. Zincirin eksik halkası buydu. Eşref dindar bir adam değildi. Niçin kalkıp Kahire'nin öbür ucundaki bir camiye gitmişti? Gözlerini yumdu ve bütün bildiklerini peş peşe sıraladı. Aniden:

— Magda, bugün başıma bir şey geleceğini biliyor muydunuz? dedi.

Mısırlı kadın sesini çıkartmadı. Malko gözlerini açtı. Ama kadının kileri göremedi. Dizlerinde sınıksız kavuşturduğu elleri ve eklem yerlerinin beyazlığı, içinde bulunduğu çıkmazı açıklıyordu.

— Ne demek istiyorsunuz? diye sordu yapmacık bir sesle.

— Kendi kendime sorular soruyorum, dedi Malko. İki Almanın Kahire'yi terkedeceklerini bana siz söylemiştiniz. İlk suikasti de onlar yapmıştı. Bir de beni öldürmeye kalkan adamla kocanızın birlikte dua etmesi var ki , bu garip bir rastlantı.

Magda özür dilercesine sırtıttı.

— Kocamın her yaptığı işi bilmem, ama hiçbir zaman dine yakınlık duymadı. Hür düşünceli bir adamdır.

— Aynı zamanda da Mısır Başkanı'nın düşmanı, dedi Malko.

131

— Mısır'da onun gibi olan çok kişi var, dedi Magda. Eğer Başkan çok söz verip az şey yaptıysa, bu bizim suçumuz değil...

Malko dirseklerinin üzerinde doğrulduysa da başı dönmeye başladı.

— Magda, dedi, benden önemli bir şey gizliyorsunuz gibi geliyor. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bana söylemelisiniz. Bunu, aramızda geçenlere dayanarak istemiyorum.

— Bana o olaydan bahsetmeyin, diye içini çekti

Magda. Çok utandım.

Ama çok da zevk almıştı. Malko gerindi.

— Artık daha iyiyim. Bana rehberlik yapmanızı istiyorum.

Mansur Harun'un evine gidiyoruz.

— Ama öldü o!

— Tabii, fakat bir ailesi var. Onları göreceğiz. Birçok şey öğrenebileceğimizi sanıyorum.

Magda mümkün olduğunca kesin bir sesle:

— Yanılıyorsunuz, dedi. Ben hiçbir şey bilmiyorum.

Eşref hakkında da yanıldığınıza eminim.

Malko üstelemedi. Kadın kendini toparlamıştı ve artık

hiçbir şey öğrenemezdi. Ayağa kalktı ve giyinmeye

başladı. Magda arkasını dönerken Elko yardıma koştu.

Fatma Harun'un gözleri kıpkırmızıydı. Pis bir peçeye

bürünmüştü. Kapının aralığından Malko içerdeki odada

yere saçılmış çekmeceleri ve devrilmiş eşyaları gördü.

Bir köşeye büzülmüş küçük bir kız, kardeşine yemeğini

yediriyordu. Bu sefalet karşısında Malko'nun canı sıkıldı.

Tabii, Bayan Harun tek kelime İngilizce bilmiyordu.

Magda tercümanlık yaptı.

— Kocasının öldüğünü biliyor mu, dedi Malko.

— Evet. O akşam Muhaberat'ın adamları gelmiş.

Her tarafı aramışlar ve kadını tehdit etmişler. Hiçbir şeyden

haberi yok ve olanları anlamıyor. Adamın politikay-

132

la uğraştığını bilmiyormuş...

Malko CIA raporundaki bir cümleyi hatırladı.

— Harun'un Kahire yakınlarında bir kulübesi vardı,

dedi. Bundan haberi var mı?

— Biliyormuş. Sıcak mevsimde haftada bir oraya giderlermiş.

— Muhaberat o konuda soru sormuş mu?

— Hayır, diye tercüme etti Magda.

— Nerede bulunduğunu tarif edebilir mi?

Bu zordu. Mansur Harun'un dul eşi kuşbeyninin

tekiydi: Hatırlaması yirmi dakika sürdü. Nihayet Malko

piramitlere göre bir kroki çıkardı. Bu zavallıdan, öğrenilecek

başka bir şey kalmamıştı. Sokağa çıkar çıkmaz

kim olduklarını soran i k i palabıyıklılarıyla karşılaştılar.

Muhaberat "gözcü" bırakmıştı. Magda'nın açıklamalarından

sonra özür dileyip ortadan kayboldular...

— Ne yapacağız? dedi Magda. Yorulmadınız mı?

— Evet, dedi Malko. Ama şu kulübeyi, görmek istiyorum.

— Muhaberat muhakkak bizden önce davranmıştır,

dedi Mısırlı kadın. Bu iş yarını da bekleyebilir. Gece çok zor buluruz.

— Deneyelim, dedi Malko kesin bir şekilde.

Elko Krizantem, Magda'nın Fiat'ına kadar sessizce

onları izledi. Bir kez daha piramitler yolundaydılar. Nil

vadisine hakim kum tepelerini aştılar. Yol, her biri bir

kulübeye giden kollara ayrılıyordu. Hepsi karanlıktı.

Gecenin bu geç saatinde tek araba onlarınkiydi. Malko

haritaya gömülmüş, Elko'ya yolu tarif ediyordu. Dul

bayan iki ipucu vermişti. Kulübe bir tepenin yamacında

ve sağdaki çıkmaz sokağın sonundaydı.

Birçok denemeden sonra Sahara City'ye giden yolu

buldular. Farlar temel kazıklarının üzerine yapılmış bir

kulübeyi aydınlattı.

Malko'nun kalbi hızla atmaya başladı.

— Bu olmalı, dedi.

133

Elko Krizantem farları söndürdü. Malko kapıyı

açınca çölün sert ve serin rüzgârıyla karşılaştı. Magda da

aynı anda inmişti. Ayakları kuma battı.

Malko tahta parmaklıklarla çevrili sahanlığa açılan

merdivenleri çıktı. Kapı ve camlar kapalıydı. Kapıyı yokladı. Açılınca şaşıtı. Bir kibrit çaktı ve asma kilidin koparılmış olduğunu gördü.

— Dikkat, dedi. Belki birisi vardır.

Elko Astra'sını çekti ve içeri daldı. Onu, elinde yassı tabancasıyla Malko izledi. Kulübe bostu. Malko çakmağını yaktı. Ters çevrilmiş yatağı ve devrilen eşyaları görünce buranın daha önceden arandığını anladı. Ama, üstünkörü aranmıştı. Arkada boş bir oda daha vardı. Ziyaret çabuk bitirilmişti... Hepsi iki odaydı. Magda birden enselerinde bitiverdi.

— Muhaberat daha önce buraya gelmiş!

Bu kez Mısırlılar atik davranmıştı. Malko etrafına bakındı. Yatağın altında, ucu dışarda kalmış bir broşür gördü ve çekip aldı. Kapakta Rus alfabesiyle yazılmış bir yazı ve 9M 300 sayısı vardı.

Kalbi hızla atmaya başladı.

— Burada Rus yapısı bir silah saklanmış, dedi.

Magda yaklaştı.

— Nedir bu?

— Bilmiyorum, dedi Malko. Ama bir uçurtma olmadığı kesin. Ne olduğunu ancak askeri bir uzman söyleyebilir... Broşürü cebine koydu ve kulübeden çıktı. Ay çevreyi aydınlatıyordu. Çölün üzerindeki kulübeler hayvan pisliğini andırıyordu. Birden, düzlükle çıkmaz sokak arasında bir karaltı gördü.

Bu, ışıkları söndürülmüş bir arabaydı.

— Gördünüz mü? dedi Magda'ya.

Kadın omuz silkti.

— Burası sakın bir yer. Herhalde iki aşıktır. Ya da Muhaberat...

134

Malko'nun kafası karışmıştı. Eğer Mısırlılarsa, onlardan çok daha önce gelmiş olmalıydılar.

— Gidip bakalım, dedi.

135

X V I I . BÖLÜM

Malko bir kulübeyi siper alarak yere yattı. Elko Krizantem de onu izledi. Magda Butro ahşap sahanlıkta kalmış, korkudan titreyerek araca doğru ilerleyen iki adama bakıyordu. Tüm benliğiyle arabada aşıkların olmasını diledi.

Malko arabaya otuz metre yaklaştığında bir motor gürültüsü sessizliği bozdu. Araç biraz ileri çıktı. Arka camlardan biri açıldı. Malko ve Elko Krizantem hemen yere yattılar.

Araçtan birkaç el ateş edildi. Malko karşılık verdi. Karoserinden bir Renault 16 olduğu anlaşılan araba hareket etti ve hızla menzil dışına kaçtı. Magda hiç kıpırdamadan heykel gibi duruyordu. Motor gürültüsü uzaklaşınca:

— Yaralı değilsiniz ya? diye bağırdı.

— Çabuk! diye bağırdı Malko. Onları izleyelim.

Elko Fiat'ın direksiyonuna oturmuştu bile. Hemen gazladılar.

— Kimdi? diye sordu buz gibi bir sesle Magda.

— Görmedim, dedi Malko. Bu rezil kulübeye niçin geldiklerini düşünüyorum.

Nihayet, Sahara City yoluna çıktılar. Solda hiçbir şey yoktu, demek ki R 16 şehir yönüne gitmişti. Krizantem hızlandı. Bir süre sonra, kovaladıkları arabanın stop lambalarını gördüler.

137

Mena House'a doğru yola devam ettiler. Viraj yüzünden R 16 gözükmüyordu. Ne yazık ki R 16 daha süratliydi.

Yarı yolda izlerini kaybettiler.

Malko:

— Elko, bizi otele götür, dedi. Mel Smith'e haber vereceğim.

Şu anda, ne öğleden sonraki kazayı, ne de başka bir şey düşünüyordu. Kafası bulduklarına takılmıştı. Cebinden broşürü çıkardı ve inceledi. Aniden midesinin kasıldığını hissetti. Rusçası, bunun Sam 7 füzelerine ait bir el kitabı olduğunu anlamasına yetmişti.

*

**

Muhammed Riyah düşünceli düşünceli pipo içiyordu. Doğuya, Nil'e bakan camlı kapılardan odaya güneş doluyordu. Malko çenesi çıkarcasına esnedi. Baş ağrısı yüzünden beş saat bile uyuyamış, Sam 7 füzesiyle ilgili broşürü okumuştı. Mel Smith de yorgun ve sinirliydi. Yalnızca, ev sahipleri çakı gibi dinçti... Telefon çaldı ve Muhammed Riyah cevap verdi. Karşısındakini dikkatle dinledi ve konuklarına döndü. Yüzü asılmıştı.

— Mansur Harun'un kulübesinde Sovyet yapısı Stella silahına ait sandığın parçaları bulundu. Korkunç bir sessizlik oldu. Mel Smith kahvesini başına dikti.

Malko düşündü. Zincirin halkaları tamamlanıyordu. Daha çok Sam 7 adıyla bilinen Stella, korkunç bir füzeydi, iki Alman terörist onu kullanmakla görevlendirilen teknisyenler olmalıydı...

— Almanları ve suç ortaklarını arıyoruz, dedi Mısırlı. Birisi Mansur Harun'la ilişki kurmalarını sağladı. Bu işe karışanların hepsini istiyoruz.

— Ya Ebu Seyid? dedi Malko.

— İzine rastlanamadı henüz. Hafta sonu tatili biter bitmez aramaları sıklaştıracamız.

— Şu füze bulunmadıkça bana rahat yok, diye içini

138

çektik Mel Smith.

Muhammed Riyah saatine baktı.

— Özür dilerim, yapacak çok işim var. Akşama size haber veririm. Yardımlarınız için teşekkür ederim.

Nazikçe misafirlerini geçirdi. Malko sahanlıkta:

— Bu adam ya dalga geçiyor ya da bizim kellemizle oynuyor, dedi.

Amerikalı çok kuşkuluydu. Aniden:

— Bir bildiğiniz var gibi geliyor bana, dedi.

— Doğru! Onun için buradan çıkınca Magda Butro'ya gideceğim. Arabanıza ihtiyacım var.

— Magda Butro! diye haykırdı Amerikalı. Onun bu olaylara bulaştığını sanmıyorsunuz ya!

— O mu, hayır! Ama çok şey bildiğinden eminim.

*

**

Malko usulca Magda'nın çalışma odasına girdi. Kadın önce sıçradı, sonra yüzünde ısmarlama bir gülüş belirdi.

— Daha iyisiniz ya?

— Biraz, dedi Malko.

— Yeni bir haber var mı?

— Pek değil. Mansur Harun'un kulübesinde, enfraruj ışınlarına duyarlı çok tehlikeli bir silah olan Sam 7 füzesi saklıymış. Suikast için ideal silah...

Magda'nın bozulacağını düşünmüştü. Suratında en ufak bir değişiklik olmadı.

— Neyiniz var? dedi Malko.

— Hiç...,hiç!.. Söylediğiniz şey çok korkunç!..

Malko onu süzdü. Nasıl tuzağa düşürebilirdi? Kadın

saatine baktı.

— Özür dilerim, golf sahasında kocamla buluşmam gerekiyor.

Malko'yu iyice şaşırtmıştı. Magda namuslu ev kadını gibi davranmaya başlamıştı. Çok etkileyiciydi...

Malko'nun aklına aniden bir şey geldi ve hemen Mel

139

Smith'in bürosuna koştu.

— Size bir şey anlattı mı? dedi Amerikalı.

— Hayır, dedi SAS. Eşref Butro'nun bürosunun nerede olduğunu biliyor musunuz?

— Tabii. Salah Salem Caddesi'nde. Niçin sordunuz?

— Bir şeyden emin olmak istedim de. Benimle gelin.

Amerikalı tartışmadı. Doğuya giden su kemerine kadar

Corniche Road'dan indiler. Kahire'yi kamyonlarla

dolu bir çevreyolu sarıyordu. Salah Salem Caddesi ise

kuzeye çıkan kolda ve eski kale ile Ölümler Şehri arasındaydı.

Mel Smith pembe taşlarla yapılmış küçük bir binanın

önünde durdu ve:

— işte orası, dedi.

Malko arabadan indi. Bina boş gibiydi. Arapça ve

İngilizce bir levhada "Eşref Butro ve Ort. İkinci kat" yazılıydı.

Asansöre bindi ve bodrumun düğmesine bastı.

Düşündüğü gibi birçok arabanın durduğu yeraltı garajına

çıktı. Onu bir tek araba ilgilendiriyordu: Gri R 16.

Rahatça inceleyebilmek için yaklaştı. Aradığını hemen

buldu. Sol arka çamurluktaki iki delik renkli çikletle

gelişigüzel kapatılmak istenmişti. Arka kapakta bir tane

daha vardı. Mermi izleri... Araba, gece izledikleri arabaydı.

Nihayet Magda'yı bu kanıtla sıkıştırabilirdi. Arabanın

bagajını açmaya uğraştı, ama kilitliydi.

*

**

Magda Butro'nun Fiat'ı binanın karşısında park

edilmişti. Demek evdeydi. Malko sahanlığa çıktı ve dairenin

ziline bastı. Hava açıktı ve nefis bir gün olacaktı.

Saat henüz on buçuktu, ama güneş oldukça yakıyordu.

Kapı açıldı. Malko karanlıkta sarı bir leke ve kuşkulu

iki siyah göz gördü. Kapıyı Magda açmıştı. Kapıyı aralık

bırakarak:

— Ne oluyor? dedi. Üstümü değiştiriyordum. Dışarı

çıkacağım.

140

— Sizinle konuşmam gerekiyor, dedi Malko.

— Şimdi mi?

— Şimdi. Çok önemli.

İstemeyerek girmesi için izin verdi. Üzerinde vücudunu

sımsıkı saran, önden düğmeli, sarı ipek sabahlık vardı.

Eski koltuğa yanyana oturdular.

Malko zaman kaybetmedi.

— Magda, kocanızın Mısır Devlet Başkanı'na düzenlenen

suikasta karıştığını belirleyen kesin bir kanıt buldum.

Bunu ilk size söylüyorum, ama yardım etmezseniz

Muhaberat'a bildireceğim. Buradan çıkar çıkmaz hem

de...

Magda acı acı güldü.

— Yanılmadığınıza emin misiniz? Ben, Eşrefin politikayı

bıraktığını sanıyordum.

— Havır, dedi Malko.

Ona nereden geldiğini, ne bulduğunu ve düşüncelerini

bu noktaya sürükleyen sebepleri açıkladı. Anında genç

kadının yüz ifadesi değişti. Canlı gözleri bomboş bakan

iki kara nokta haline gelmişti.

— Ne yapacaksınız? dedi bozuk bir sesle.

— Size bağılı.

— Ne demek?

— Kocanızla konuşmak istiyorum. Neler olduğunu bana söylerse, yakasını kurtarabilir. Eğer suç ortaklarını açıklarsa onu koruruz.

Magda sabahlığının düğmeleriyle oynayarak başını eğdi, Malko'nun omuzuna koydu, sonra bütün vücudunu yasladı. Ona divanın üzerinde sahip olmaya kalksa, kadının buna karşı koymayacağından emindi. Nazikçe i t t i .

Birkaç saniye bakıştılar. Sonra Magda daha sakın bir sesle:

— Bekleyin, giyineceğim, dedi.

*

Ebu Seyid 9 mm'lik Beretta'sına yirmi beş santimet-
14]

relik bir susturucu takmıştı. Eşref Butro, Otto ile Hildegard'ı almış ve Sam 7 füzesiyle gitmişti. Biraz sonra o da gidecekti. Ama aynı yöne değil. Ev sahibesinin merdivenden çıktığını işitti.

Kadın içeri girdiğinde korkacak vakti olmadı. Filistinli başına ateş etti. "Pluf" diye bir ses duyuldu ve zavallı kadın yere yığıldı. Ebu Seyid sakın sakın cesedi seyretti.

Artık hiçbir tehlikeyi göze alamazdı. Sahanlığa çıktı ve:

— Ahmed! diye seslendi.

Geriye sayma başlamıştı. İşler yolunda gitmese bile, onun az da olsa parçasını kurtarma şansı vardı. Bunu hissi davranarak boşa harcamak istemiyordu.

*

**

Magda Butro asık bir yüzle Malko'nun içinde bulunduğu Dodge'a doğru geldi. Arabayı Mel Smith ödünç vermişti. Gize Koyu'ndaki golf alanında on iki kadar oyuncu vardı.

— Eşref gitmiş, dedi kadın. Oyun arkadaşı birkaç vuruş yaptıktan sonra gittiğini söyledi. Anlamıyorum. Bana oyunu bitireceğini söylemişti.

— Size yalan söylemiş, dedi SAS. Bu da çok canımı sıkıyor.

— Bir saat sonra beni almaya gelmesi lazım, dedi Magda. Belki de bir işi çıktı. Onu evde yakalarız.

— Üzgünüm Magda, bekleyemeyeceğim. Gidip Muhammed Riyah'ı göreceğim. Hem de derhal.

Magda'nın çenesi kasıldı, sonra arabaya doğru yürüdü.

— Sizinle geliyorum. Muhammed arkadaşımıdır.

Saat on biri biraz geçmişti. Malko ise dörtten beri ayaktaydı.

142

X V I I I . BÖLÜM

Eşref Butro Mercedes'ini İsviçre Lokantası'nın önünde durdurdu. Sahte sakinliğine rağmen elleri terden ıslaktı. Yanında ise, gergin bir yüzle Hildegard oturuyordu. Tek kelime etmemesine karşın, sağa sola kaçamak bakışları heyecanını gösteriyordu. Motosikletle gelen Otto Mainz akasyaların altında durmuştu. Mercedes'e yaklaştı.

Eşref Butro zar zor yutkundu. Eylem adamı olmadığını anlamıştı. Dev Halid arka koltuğu olduğu gibi doldurmuştu.

— İn, dedi Halid'e.

Emrindeki adamla birlikte o da indi. Elleri titriyor, içinde makineli tüfek bulunan çantası çok ağır geliyordu. Halid'e döndü.

— Bagajdaki paketi al.

Dev, emre uydu. Sarılmış olan Sam 7 füzesi bir haliye benziyordu. Halid silahı omuzuna aldı ve patronunu izledi.

Eşref koşarak bir gökdelenin sahanlığına çıktı. Eşref

ile Halid'i gören iki koruma görevlisi ayağa kalktılar. Binaya aranmamış paket sokulamazdı. Eşref, gözündeki kara gözlükleri çıkartmadan onlara doğru ilerledi. Kısa saçları ve sarkık yanakları tanınmasını sağlıyordu. Oradaki adamlardan biri bir zamanlar emrinde çalışmıştı. Eşref adama kuru bir sesle:

— Arkadaşım Muhammed Riyah'a bir halı getirdim, dedi. Haber verir misin?

143

Diğeri hemen dahili telefona sarıldı. Eşrefin hâlâ güçlü dostları vardı, üstelik de milyarderdi.

Telefon konuşması kısa sürdü.

— Muhammed Bey yukarda. Çıkm Eşref Bey!

Asansöre doğru ilerledi. Yol o an için çok uzun geldi.

Bu işten şu an bile vazgeçerek Muhaberat'ın 3 numaralı

adamına bir suikastı ortaya çıkardığını söyleyebilir,

Ebu Seyid ile iki Almanı tutuklatabilirdi. Bu fikir hoşuna

gitti, ancak Başkan'ı iyi tanıyordu. Başkan gerçeği

keşfedebilirdi. işte o zaman da...

Yirmi üç numaralı kapıya gitmek, ona çölü katetmek

gibi geldi. Kapıyı tumbul yüzü, saf ifadesi ve ağzında piposuyla

Muhammed Riyah açtı. Gözlerinin içi gülüyordu.

Halid'i ve sırtındaki paketi görünce güldü.

— Evet, dedi. Bu bana bir hediye mi?

Halid daireye girdi ve dikkatle paketi yere bıraktı.

— Yalnız mısın? dedi Eşref.

— Evet, karım dışarda. Birazdan Başkan ile görüşeceğim.

Bilirsin, her zaman geç kalkar. Bana onda gel dedi,

ama öğleden evvel hazır olamaz. İnşallah...

— İnşallah, dedi Eşref.

Daire, XV. Louis mobilyaları, sayısız bibloları, kadife kaplamaları ve duvardaki ipek halılarıyla çok pahalıya patlamıştı. Muhammed Riyah şark usulü lüksü seviyordu.

Halid, patronuna göz ucuyla bakarak paketin iplerini

çözmeye başladı. Eşref çantasını masaya bıraktı.

Kâğıtlar açılıp da Sam 7 füzesinin yeşil gövdesi ortaya

çıkınca, Muhammed Riyah'ın gözleri güdümlü füzedan

Eşrefe kaydı.

— Sen de mi bu olayla ilgileniyordun? dedi. Onları buldun ha! Tebrikler! Başkan mutluluktan deliye dönecek.

Eşref içini saran heyecan yüzünden bir süre hareketsiz

kalakaldı: Sonra elini çantasına soktu ve tabancasını

çıkardı. Silahı hemen arkadaşının üzerine doğrultmadı.

Ses hakimiyetini kaybetmişti.

144

— Muhammed, yanılıyorsun, dedi.

Muhaberat'ın 3 numaralı ajanı aniden her şeyi anladı,

ama soğukkanlılığını kaybetmedi. Hiçbir zaman Eşr

e f in bu tür bir maceraya atılacağını düşünmemişti! Ona

göre değildi. Vakit kazanmanın ve gözlerini hasmının gözünden

ayırmamanın en iyi yol olduğunu düşündü.

— Niçin beni bu silahla görmeye geldin? diye sordu.

Nasıl kullanılacağını öğretmemi mi istiyorsun?

— Muhammed, evine ihtiyacım var, dedi Eşref.

— Ne yapmak istiyorsun?

— Mısır'ı Arap toplumundan ayıran haini temizleyeceğiz,

dedi Eşref.

— Kafana bu hikâyeyi kim soktu? dedi Muhammed.

Suudiler mi? Kendine gelmelisin...

Eşrefin ne derece ciddi olduğunu bilmiyordu. Durumu

hesaplamak gerekiyordu. Halid başını eğmiş, kollarını

kavuşturmuş bekliyordu.

— Suudiler değil, dedi Eşref. Ben bir Mısırlıyım.

Başkan helikopteriyle havalanınca onu vuracağız.

— Sen mi ateş edeceksin?
— Hayır.
— Suç ortakların nerede?
Eşref cevap vermedi.
— Bizim yanımızda mısın?
Muhammed Riyah yavaşça başını salladı.
— Hayır. Bunu iyi biliyorsun. Zavallı ülkemiz yeterince acı çekti. Dinle, seni uzun süredir tanırım. Bu delice fikirden vazgeç, sana yardım ederim. Başkan seni affedecektir.
Eşref öfkeyle:
— Kes, dedi. Hiçbir şey bana engel olamaz.
Muhammed Riyah ona acıyarak baktı.
— Delisin! Başkan'ın ne zaman gideceğini bile bilmiyorsun. Belki bir, belki de iki saat sonra. Ya da arabayla.
Ne yapacaksın?
— Bu senin sorunun değil. Bizimle misin, değil mi-
145
sin?
— Değilim.
İki adam bakıştılar. Sonra Muhammed Riyah sakın bir tavırla kapıya yöneldi.
— Halid!
Dev harekete geçti ve Muhammed'i yakaladı. Eşref bu ihtimali önceden hesaplamıştı. Uşağına bir ip attı. Bir anda Muhammed saf dışı kaldı. Halid onu yere, Sam 7 füzesinin yanına bıraktı.
Kapı çalındı. Eşref göz deliğinden bakınca iki Almanı gördü. Kapıyı hemen açtı.
— Her şey yolunda mı?
— Harika! dediler. Sizinle buluşacağımızı söyledik...
Şimdi bunun önemi yoktu. En fazla bir saat sonra her şey bitmiş olacaktı. Ok yaydan çıkmıştı. Yine de ihtiyatlı bir adam olarak, bir kaçış yolu bırakmıştı. Saatine baktı, sonra kuru bir sesle:
— Hazırlanın, dedi. Çok zamanınız yok.
Otto Mainz, Sam 7 füzesinin yanına gitti ve silahı inceledi. Isı bataryası fırlatıcının üzerine takılmıştı. Alman pencereye gitti ve göğze baktı. İlk düğmeye bastı, kırmızı kontrol lambası yandı. Tetiği öne itti. Aküyü boşa harcamanın gereği yoktu. Sam 7 füzesini tarttı ve omuzuna koydu. Başkan Sedat'ın helikopter pisti Nil'in kıyısında, üç yüz metre kadar uzağındaydı. Aracın kalkmasını beklemek gerekiyordu. Kuzeye giderlerse her şey mükemmeldi. Biraz bekler ve Sam 7'yi helikopterin egzozuna girecek şekilde ayarlardı. Başka yöne uçarlarsa hemen ateş edecekti. Ama bu müthiş füze hedefini bulacaktı...
— Tamam, dedi. Ne zaman işi yapacağız?
— Aşağıdan patlamaları duyunca, mevzilenin, dedi Eşref. Görünmemek için odanın içinde kalın. Hildegard dürbününüz var mı?
— Evet! dedi Alman kız. Heybesinden bir dürbün çıkardı.
146
Helikopter kalkışını kadın izleyecekti. Başkan'ın araca bindiğinden emin olmak gerekiyordu.
— Çok iyi, dedi Eşref. Şimdi sizden ayrılacağım.
Her şey yolunda giderse burada kalın. Kimse sizi burada aramaz. Tekrar geleceğim.
— Siz niçin kalmıyorsunuz? dedi kuşkuyla Otto.
— Herhangi bir aksiliğe karşı bazı önlemler alacağım.
— Nerede buluşacağız?
— Her zamanki yerde. Doğu Almanya Konsoloslugu'nun yanında, dedi Eşref. Böylece seçim hakkınız olacak. Ya oraya sığınacaksınız, ya da benimle gelirsiniz.

— Nasıl ve nereye?

— Bunu o zaman söylerim, dedi Mısırlı. Burada bir işe yaramam.

Otto ile bir şeyler konuşan Hildegard, kapı ile Eşrefin arasına girdi.

— Böyle gitmenizi hiç beğenmedik, dedi.

Eşref bocaladı. Kendisine acı bir alayla bakan Muhammed Riyah ile gözgöze geldi.

Adam biraz hareket edebilmiş ve yan dönmüştü.

Bu sessiz yakınlıktan ürken Eşref:

— Ne istiyorsun? dedi.

— Delisin, dedi Muhammed Riyah. Seni kullanıyorlar.

Eğer Başkan'ı öldürsen bile, ne olacak? Seni de temizler onlar.

— "Onlar" da kim? dedi aptallaşan Eşref.

— Seni bu çılgınlığa sokanlar. Pazarlık konusu olacaksın.

Elin kanlı olacak. Büyük hizmetler bile vermiş olsan

seni bir kenara itecekler. Senin gibi akıllı bir adam

nasıl oluyor da bütün bunları görmüyor?

Eşref cevap vermedi. Bu, aklına getirmekten korktuğu bir düşünceydi. Ama artık bu tür bir konuşmaya girmek için çok geçti. Sırtmaya uğraştı ama vazgeçti.

— Bana baskı yapmaya kalkma, Muhammed. Ne yaptığımı biliyorum. Kendinle alay et.

147

— Hayır Eşref, dedi Muhammed Riyan. Başaramayacaksın.

Başkan ölse bile gerekli önlemleri aldı.

Onu öldüren kişi Mısır halkınca lanetlenenecektir.

— Ya halk? dedi Eşref. Açlıktan ölüyorlar ve her gün Başkan'a lanet yağıdırıyorlar.

— Belki, ama ölünce sonsuza dek kahraman olacak.

Mısır halkına onur kazandırdı. Nasır'ı hatırla. Hayattayken

herkes ondan nefret etti. Ya cenazesinde... Bütün

Mısır ağladı. Lanetlenecek kişi sen olacaksın.

Eşref öfkeden kudurarak arkasını döndü ve kadın

teröristin buz gibi bakışlarıyla karşılaştı. O Muhammed

Riyan ile konuşurken, genç çift de aralarında Almanca

bir şeyler konuşmuştu. Şimdi Otto'nun deri kemerinde

bir P 38, Hildegard'ın elinde de büyük kalibreli otomatik tabanca vardı.

— Karar verdik, dedi Hildegard. Gitmiyorsun.

Kadın ilk kez ona "sen" diyordu. Mavi gözlerinde hiçbir ifade yoktu.

— Gitmem lazım, dedi Eşref. Bana güvenmelisiniz...

— Peki, dedi Hildegard. Ama, önce bize bunu kanıtlaman gerek.

— Ne kanıtı? Nasıl?

Kadın namlusundan tutarak silahı uzattı ve sakın bir sesle:

— Arkadaşını vur, dedi. Böylece bizim yanımızda

olduğuna inanacağız. Yoksa seni temizleriz.

Silahı hemen aldı. Otto'ya göz attı. Adamın eli silahındaydı.

Sırtından aşağı sanki buzlu sular döküldü.

— Haydi, bir erkek gibi davran! dedi Hildegard.

Mısırlı aniden tuzağa düştüğünü farketti. Ya kendi,

ya da arkadaşının canı. Yerde yatan vücuda yaklaştı, bacakları

titriyordu. Muhammed Riyah yüzükoyun yatıyordu

ve sadece Eşrefin elindeki silahı görüyordu. Eşref

elinin titremesine engel olamıyordu. Emniyeti açtı ve tetiğe

asıldı. Patlamadan oda sarsıldı. Ensesinden giren kur-

148

şunla Muhammed sıçradı. Ters döndü. Gözleri donuklaşmıştı.

Yarasından kan akıyordu.

Eşref donmuş bir halde kurbanına bakıyordu. Son

kurtuluş kapısını da kapatmıştı.

Hildegard Müller yanına yaklaştı. Gözlerinde bir ısıltı belirmişti. Yavaşça silahı aldı, emniyetini kapadı ve tabancayı geniş kemerine yerleştirdi.

— Das ist gut, dedi, sehr gut!*

İmtihanda iyi sonuç elde etmiş bir çocuğa davranırmış gibi davranıyordu. Eşref şaşkın şaşkın baktı, ama tek kelime söyleyemedi. Alman kadın gülmeye başladı.

— Neyin var? dedi kadın. Ben i lk kez bir polis vurduğumda çılgınca mutlu olmuştum. Sana ne oldu?

Bu kadın deliydi! Sanki kendisini ısıracakmış gibi ondan uzaklaştı. Hildegard gülmekten katılıyordu.

— Alışık değilsin. Öğrenince bu işin zevkine varacaksın.

Dünyada her şeye değer. "Bang-bang"! Biraz gürültü, sonra her şey çok güzel. Cesetler hareket edemez, ama sen canlısındır. Sevişmek ister misin? Bir daha fırsat bulamayız.

Eşref Sam 7 füzesini hazırlayan genç Almanca baktı.

Hildegard omuz silkti.

— Umurunda bile değil onun. Gel, haydi!

Eşrefi elinden tutarak odaya çekti. Yatak yapılmıştı. Hildegard adamı dikkatle süzdü. Tabancasını yatağa attı. Pantolonunu çıkartmaya başladı. İçinde hiçbir şey yoktu. Hildegard botlarını çıkarmadı. Gömleğini üzerinden attıktan sonra bacaklarını açarak adamın karşısında durdu. Adamda hiçbir hareket görmeyince yaklaştı. Çıplak göğüslerini Mısırlının göğsüne sürtüyordu. Alçak ve boğuk bir sesle mırıldandı.

— Benimle sevişeceksin.

Eşref etkilenmeye başladı. Kadın bunu farkedince Eşrefin fermuarını açtı. Adam omuzundan iterek kıza

(*) iyi, çok iyi.

149

diz çöktürdü ve başını tutarak vücuduna doğru çekti.

Hildegard belli belirsiz bir sesle:

— Bunu diz çökerek yapmaya bayılırım, dedi.

Eşref için bu, hem bir hayal, hem de kâbustu. Bugüne kadar olan gönül maceralarında hiçbir zaman hem bu kadar uysal, hem de yırtıcı bir kadın görmemişti.

Adamın zevkin doruğuna ulaştığını hisseden Hildegard ayağa kalktı, yatağa gitti. Bacaklarını mümkün olduğunca açarak yattı.

— Gel!

Eşref yaklaştı. Hildegard'ın ayakları yatağın yanından sarkıyordu. Bacaklarının arasına girerek delice sevişmeye başladılar. Hildegard Almanca bağırıyordu.

— Evet! Evet! Çok i y i ! Evet...

Eşref dayanamıyordu. Birkaç sert sarsıntıdan sonra her şey bitti. Hildegard -ise hâlâ ateşli sözler söyleyerek çırpınıyordu.

— Devam et! Devam et! Durma!

Ama yapamıyordu. Muhammed Riyah'ın kanlı yüzü gözünün önüne geliyor ve bütün isteği sönüyordu. Tekrar denediyse de beceremedi. Hildegard onu iterek kalktı, mavi gözlerinden öfkelenildiği anlaşılıyordu.

— Zavallı herif, dedi. Beni tatmin etmekten bile acizsin! İktidarsız! İbne!

Adamın üzerine yürüdü.

— Erkekliğinle gurur duyuyorsun! Ama ben çok daha iyileriyle karşılaştım. Sen zavallı herifin tekisin!

Eşref onu boğazlamak istiyor, ama buna cesaret edemiyordu. Her lafı çok acı veriyordu. O ise, bu nefis kıza hep istek duymuştu. Altına alıp bağırarak ve ezmek istemişti. Kapıya doğru boş boş yürüdü. Hildegard orada

durmuş, elini ona uzatmıştı.

— Gel beni yala, Unterhund! Yoksa vururum.

Eşref hareket etmeyince, kadın tabancayı aldı ve

(*) İt soyu.

150

ona doğrulttu. Gözü dönmüştü. Emniyetin açıldığını gördü. Namluya sürülü bir mermi olduğunu biliyordu. Midesi kasıldı. Robot gibi ilerledi... Hildegard dudaklarında vahşi bir gülümsemeyle yatağa yatmış kendini ikram ediyordu. Sol eliyle Mısırlının saçlarını yakaladı ve adamın yüzünü karnına sürttü.

— Haydi!

Mecburen yaptı. Bu aslında hiç sevmediği bir şeydi, çünkü erkeğin küçülmesi anlamını taşıyordu. Burada ise daha kötüydü. Kadın kendisini alçaltıyordu. Ensesinde namlunun soğukluğunu duydu. Hildegard:

— Yeterince zevk vermezsen kafanı patlatırım. Sana yardım edeceğim. Bu kez durma... diye mırıldanıyordu. Gözlerini kapattı ve denileni yaptı. Hildegard ona neler yapması gerektiğini söylüyordu. Tabancanın namlusu boynundan ayrılmıyordu. Kadının gevşemesi uzun sürdü. Biraz sora kadının karnı hareket etmeye, silahı tutan eli gevşemeye ve açık bacakları titremeye başladı.

— Evet! Evet!

Nihayet boşaldı. Bacaklarını kapattı. Kafasını sağa sola çevirirken boğuk iniltiler çıkartmaya devam ediyordu. Mısırlı ayağa kalktı. Eşref sevişmek istiyordu. Hildegard'ın gözleri kapalıydı. Olanlar adamı çok tahrik etmişti. Alman kadın kasıklarına bir diz attı. İki büküm oldu. Tüm zevki kaçmıştı. Kadın bir dirseği üzerinde doğrularak:

— Domuz herif! dedi. Şimdi beni rahat bırak! Benimle daha önce sevişmeliydin. Defol! Yoksa...

Tabancayı doğrulttu. Eşref öfkeyle dışarı çıktı. Hildegard rahat rahat bir sigara yaktı ve tavanı seyrederek içti.

Otto, Sam 7 füzesini kurmuştu. Eşref'e alaycı bir havayla göz kırptı.

— Kolay bir kadın değil ha, ne dersin?

Eşref saatine baktı. Kaçmak için on dakikası vardı.

151

Muhammed Riyah'ın cesedine bakmadan kapıya yaklaştı. Bu kez kimse kendisini durdurmadı. Kapıyı kapattı ve asansörle indi. Muhafızlar selam verdiler. O da el salladı. Mercedes'ine binerken muhafızlar imrenerek onu izliyordu. Hareket etti ve köprü yönüne saptı.

*

**

Malko El Gama'a Köprüsü'nden çıkınca Başkan'ın konutunun bulunduğu yola girdi. Muhammed Riyah'ın dairesinin bulunduğu harika bina, yüz metre ilerde, akasyalarla gölgelenen bir sokağın köşesindeydi.

— Yat Kulüp'ün karşısında durun, dedi Magda.

Binanın girişindeki askerler kadını görünce ayağa kalktılar. Malko ancak konuşmanın ilk kelimelerini anlayabildi, ama Magda'nın yüz ifadesinin değiştiğini farketmişti. Mısırlı kadın şaşkın, ama hayran bir şekilde Malko'ya döndü:

— Eşref gelmiş, tekrar gitmiş! dedi.

Tam tiyatroydu! Adam ikili veya üçlü oynuyordu...

Malko buna emin olmak için acele ediyordu.

— Muhammed Riyah'a yukarı çıktığımızı haber verin, dedi.

Muhafızlardan biri telefonu açtı. Uzun uzun çaldı,

ama cevap yoktu. Çok tuhaf.

— Gitti mi? diye sordu Malko.

Arapça konuşma. Bu kez Magda'nın yüzü değişti.

— Adamlar Muhammed'in gitmediğini söylüyorlar, dedi Malko'ya. Yukarıya kocamla buluşmak için yabancı bir çift çıkmış.

— Tarif etsinler.

Malko, Magda'nın ağzından çıkan sözleri korkuyla dinledi. Tarif edilen kişiler Hildegard ile Otto'ya benziyordu. Sonradan öğrendiğiyle daha da korktu. Eşref yalnız gelmemişti. Yanında rulo yapılmış bir halı taşıyan uşağı vardı.

— İki terörist Sam 7 füzesiyle yukardalar, dedi Mal-152

ko. Önemli şeyler oluyor. Hemen alarm verilsin.

— Önce gidip bakalım, dedi Magda. Belki de bir açıklaması vardır.

Muhafızların meraklı bakışları altında asansöre daldılar.

Kabin hızla yirmi üçüncü kata çıktı. Muhammed Riyah'ın kapısını çaldılar. Bir kez, iki kez, on kez. Cevap yoktu. Malko kulağını kapıya dayadı, ama hiçbir şey duymadı. Elko Krizantem sahanlığı inceledi, bir şey bulamadı. Başkan'ın kızını korumakla görevli üç muhafız gürültüye yukarı çıkmış, yaklaşıyorlardı. Magda sorunca, üçü de Muhammed Riyah'a dört kişi geldiğini doğruladı. Yalnız Eşref Butro gitmişti.

— Yukarda kim oturuyor? dedi Malko.

— Zannedersen bir bankacı, dedi Magda. Bir, iki kez görmüştüm. Niçin?

— Riyah'ın evinde neler olduğunu bilmeliyiz, dedi SAS. Üst kattaki balkondan aşağı kayarak içeri girilebilir. Yukardaki daireye girmemi sağlayın, sonra da Başkanlık Sarayı'nı alarma geçirin.

Yanlarına bir muhafız alarak yukarı çıktılar ve Muhammed Riyah'ının tam üstüne düşen dairenin zilini çaldılar. Kapıyı zenci bir hizmetçi açtı. Magda ona soru sordu. Efendileri yoktu. Muhafızı görünce rahatladı ve içeri girmelerine izin verdi. Malko doğru N i l ' i gören balkona açılan camlı kapıya gitti. Alt kat da bunun eşiydi. Yerden yüksekliği altmış metreydi.

— Gidin Magda, dedi SAS. İçeridekileri şaşırtmak için Elko servis kapısını zorlayacak. Her ne pahasına olursa olsun Başkan konutundan çıkmamalı. Ölüm tehlikesiyle burun buruna.

Magda daireden koşarak çıktı.

153

XIX. BÖLÜM

Develer Nil üzerindeki El Gama'a Köprüsü'ne çıkan El Servet Caddesi'nden ağır ağır geçtiler. Hayvanların böğürlerinde mezbahaya ait olduklarını gösteren pembe damgalar vardı. Acı kaderlerinin farkında olmaksızın kendilerine has ciddi bir havayla arabaların arasından ağır ve görkemli adımlarla ilerliyorlardı. İbni Seyid Sokağı'nda, eski su kemerinin yanındaki mezbahaya hep böyle götürüldükleri için kimsenin dikkatini çekmezlerdi. Arkalarındaki deveci elindeki büyük sopayla arada bir hayvanları dürtüyor, onlar da arabalardan büyük bir beceriyle kendilerini sakınıyorlardı. önden gidenler El Gama'a Köprüsü'nün girişine ulaştılar. Deveci baştaki deveyi sertçe dürttü ve yolunu keserek Nil kenarındaki rıhtıma yönelmesini sağladı. Deve, başı dimdik, arkadan gelen korna seslerine aldırmazca uysalca yeni rotasına sapınca diğerleri de onu izledi. Deveci hızlanmaları için devamlı hayvanları hırpalıyordu.

İsviçre Lokantası'nın önünden geçtiler ve Başkan Sedat'ın malikânesini çevreleyen barikatlara doğru yollarına devam ettiler.

Zırhlı aracın çevresinde dolaşan nöbetçiler merakla develere baktılar. Bunların burada ne işi vardı? Mezbaha köprüünün öbür tarafındaydı.

Başı çeken deve iki barikatın arasındaki boşluktan
155

salınarak geçti ve muhafızlara ait binanın girişine doğru ilerledi. Nöbetçilerden biri kararsız bir hareketle yerinden kalktı. Bir deveye yasak bölgede bulunduğunu açıklamak zor işti! Hayvan önünden görkemli bir şekilde geçti . Diğerleri de onu izleyerek trafiğe kapalı yere daldılar. Bağırın ve Kalaşnikoflarının dipçiğiyle develere vuran nöbetçiler hayvanları engelleyemediler.

Çavuş,develeri durdurması için deveciyi arayıp da bulamayınca, o başı çeken devenin önüne geçerek yolunu kesmek istedi.

Ancak, hayvanlarda yular olmadığı için buna imkân yoktu. Çavuş dipçik darbeleriyle bu işi halletmeye kalktı. Ama hayvanın sarı dişleri kolunu sıyrarak geçince bir adım geri kaçtı.

Tam bu sırada, ikinci hayvan korkunç bir gürültüyle infilak etti! Sağır edici patlamayla birlikte çevreye et ve kemik parçaları fırladı. Nöbetçilerin bir kısmı yere yatarken develer de kaçışmaya çabaladılar. Aralarından birçoğu bacaklarından yaralanmış ve oldukları yere çökmüşlerdi. Patlayan deveden geriye kanlı bir kemik yığını kalmıştı... Ürken develerin haykırışları muhafızların seslerini bastırıyordu. Yaralılardan biri en yakındaki hayvanı Kalaşnikof ile yaylım ateşine tuttu. Hayvan kurşunu yediği anda korkunç bir alevle patlayıverdi.

*

**

Malko rıhtım yönünden gelen peş peşe patlamaları ve çığlıkları duyduğunda yirmi dördüncü katın balkonundaydı. Rıhtımın trafiğe kapalı kısmından can çekişen hayvanların iç parçalayıcı sesleri geliyordu. İçlerinden ikisi geri dönmüş, El Gama'a Köprüsü'ne doğru panik içinde koşuyordu. Başkanlık Muhafız Bölüğü'ne bağlı siyah üniformalı askerler şaşkınlığı içindeydi. Askerlerden biri zırhlı aracın üstündeki hafif makinelinin örtüsünü kaldırdı. Geri dönen i k i devenin üzerine ateş etmeye hazırlanırken. develerden biri aniden patladı. Yanındaki yarala-
156

narak fırladı ve Yat Kulüp'ün nöbetçisine çarparak adamı Nil'e uçurdu.

Malko bütün bunları hayretler içinde seyrediyordu. Mısır Başkanı'nı develerle öldürmek akıllı işi değildi. Hayvanlar hiçbir zaman tehlikeli olabilecek kadar ona yaklaşamazlardı. Bu yalnızca muhafızları korkuturdu. Birden, bu garip saldırının sebebini anladı. Şeytanca bir şeydi bu! Amaç, muhafızları şaşırtarak panik yaratmak ve böylece Başkan'ı helikopterle kaçmaya zorlamaktı. Sonra da helikopterin peşine bir Sam 7 füzesi takacaklardı. Ne akıl!

Malko, bacağını korkuluktan atıp alt katın balkonuna kaymağa hazırlandı. Bu sırada bir deve daha infilak etti. Kum torbalarını siper alan askerler Kalaşnikof larıyla canlı hayvanlara ateş açtılar. Tam bir mezbaha! Askerlerden bazıları Başkan'ın kum rengi Sikorski helikopterinin etrafında dört dönüyorlardı. Sikorski havalanmak üzereydi... Malko aşağıya baktı. Altında altmış metrelik bir boşluk vardı. Başı dönmemeliydi. Neyseki,

balkonlar karşılıklıydı... Muhammed Riyah'ın camlı kapıları kapalıydı. Perdeleri içerisinin görünmesini engelliyordu. Ama içerden onu görebilirlerdi. Korkuluğun demirlerine tutunarak boşlukta aşağı doğru kaydı. Ayaklarını alt kat balkonunun beton korkuluğuna basmak istedi, olmadı. Duvar çok aşağıdaydı. Boşlukta sallanırken belinden bir şeyin kaydığını hissetti. Tabancası düşmüştü. Yeni bir patlamayla sokakta yeniden cıgıllıklar duyuldu. Ardından da otomatik silah sesleri. Malko titredi. Ona ateş ediliyordu! Askerler onu terörist sanmış olmalıydılar. Olağanüstü bir güçle ellerini bıraktı ve yirmi üçüncü katın balkonuna atladı. Yere çok sert düştü. Yerde yuvarlanırken kapı camları yaylım ateşiyle paramparça olup dağıldı.

157

İçerden de üzerine ateş açılmış, fakat düşmesi sayesinde kurtulmuştu. Birkaç saniye yere yapışıp kaldı. Sonra olanca gücüyle camlı kapıya gitti ve bir tekmede açtı.

*

**

Başkan'ın muhafız kıtası komutanı olan yüzbaşı, helikopter pilotunu dürterek:

— Çabuk, dedi... Hazır ol. Başkan geliyor.

— Ne oluyor böyle?

— Henüz bilmiyoruz. Başkan'a karşı bir gerilla saldırısı...

Adamlar her yerden çıkıyor... Çok iyi silahlanmışlar...

Aynı anda ölü develerden biri daha patladı. Şaşkına dönen muhafızlar hareket eden her şeye ateş ediyorlardı.

Develerin hepsi ölmüştü, ama leşleri değişik aralıklarla korkunç şekilde infilak ediyordu... Rıhtımda bulunan sivil bir sürücü zırhlı araçtan açılan yaylım ateşi sonunda ölmüştü.

Ağır ağır helikopterin pervanesi dönmeye başladı. Muhafızlar alanın etrafında yerlerini almışlardı. Çevreyi kolluyor, nehir kenarından gelebilecek silahlı bir saldırıya karşı uyanık bekliyorlardı.

Mısır Başkanı konutundan çıktı. Etrafında yirmi muhafızdan oluşan bir kalkan vardı. Helikoptere birkaç muhafızla bindi ve kapılar hemen kapandı. Asayişle ilgilenen başkan yardımcısını bulmak için boşuna uğraşmıştı. Sanki telefonu bozuktu. Gitgide uğultusu artan Sikorski'nin gürültüsü silah seslerini ve cıgıllıkları bastırıyordu. Sonra, yavaşça yükselmeye başladı. Aşağıda kalan muhafızlar derin bir nefes aldılar. Rahatlamışlardı.

*

**

Muhammed Riyah'ın servis kapısını açmaya uğraşan Elko Krizantem kan ter içinde kalmıştı. Elindeki maymuncukla kilidi zorluyordu. Magda Butro'nun uyardığı çok sayıda muhafız da ana kapıyı kırmaya çalışıyordu.

158

Muhafızlardan biri kilide birkaç el ateş etti. Patlamalar sahanlıkta yayıldı, ama kapı açılmadı. Buna karşın Elko Krizantem doğruldu. Rahatlamıştı. Kilidi açılan kapıya bir tekme attı ve içeri daldı. Burası mutfaktı. Boştu. Daha ileri gitmedi. Girişte dev gibi bir silüet görüldü. Butro'nun gorili Halid'di bu. Ellerini uzatmış Krizantem'e doğru yürüyordu.

Elko paçayı kaptırdığı anda Mısırlının yüz elli kilo- 'luk ağırlığını hissetti. Adam Elko'nun boğazına sarılmış yavaş yavaş sıkıyordu... Elko Astra'sını kavramak için kemerine uzandı. Hasmı bu hareketi farkettil ve tam silahın kabzasını yakaladığı anda elini tuttu. Gırtlığını kurtarıp rahat nefes alan Elko, boğma telini almak için elini

cebine soktu. Hasminın boynuna teli geçirmeyi başardı ve sıkmaya başladı. Mısırlı boğuk bir çığlık attı ve tekrar Elko'nun boğazına sarıldı. Kısa süre sonra Krizantem diğerinin fenalaştığını anladı. Teli iyi sıkmıştı. Adamın gözleri kayıyordu. Astra'sı uzanamayacağı bir yerdeydi. Gözü eviyenin yanındaki büyük bıçağa takıldı. Adam neredeyse gitti gidecekti..

Teli gevşetti ve sağ eliyle bıçağın sapını kavradı. Dev hiçbir şeyi farketmemişti. Krizantem bıçağın ucunu göbeğin biraz üstüne ayarlamış ve var gücüyle bastırmıştı. Bir an deriye takılan bıçak sonra on santim kadar içeri girdi.

Halid homurdandı ve elleri Krizantem'in şahdamarında kasıldı. Elko'nun gözü karardı ve bıçağın sapını bıraktı. Kendinden geçer gibi yere yığıldı. Karşısında hareketsiz duran dev, karnındaki bıçağı tutarak boş gözlerle bakıyordu.

Krizantem doğrulduğunda bile yerinden kıpırdamadı. Mısırlının boynunda duran boğma teli tasmaya benziyordu. Elko kendini toparladı. Dairede silah sesleri duyuldu. O da hemen kapıya yöneldi.

Geçerken Halid kolundan yakaladı.

— Bırak beni! dedi Krizantem Türkçe.

159

Diğeri boş bakışlarla onu kendine doğru çekti. Bileği hâlâ Krizantem'i durduracak kadar güçlüydü. Elko emrini İngilizce tekrar etti, ama bunun da faydası olmadı. Krizantem teli kavradı ve aniden sıktı. Halid boyun kaslarını kasarken büyük bir tedbirsizlik yapıp Krizantem'in öbür kolunu da bıraktı. Bu kez devin arkasına dolanan Elko alışık olduğu biçimde bir dizini Halid'in sırtına dayadı ve olanca gücüyle teli gerdi.

Bu bir dakika kadar böyle sürdü... Karnındaki yaradan gücü tükenen Mısırlı artık karşı koyamıyordu. Son anlar çok zorlu oldu. Ciğerlerindeki havanın azalması sinir sisteminde spazmlara yol açmıştı. Sonra kafası önüne düştü. Son kez korkunç bir hırıltı duyuldu. Gözleri dışa uğramış, dili sarkmıştı.

Oltaya takılı balık gibi titreyerek geberdi.

Teli cebine atan ve silahını kapalı Elko, Malko'nun yardımına koştu.

*

**

Malko ayağa kalkarken başının biraz üzerinden geçen ayna parçalarını farkettiler. Durumu inceledi. Dairede iki Alman teröristle yerde yatan bir vücut vardı. Otto kuzey tarafındaki pencerede sağ omuzuna yerleştirdiği Sam 7 füzesi ile duruyordu.

Radomla Malko'ya ateş eden Hildegard idi. Silahı yine üzerine doğrulttu ve tetiğe bastı. O kadar sinirliydi ki, kurşun Malko'nun epeyce ötesine duvara saplandı. Malko etrafına şöyle bir bakındı. Silah arıyordu. Alman yeniden tetiğe bastı. Ama bu kez hiçbir şey olmadı. Sürgü kolu açık kaldı: Mermisi bitmişti.

Sinirden çığlık atan Alman tabancasını fırlattı ve masadaki bir heybeye doğru koşarken Malko üstüne atlayıp onu kısıkırak yakaladı. Kadın tekme atıp, küfrederek, tırmalayarak ondan kurtulmak istiyordu. Sahanlıktan silah sesleri geldi.

Bacaklarını denge unsuru olarak kullanan ve silahını

160

göğe yöneltmiş olan Otto Mainz geri döndü. Cıldırılmış, öfkeli bir sesle:

— Öldür onu! Öldür onu! diye bağırırdı.

Malko adamı yakalamak için Hildegard'ı bıraktığı anda, kadının bir silah kapıp kendisini vuracağını biliyordu. Birden, bir çılgılık attı, camı yanmıştı. Kadın bileğini ısıırıyordu.

Dışardan helikopter uğultusu duyuldu. Mısır Başkanı hasımlarının oyununa gelmişti. Yerden kaçarak tehlikeden kurtulduğunu sanıyordu. Oysa şimdi, Sam 7 füzesi üzerindeydi.

Otto Mainz bacaklarıyla dengesini buldu ve ilk ateşleme tetiğine bastı.

Her şey bir dakika sonra bitecekti. Sesten hızlı giden füze helikopteri vuracak ve havaya uçuracaktı.

Elko Krizantem mutfaktan fırladı. Hildegard ile boğuşan Malko'yu görünce yardıma koştu.

—Tutun şunu, Elko! Tutun şunu! diye bağırdı Malko.

Elko Alman kadını yakaladı. Kolunu boğazına sardı ve sıkmaya başladı. Malko kadından kurtulur kurtulmaz teröriste doğru koştu.

Başkan'ın helikopteri alandan kalkmış, Nil'in üzerinde yükselerek kuzeye yönelmişti. Güneşin altında, kocaman sarı bir böceğe benziyordu.

Otto Mainz, Sam 7 füzesini hedefe ayarlayıp son ateşleme tetiğine basmaya hazırlanıyordu. Atıcıdan çıkan "bip-bip" sesleri ile hedef ayarlanmıştı. Nişangâhtaki kırmızı ışık ise her şeyin hazır olduğunu belirtiyordu. Saatte 1450 km. hızla hedefe uçacak füzeyi atmak için tetiğe dokunmak yeterliydi.

Malko bütün olasılıkları düşündü. Teröristin boğazına sarılabilirdi. Ama adam bu süre içinde tetiğe dokunursa hiçbir şey füzeyi yolundan alıkoyamazdı. Sam 7 füzesi otomatik olarak helikopterin motorundan çıkan enfraruj ışınlara yönelecekti.

161

Helikopter yükseliyordu. Yükseklik dört yüz metre kadardı. Bu da Sam 7 füzesi için ideal mesafeydi. Malko'nun aklına füzeyle ilgili bir ayrıntı geldi. Otto Mainz'a yaklaştı ve füzenin bulunduğu fiber silindiri yakaladı ve iterek füzeatârın ağzını göğe çevirdi.

Ama hareketini tamamlayacak zamanı olmadı. Terörist, Sam 7 füzesinin ikinci tetiğine asıldı. Büyük bir patlama oldu. Sarsıntıdan sonra korkunç bir duman çıktı. İtici hazne yanarak tahrip edici gücü fırlattı. Otto Mainz mutluluktan gülerek geriye döndü.

— Başardım! Başardım!

Sevinçten Malko'yı farketmedi bile, füzeatârı yere fırlattı. Malko ise Başkan'ın helikopterine giden Sam 7 füzesini seyrediyordu. Olduğu yerde donakalmıştı.

162

XX. BÖLÜM

Birkaç saniye, küçük oturma odasında hiçbir şey olmadı.

Fırlatıcının içindeki hazne alev çıkartmadan yanıyordu.

Koruma gözlüğü olmadan da ateş edilebiliyordu.

Sam 7'nin helikoptere giderken bıraktığı izi Malko korkuyla seyrediyordu. Sesten hızlı giden uçaklar bile bu silahı imha edemezdi. Aniden, füzenin rotası değişti.

Şimdi, hedeften uzaklaşarak gökyüzüne yükselmeye başlamıştı!

Güneşe doğru gidiyordu!

Malko gözlerine inanamadı. Mansur Harun'un evinde

Sam 7 füzesiyle ilgili broşürde okuduğu cümleyi hatırlamıştı.

Atış yapılacak hedef, güneşten en az 35° uzakta

olmalıydı. Aksi halde füze, enfraruj ışınları daha güçlü

olan güneşe yönelirdi. Malko da fırlatıcıyı göğe kaldırırken

aynı şeyi yapmaya çalışmıştı.

Gökyüzündeki patlamayla birlikte Otto Mainz öfkeden bir çılgılık attı. Sam 7 füzesi N i l ' in tam üzerinde, güneşe doğru yol almaya başladıktan on beş saniye sonra infilak etmişti... Başkan'ın helikopteri ise kuzeye doğru gitgide ufalan küçücük bir noktaydı. Otto Mainz'ın sinirden suratı kasılmıştı. Küfrederek kemerinden tabancasını çektiği an, boğuk bir çılgılık kafasını çevirmesine yol açtı. Hildegard, gözleri dışarı uğramış, Elko'dan kurtulmaya çabalıyordu. Elko hiçbir zaman patronu kadar nazik olamıyordu. Malko'yu unutan genç terörist ileri atıldı. Ko-

163

lunu uzatarak ateş etti, ama ıskaladı. Elko ikinci bir şansı olmayacağını anlayınca kadını onun üzerine itti ve yere düşmelerinden faydalanarak kaçmak istedi. Fakat Hildegard'ın heybeye elini sokması her şeyi engelledi. Elini çıkardığında yuvarlak bir şey tutuyordu: Bir el bombası. Malko kadının intihar edeceğini düşünerek üzerine atladı. Ama Hildegard fünüyeyi çekti ve bombayı yere attı. Malko ve Krizantem mümkün olduğunca uzaklaşarak yere yattılar. Korkunç bir patlama ve kör edici bir ışık yayıldı. Malko bir atom bombasının patladığını sandı, önünde yalnız beyaz ve göz kamaştırıcı bir duvar görüyordu.

Kör olmuştu!

Yeni geliştirilen ve teröristlere karşı mücadelede kullanılan fosfor ile alüminyum karışımı bombanın kurbanı olmuştu.

Giriş kapısından yayılım ateşi açıldı. Ayağa kalktı, ama dengesini sağlayamıyor ve kulakları uğulduyordu. El yordamıyla Elko Krizantem'i aradı. Bu arada her an A l man teröristlerin ateş etmesini bekliyordu.

*

Otto Mainz ve Hildegard Müller mutfağı koşarak geçtiler. Gözlerini koruyacak zamanı bulabilmişler, ama düşmanlarını öldürememişlerdi. Bomba patladığı anda muhafızlar kapıyı kırmışlardı. Tek bir şeyi düşünüyorlardı: Oda, canlarını kurtarmak.

Sahanlığa çıkınca Otto:

— Bekle, dedi.

Her ikisi de kaynakçılarınkine benzer koyu renk gözlük taktılar.

Otto ilerledi. Fünüyesini çektiği ikinci fosfor bombasını asansörün karşısına fırlattı. Muhafızlar onları farkedip bağırarak sırada bomba patladı. İki Alman merdivenden kaçarken diğerleri oldukları yerde kalakalmışlardı.

Yirmi üçüncü kattan giriş katına kadar basamakları

164

dörder dörder indiler. Sonra durdular ve etrafı dinlediler.

Dışarıdan silah sesleri geliyordu. Başkan'ın muhafızları hâlâ develerden geri kalanlara ateş ediyordu. Bina biraz sonra sarılırdı. Otto Mainz çantasından bir savunma bombası çıkardı, sonra hole çıkan kapıyı açtı. Bombayı atmadan önce beşe kadar saydı ve fırlattı. Bütün binayı sarsan büyük bir patlama oldu.

İki terörist içeri daldılar. Holde, döşemede üç ceset vardı ve camlar inmişti. Geçerken, bir sıranın arkasına saklanabilmeyi başaran iki muhafızın üzerine Otto Mainz bir şarjör kurşun boşalttı. Adamlar karşılık veremediler bile. Dışarda sola saptılar ve akasyaların altında ilerlediler. Motosiklet oradaydı. Otto öyle sinirliydi ki , hareket etmesi epey gecikti... Hildegard çılgınca ağlıyor, anlamsız şeyler söylüyordu. Çok korkmuştu. Biraz sonra bütün Mısır polisi peşlerine düşecekti... Otto'nun sırtına

vurmaya başladı.

— Haydi, çabuk!

Nihayet BMW çalıştı. Otto, yüzüne çarpan rüzgârla biraz rahatladı. Hildegard eğildi ve:

— Nereye? diye söylendi.

— Elçiliğe.

El Gama'a Meydanı'na gelince Servet Caddesi'ne , saptı. Biraz ilerde sağda, birçok küçük sokağın kesiştiği El Misaha'ya girdi. Yeni inşaatların bulunduğu boş bir meydana geldi. Hüseyin Paşa Caddesi'nin köşesinde, damı anten dolu büyük beyaz bir villa vardı. Etrafı kalın bir duvarla çevriliydi. Kapısında da Kahire'deki diğer elçilikler gibi siyah üniformalı i k i asker vardı. Burası Doğu A l manya Elçiliği'ydi.

Otto, caddenin girişinde durdu. Elçiliğin yakınında olmak onu rahatlatmıştı. Burada hiçbir şeyden çekinmiyorlardı. Hildegard ona doğru eğildi. Korkunca çok çirkin oluyordu.

— Şu Butro serserisi hiç gelmeyecek...

165

Korna sesi başını çevirmesine sebep oldu. Meydanın karşısında bir Mercedes durmuştu.

— Bu o, dedi Otto. Aşağılık herif nihayet geldi.

Hareket etti ve arabanın yanında durdu. Eşref Butro kara gözlükleriyle oldukça kötü gözüküyor, sarkık yanakları ona daha berbat bir görünüm kazandırıyor. Yanındaki Ebu Seyid umutsuz gibiydi. Buluşmaya i lk o gelmişti.

— Neler oldu? diye bir ses duyuldu. Köprüden olanları gördüm. Niçin ıskaladınız? Niçin? Niçin? Sesinden kudurduğu belliydi.

— Rezalet bir oyundu tezgahladığınız! dedi Otto.

Bir de şu Amerikalıların adamı. Beni engelledi. Üzerine ateş etmek zorunda kaldık.

Malko'nun olaya beklenmedik şekilde karışmasını, olay yerini polisler gelene dek gözaltında tutmasını anlatt ı . Hildegard olduğu yerde tepiniyordu. Eşref Butro' nun içi çekiliyordu. Almanlar-dinlerken bir çözüm düşünüyordu. Sabah evinden ayrılırken, bir daha geri dönememeyi göze almıştı. Şimdi ise tam bir çıkmazdaydı. Çok az vakti vardı. Saldırıdan az önce binada görülmüştü. Amerikalıların casusu ondan şüphelenmişti. Ebu Seyid gibi Otto ve Hildegard da onun develer konusundaki rolünü biliyordu... Olayın bu kısmını Mansur Harun düzenlemişti. Derin bir nefes aldı ve biraz sakinleşmeye çalıştı.

— Otto, dedi. Doğu Almanlarla ilişki kurun. Onlarla bir bağlantınız olduğunu sanıyorum.

— Evet, dedi genç Alman.

— İ y i . Onlardan dördümüz için siyasi sığınma hakkı isteyin.

Her şey zaman kazanmak içindi. Başkan ölümsüz olamayacaktı!

— Sizin yüzünüzden boktan duruma düştük, diye homurdandı Otto.

Elçiliğin karşısına geldiklerinden beri, korkusunun

166

yerini öfke almıştı.

— Haydi git, diye üsteledi Hildegard.

Hildegard Butro'nun yanına geçerken, Otto da yürüyerek elçiliğe gitti.

Kapıdaki konuşma aygıtında genizden gelen bir ses duyuldu.

— Ne istiyorsunuz?

Otto Almanca:

— Siyasi danışmanla konuşmak istiyordum, dedi.
Çok önemli.

Kapı açıldı. Bahçeye girdi. Avluda bir görevli kendisini bekliyordu. Tek kelime etmeden Otto'yu küçük salona aldı. Birkaç dakika sonra gri elbiseli ve gözlüklü bir adam odaya girdi. Kendini tanıtmadan ne istediğini sordu. Otto ona hayatını anlattı. Komünizme sempatisinden, Almanya'daki mücadelesinden ve Başkan'a karşı yapılan saldırıda yer aldığından söz etti.

— Tripoli'de Libyalılardan ayrıldıktan sonra Binbaşı Birkenau'nun emrine girdim, dedi. Bir aksilik çıkarsa buraya gelmemi o söyledi.

Otto siyasi sığınma isteyince muhatabı özür diledi ve odadan çıktı. Genç terörist sinirli sinirli sigara içerek bekledi. Geri geldiğinde diplomatın yüzü iyice asıktı. Buz gibi bir sesle:

— Size siyasi sığınma hakkı tanımamız söz konusu olamaz, dedi. Siz Doğu Alman değilsiniz ve Mısır aleyhine büyük bir suç işlediniz... Böyle bir şey bu ülkenin içişlerine müdahale demektir ve hiçbir şekilde kabul edilemez. Kendi elçiliğinize gitmenizi tavsiye ederim. Onlar belki size yardım edebilirler.

— Ama Binbaşı Birkenau... diye bitkin bir halde başladı Otto.

— Tripoli'de Binbaşı Birkenau diye bir görevli yok, dedi sertçe Doğu Alman. Aldatılmışsınız.

Otto ayağa kalktı sinirden mosmordu. Diplomatın
167

yakasına yapıştı.

— Alçak! diye hırladı. Libya'da beni kendi adamlarınız eğitti. Bu Sam 7 pislğini kullanmayı onlardan öğrendim. Demek onları tanıyorsunuz?

— Hayır, dedi adam. Siz delisiniz. Biz böyle hikâyelere bulaşmayız.

Zile basmış olmalıydı k i , i k i çam yarması içeri girdi ve Otto'yu yakaladı. Ne olduğunu anlayamadan Mısırlı iki askerin alaylı bakışları altında kendini sokakta buldu... öfkeden ağlayarak Eşref Butro'nun arabasına kadar koştu ve kollarına atıldı.

— Alçaklar! Artık bizden bahsedilmesini istemiyorlar...
Ne yapacağız?

Eşref genç teröristin kırış kırış olan yüzüne baktı. Çok çabuk kaçmak gerekiyordu. Aslında, Doğu Almanların bir başarısızlık anında yardım etmemesinden kuşkulanıyordu. Şayet Başkan helikopterinde cayır cayır yansaydı, her şey başka türlü olurdu.

— Her şeyi düşündüm, dedi. Pilotlu bir helikopter bizi bekliyor. Hepimizi Libya'ya götürecektir.

— Nerede? Gidelim.

— Siz hemen gelemesiniz, dedi Eşref. Yabancıların girmesi yasak olan bir askeri bölgede. Sizi Keops Piramidi'nin tepesinden alacağım. Aşağı yukarı bir saat sonra. Tepede bir düzlük var. Her gün turistler oraya çıkarak eğlenirler. Kimse size dikkat etmez...

— Ya o? dedi Otto, Ebu Seyid'i göstererek. .

— Benim şoförümüş gibi geçecek. Arapça biliyor. Korkmayın, sizi burada bırakmam.

Otto'dan çok Hildegard'a bakıyordu. Genç kadın bunu farkettiler. Sezgileri Eşrefin sözünü tutacağını kanıtlıyordu. Ama, Otto yalnız olsaydı...

— İ y i , dedi sertçe. Sizi orada bekliyoruz. Haydi gidin. Ebu Seyid Mercedes'in içinde sinirli sinirli her yöne göz atıyordu. Araç, Alman çifti orada bırakarak hareket
168

etti ve Amir Caddesi'ne saptı. Anlatılması güç bir korkuya düşen Otto Mainz:

— Gidip Libyalılardan yardım istesek mi? dedi. Elçilik Zamale" 'de.

— Bir deneyelim, dedi Hildegard. Daha zamanımız var.

Silahını koltuğa bırakan Ebu Seyid ölüler Kenti boyunca Mercedes'i tam gaz sürüyordu. Arkada, hayatının son anlarını yaşadığını hisseden Eşref sakin olmaya uğraşıyordu... Filistinli arkasına dönmeden:

— Helikopterin orada olacağına emin misiniz? diye sordu.

— Kesinlikle, dedi Eşref. İ k i gün önce ayarladım. Pilotu tanırım. Batıdaki petrol kuyularını denetleyeceğimizi sanıyor. Ayrıca elimizde ordunun talimatı var.

— Ya pilot sonradan karşı çıkarsa?

— Bir kez havalandık mı, ne istersek yapacaktır.

Onu inandırmak için gerekli her şeyimiz var.

Helikopterin buluşma yerine gelmemesi halinde, olacakları düşünmek istemiyordu. Yapılacak tek şey Suudi Arabistan Elçiliği'ne gitmekti. Suudilerin çok dikkatli hareket ettiklerini ve kendilerini sevinerek karşılamayacaklarını da biliyordu.

. *

Malko elleri arkasında bağlı ve karnına otomatik silah dayalı bir durumda, başkan yardımcısıyla görüşmek istediğini söylüyor, ama kimseye dinletemiyordu. Magda da Arapça bağırıp çağırırken hırpalanıyordu. Daire, ellerinde değişik silahlar bulunan öfkeli muhafızlarla doluydu. Muhammed Riyah'ın ensesinden vurulmuş halde bulunması da durumu değiştirmede. Dipçik darbesiyle i k i büküm olan Krizantem palabıyıklı i k i muhafızın arasında duruyordu.

Sıkıyönetim ilan edilmiş, askerler Başkanlık konutunun bulunduğu yeri çabucak çember altına almışlardı.

169

Nil'de ulaşım durdurulmuştu. Leş gibi kokan parçalanmış deve cesetlerine hâlâ eteş ediliyordu.

Askeri Muhaberat üyesi birçok subay daireye girmişti.

İçlerinden biri Magda Butro'yu tanıyordu. Böylece, ortalık yatışmaya başladı. Durum, Amerikan Elçiliği ve Muhaberat ile yapılan telefon konuşmaları sonucunda aydınlandı. Ancak, herkes için değil tabii.

— Kocanız nerede? diye sordu bir albay.

— Bilmiyorum, anlamıyorum, dedi Magda. Herhalde teröristler kaçırdı. Rehin olarak...

Malko sesini çıkarmıyordu. Eşrefi suçlamak lüzumsuzdu.

Artık tehlikeli değildi. Mısırlıların k i r l i çamaşırlarını ortaya dökmenin gereği yoktu. Bu onların meselesiydi.

— Neredeler?

— Kaçtılar, dedi Malko. Ancak, onları teşhis edebilirim.

— Gelin, dedi albay. Telsiz emri vereceğiz. Hâlâ Kahire'de olmalılar. Eğer çöle gitme enayiliğinde bulunurlarsa, daha da kolay yakalarız, önce Libya Konsolosluğu'na gidelim. Belki de oraya sığınmak istemişlerdir.

Malko Muhaberat'ın telsizli arabalarından birine binen albayı takip etti, sonra Magda ve Krizantem ile birlikte bir Dodge'a bindi. Zamalek yönüne girdiler. Malko'ya dönen Magda üzgün bir sesle:

— Biraz önce hiçbir şey söylemediğiniz için teşekkür ederim, dedi.

— Düşene vurmam, dedi Malko. Görevim b i t t i . Suikastı engelledim. Şimdi sıra Muhaberat'ta. Ama niçin

kocanız bu işe bulaştı? Haberiniz vardı, değil mi?
— Uzun süre olmadı. İktidara geçmek istiyordu.
Başkan'a yakın olmak başını döndürmüştü. Suudi dostları
kışkırttı. Eğer Başkan ölürse politikaya atılabileceğine
inandırıldılar. Yanlıştı. Ona söyledim, ama bana inanmak
istemedi...

— Nerede olabilir?

170

— Bilmiyorum. Ama önlem almış olmasını dilerim.
Yoksa onu öldürürler.

Bunu son derece doğal bir şekilde söyledi. Telsizli
arabayı izleyerek El Gala'a Köprüsü'nün trafiğine girdiler.
Sonra sola Geziret Körfezi'ne çıkan Hasan Paşa
Caddesi'ne saptılar.

Malko aniden:

— işte onlar! diye haykırdı.

Karşı yönden koskoca bir motosiklet geliyordu. Geçerlerken
iki genç Almanın asık suratları Malko'nun
dikkatini çekti. Şansa yoldaki bir boşluktan yararlanıp
geri döndüler. Durumu farkedene Muhaberat'ın arabası
da aynı şeyi yapmak istediye de yol tıkalıydı. Malko aranın
açılmaması için süratlendi ve arabaları solladı. Almanlar
El Gala'a Köprüsü'nü geçtiler.

Sirenine rağmen Muhaberat'ın arabası ortadan yok
olmuştu. Kalabalıkta motosikleti gözden kaybetmek istemeyen
Malko çok dikkatsiz davranıyordu. Yolda polis
engelleri gözükmüyordu. Sonunda piramitlere giden El
Haram yoluna girdiler.

— Motosikletle Libya'ya gitmeyi düşünemezler! dedi
Malko.

Aniden motosiklet yavaşladı. Malko biraz gerisindeydi.
Elinde tabancasıyla arkaya dönen ve arabayı nişan
alan Hildegard Müller'i gördü. Son anda direksiyonu kırarak
zamanı bulabildi. Ön camı kıran mermi Magda
Butro'nun sağından geçti ve arka camdan çıktı.
Motosiklet tekrar hızlandı ve piramitlere giden yeraltı
geçidine girdi.

Nereye gidiyorlardı?

171

X X I . BÖLÜM

— Çabuk! Çabuk! Dümdüz git.

Otto Mainz'ın beline sarılmış olan ve sağ elinde Radom'unu
tutan Hildegard Müller arkada neler olduğuna
bakmak için başını çevirdi. Malko'nun arabası gözden
kaybolmuştu. Kadının hâlâ elleri titriyordu. Haftalardır
süren sinir gerginliği ve sıkıntının etkisiydi. Şimdi yine
rezil bir ülkeye gidiyorlardı... Ama yine de Mısır'da
idam edilmekten iyiydi... Caddeyi geçmeye çalışan bir
eşek arabasını sollamak için Otto Mainz frene bastı, önlerinde
on bir kilometrelik Piramitler Yolu göz alabildiğince
uzanıyordu. Ardında özgürlük vardı...

Motosiklet tekrar hızlandı. Hildegard Müller biraz
rahatladı ve silahını kılıfına soktu. Gerçekten korkmuştu.
Otto kırmızı ışıktaki durmadan geçti. Hildegard içgüdüsel
olarak arkaya döndü ve kalbi duracakmış gibi oldu.
Büyük gri araba tekrar arkalarındaydı.

— Aman Tanrım! diye mırıldandı. Yetiştiler!

Otto arkasına baktı. Gülüşü yüzünde dondu kaldı.

— Korkma, sevgilim! Ondan daha hızlı gidiyorum.

Onu ekeceğiz.

O kadar hızlandı ki, Hildegard'ın soluğu kesildi.

Dodge trafikte sıkışmış, gözden kaybolmuştu.

*

**

Önlerine çıkan her engelde, Elko Türkçe küfrediyor-
173

du. Malko ise altındaki Dodge'u bir tank gibi kullanıyordu. Sakin Mısırlılar ise, iyice gözden kaybolmuştu. Arabanın kaportasına yaslanan bir yaya gülerek özür diledi. Malko iki teröristin nereye gitmek istediklerini bir türlü anlamıyordu. Bu yönde yalnızca çok kolay enselenebilecekleri çöl vardı. Hatta Kızıl Deniz'e ulaşılar bile, ancak Suudi Arabistan'a gidebilirlerdi. Orada ise kelleleri uçurulurdu.

Libya'ya gitmeyi de düşünemezlerdi. Çünkü en kısa yol, daha batıdaydı...

Yanında oturan Magda, neredeyse on yaş çökmüştü.

— Polisin onları yakalayacağına inanıyor musunuz?
diye sordu.

Mısırlı dilber kuşku dolu bir ifadeyle:

— Eğer El Fayyum'a doğru çöl yolunu tutarlarsa, her on kilometrede bir askeri karakol vardır, dedi. Bazıları ise telsizlidir. Fazla uzağa gidemezler. Askeri helikopterler onları çabucak yakalarlar.

*

**

Otto Mainz, Şalvar'ın önünden saatte 130 kilometre hızla geçti. Bu arada da on dördüncü kez kırmızı ışığı ihlal etti. Uzakta, turistik Mena House Kervansarayının karşısında, sol kolda Keops Piramidi'nin tepesi gözüktü. Dodge'un kendilerini yakalayamayacağını anlayan Hildegard rahatlamıştı.

Üzerlerine doğru gelen bir devden farksız piramide bakıyordu. Rüzgâr yüzlerini okşuyordu. Tatile çıkan bir çiftte benziyorlardı. Oysa, idamı hak etmiş ve kısıtlanmış kişilerdi. Otto, Mena House'dan önceki kırmızı ışıktaki sert bir fren yapmak zorunda kalınca, genç kız sırtına yaslandı. Erkeğin adalelerini ve kemiklerini hissetmek çok hoşuna gitmişti.

Motosiklet tekrar hareket etti ve Büyük Piramit'i çevreleyen yola saptı. Hildegard arkasına döndü: Dodge sadece birkaç yüz metre arkalarındaydı. Tekrar kalbi sı-
174

kıştı.

Keops Piramidi'nin önündeki alan, turistlere tuzak kuran işsizler, deve kiralayanlar, seyyar satıcılar ve fotoğrafçılarla doluydu. Otto piramidin mümkün olduğunca yakınına park etmek için asfalt yoldan çıktı. Güney kapısında bir Japon dilberi duruyordu. Yere iner inmez sülük gibi yapışan rehberler etraflarını sardılar. Otto üzülerek motosikletine son bir kez baktı. Piramidin güneybatı istikâmetine doğru koşular. Her taş bloğun yüksekliği seksen santimetre ile bir metre arasındaydı. Bazıların aralarında boşluk vardı. Bir kısmı ise yıpranıp çatlamıştı, önce Otto tırmandı, sonra Hildegard'a yardım etti. Bir velet onlara İngilizce ve Arapça yazılı bir levha gösterdi. "Tırmanmak yasaktır." "Rampada birçok turist resim çektiyordu. İki Alman sağ sol yaparak en kolay yolları araştırıyorlar ve ağır ağır koca taşlara tırmanıyorlardı. Acele etmiyorlardı: Piramidin bitimindeki eni on metrelik dar alana yüz kırk metre kalmıştı.

Mısırlı bir polis onları farkedip de olanca gücüyle düdük çalmaya başladığında, onlar neredeyse ilk otuz bloğu tırmanmışlardı. Arkalarına bile bakmadılar.

Polis motosikletlerinin yanında durdu. Onları izlemeyecekti!

Geri döndüklerinde enseleyecek ve her birine

yasayı ihlal ettikleri için birer lira ceza yazacaktı. Bu da işine gelirdi... Öfkesi geçmişti. Gitti büyük bir taşa oturdu ve Almanların tırmanmasını seyretti. Bir motor sesi dikkatini çekti, başını çevirdi. Piramide doğru, toz bulutu içinde bir araba yaklaşıyordu. Araba geldi, birkaç metre u7ağında durdu. İçinden iki adam fırladı ve piramide doğru koştu. Sanki treni kaçıracaktı gibi acele ediyorlardı. Tabii, bunlar da yabancıydı. Şaşkınlık içinde piramide tırmandıklarını gördü- Formalite gereği düdük çaldı, el kol işaretleri yaptı ve onların da inmesini beklemeye başladı.

*

**

175

Otto Mainz arkasına döndü, daha rahat nefes alabilmek için ağzını açtı. Bu kadar zor olacağını hiç düşünmemişti! Taşlar gittikçe büyüyormuş gibi geliyordu. Adım adım tırmanıyordu. Piramidin üçte ikisine geldiklerinde, aşağıdaki develer ufacık gözüküyordu. Hildegard Müller tek laf etmeksizin duvara kertenkele gibi yapışmış, tırmanıyordu. Elbiseleri terden sıırıslıslam, çantaların ağırlığı ise dayanılmaz olmuştu. Otto nefes almak için durdu. Kırk metre kadar aşağılarında, tırmanan iki adamı gördü. Belindeki P 38'i çekti ve adamların başına nişan alarak ateş etti. Yorgunluktan eli titriyordu, bu da peşlerindekileri vurma ihtimalini azaltıyordu. Ama bu, aradaki mesafe kapanmadan dinlenmelerini sağladı.

Şarjör boşalınca bir yenisini taktı ve:

— Yukarı çıktığımızda bir bomba atarız, dedi.

Peşlerinde bulunanlar karşılık veremedi duvara yapışıp kaldılar. Hildegard ve Otto ağır ağır tırmanmaya devam ettiler. Magda Butro aşağıdan dikkatle her iki tarafın da ilerleyişini seyreliyordu.

*

**

Malko blok blok ilerliyordu. Elko da ağzı açık, ter içinde onu izliyordu. Aşağıdan kolay gibi gözüküyordu, ama her taşta bütün adalelerin çalışması gerekiyordu. Ayrıca aptalca avlanmamak için Almanları gözlemek gerekiyordu... Tam zamanında Otto'nun silahını çektiğini gördü ve bir oyuğa sindi. Kurşunlar çok uzaklardan geçti ve biri yıllık taşlarda kıvılcımlar çıkardı... Aşağıda rüzgârın etkisinden silah sesi duyulamazdı. Bir gözünü tehlikeye atarak yukarı baktı. İki Alman tırmanmaya yeniden başlamışlardı...

Firarilerle aralarındaki mesafe kapanmamıştı. Ancak bunun fazla önemi yoktu. Piramit bir çıkmaz sokaktı ve Malko buraya girmekle Alman çiftin çıldırdığını düşünüyordu. Burada hiçbir şey ümit edemezlerdi. Buna rağmen

176

men hâlâ deli gibi tırmanıyordu... Malko aşağıya bir göz attı. Aşağıda sol tarafında Sfenks'i, ondan biraz ötede de yemyeşil Nil Vadisi'ni gördü. Sonra Krizantem'in verdiği Astra'nın kemerinde olup olmadığını kontrol etti.

*

**

Piramidin üstündeki dörtgen alana ilk varan Otto Mainz oldu. Başı dönmüştü, hemen oturdu. Hildegard Müller de korku içinde ve boş gözlerle yanına gelerek yüzükoyun yattı, soluk almaya çalıştı. Dar alandaki rüzgâr sanki aşağıdakinden daha sertti. Otto, ayağa kalkarsa kurumuş bir ot gibi uçacağını zannetti... Hildegard göğe bakıyordu.

Buz gibi bir sesle:

— Nerede? dedi.

Otto etraflarına bakındı. Tek bir bulut yoktu. Birkaç kuş uçuyordu. Sağ taraflarında Nil Vadisi ile Kahire' nin dumanları, solda ise çöl yer alıyordu. Manzara nefes kesiciydi. Aşağıda ise tırmanmaya devam eden iki gölge vardı. Genç Alman çantasından bir yuvarlak savunma bombası çıkardı. Madenin soğukluğu onu kendine getirdi.

— Gecikmez, dedi kesin bir sesle. Bu enayiler gelince, elimdekini fırlatacağım. Bu kez aşağıya parçalar halinde inecekler...

Emin olmak için çantasından P 38'i çıkardı ve kurşunları kontrol etti. Kenardan başını uzattı ve peşlerindeki baktı. Henüz yirmi metre gerideydiler. Otto dirseğinin üzerinde doğruldu ve batıya baktı. Aniden mutluluktan haykırdı.

— İşte orada!

Hildegard da doğruldu. Gözlerini kısıtı ve kendilerine doğru hızla gelen siyah bir nokta gördü.

Bir helikopter.

İçi sevinçle doldu. Yine de bazı şeyler yolunda gidiyordu! Aşağıdan gelebilecek tehlikeyi unutarak ayağa

177

fırladı. Ama bacaklarına sarılan Otto onu düşürdü.

— Deli misin, vurulmak mı istiyorsun!

Helikopter yaklaşıyordu. Beş kişilik mavi beyaz bir Bell idi. Camları siyahtı ve içerdekiler gözüküyordu. Ama bu ancak onları almaya gelen Eşref Butro olabilirdi. Birkaç saat sonra Libya'da olacaklardı. Güvenlik içinde.

Piramidin üzerinde dönen helikopter çok yakınlarındaydı.

Çizdiği dairelerin çapı gittikçe daralıyor, fakat alanın ortasındaki direk yüzünden konamıyordu.

Otto yavaşlamasını bildiren işaretler yaptı. İçerdeki üç adamı görebiliyordu. Araç çok yakınlarındaydı ve gürültüsü insan sesini bastırıyordu. Otto Mainz aniden peşlerindeki düşündü. Son anda enselenmek çok enayice olurdu.

Emekleyerek duvara doğru gitti. Sarışın adamla aralarında pek az mesafe kalmıştı. Duvara asıldığı ellerini ve sinirli yüz hatlarını gördü. Bu mesafeden ıskalayamazdı. Bombanın pimini çekti ve içinden saymaya başladı; bir iki, üç...

Beşte attı.

Malko çaresiz bir şekilde Almanın hareketlerini izliyordu. Silahını çekmesi gerektiğini biliyordu, ama bir elini bırakınca dengesini kaybedip düşebilirdi. Sert taşa yapıştı, bombanın uzağında patlamasını dileyerek hareketsiz bekledi. Böyle bir silahın yüz metreden daha uzakta bile patlasa öldürücü olabileceğini biliyordu.

Duvarın arkasına saklanan düşmanını göremiyordu.

Ancak adam öldürücü bombanın o alanda bile etkili olabileceğini biliyordu. Helikopter o kadar güçlü bir rüzgâr yapıyordu ki, uçmamak için taşa yapıştılar.

*

**

— Otto!

Hildegard olanca gücüyle bağıırıyordu. Helikopter genç Almanın arkasındaydı. Birden motor gürültüsüyle

178

*www.cizgiliforum.com

**

karişan bir patırtı duydu ve o an sırtına bir seri yumruk atılmış gibi hissetti. Bağırmak için ağzını açtı, ama kan kustu. Dayanılmaz acıyla ayakları yerden kesildi. Dizüstü düştü. Helikopterin açık kapısında, elinde makineli tüfek bulunan Ebu Seyid'i gördü. Sonra gözleri karardı ve yıldı. Parmaklarıyla üzerine gelen bombayı itmek istedi. Hildegard Müller bağırıyor ve helikoptere yumruğunu sallıyordu. Araç yeniden yaklaştı. Ebu Seyid kadına ateş etmeye hazırlandıysa da fırsat bulamadı. Pervanenin rüzgârı dengesini bozdu. Tam o anda bomba patladı. Otto parçalara ayrılırken, kadın da boşluğa utı. Yana dönen helikopter yaralı bir sivrisinek gibi irtifa kaybederek uzaklaştı. Malko yanından uçan Hildegard'ı gördü. Kadın, ensesi bir taşa çarpınca haykırdı. Vücudu parçalanmış bir kukla gibi hareketsiz kaldı. Alana kadar peşinde Krizantem olduğu halde tırmandı. Bombadan yüzü dağılan Otto Mainz bir kan gölünde arpınıyordu. Helikopter ise batan güneşe doğru giden siyah bir noktaydı. Malko Almanın çantasını topladı. Biraz dinlendi ve ilk bloktan kaymağa başladı, öylesine yorgundu ki gözü karardı ve bir "basamağı" atladı. Ancak kaplumbağa hızıyla inebileceğini anladı. Hildegard Müller'in vücudunun yanında durmak için döndü. Genç Alman ölmüştü. Boş gözlerle göğe bakıyordu. Malko piramidin alt tarafından gelen siren seslerini duydu. Duran polis araçlarından resmi ve sivil memurlar çıkıyordu. Keops Piramiti'ne baskın! Malko biraz nefes almak için cesedin yanında durdu. Artık acele etmeye gerek kalmamıştı. şimdi Eşref Butro'nun Libya'ya ulaşıp ulaşamayacağını merak ediyordu. Malko'nun tutunduğu taş çok soğuktu. Ayrıca sert rüzgâr da buz gibiydi. Birçok hayalin kaybolduğu kızıl çöle baktı. Ansızın çok yorulduğunu hissetti. — İyi misiniz? diye bağırdı Krizantem. — İyiyim.

179

*

**

Eşref Butro pilotun dizleri üzerinde duran haritaya baktı ve onuncu kez: — Neredeyiz? diye sordu. Pilot parmağını Libya sınırı ile Kahire arasındaki yolun yarısında bir yere bastı. — Burada. — Sınıra ne kadar zaman var? — İki buçuk saat. Ama... — Ama ne? Farkında olmadan bağırmıştı. İki saat önce akşam olmuştu. Zifiri karanlıkta uçuyorlardı. Yalnız ayın ve yıldızların parıltısı vardı. Helikopter,radarlara yakalanmamak için çok alçaktan, birkaç yüz metre irtifada uçuyordu. şu ana kadar farkedilmemişlerdi. Ama her an yakalanabilirlerdi. Libya sınırındaki radarlar çok iyi çalıştığı gibi Mısır Hava Kuvvetleri'ne ait birkaç avcı uağı da devriye uçuşunda olmalıydı. Yine de bu yükseklikte fazla bir tehlike söz konusu değildi. Yalnız çok fazla yakıt harcıyorlardı... — Yarı yoldan geri dönmemiz gerekebilir, dedi pilot. Sınıra ulaşamamaktan korkuyorum. — Kes! diye bağırdı Eşref Butro. Devam ediyoruz. Helikopterde ip merdiven olmadığını görünce Almanları temizleme fikri Ebu Seyid'den çıkmıştı. şimdi sessiz oturuyordu. Almanlar çok şey biliyorlardı ve onu

tanıyabilirlerdi. Bu çılgınlıktan kurtulabilirse az da olsa yaşama şansı vardı...

Eşref Butro ise kendisi için Kahire'de kurulan darağacını düşünüyordu. Mısır Başkanı kendini öldürmeye kalkanlara hoşgörülü davranmazdı. Hele Eşref gibi eski bir arkadaşına. Haritaya eğildi ve sanki pilota yardımcı dokunacakmışçasına isimleri okudu. Batı Çölü'ndeki Ebu Sinan Yolu'nun üzerindeydiler. Yakıt alabilecekleri

180
bir vaha ya da kasaba ismi arıyordu. Bir hayli güneye Bahariye Vahası'na inmek gerekiyordu. Yalnız orası vardı.

Ama orada da askeri üs bulunuyordu. Uçuş planı ve görev kâğıdı olmayan bu helikopter hakkında bin tane soru sorarlardı. Kuzey ise, en iyi denetlenen bölgeydi. Orada ne hayvan, ne rüzgâr ne de hayat vardı. Yalnız günün kavurucu, gecenin dondurucu kumu bulunuyordu. Etrafından geçmek gerekirdi. Ama bu da yolu uzatıp kıt olan yakıtı harcamak demektir.

Pilot, yolcusunun kucağında duran silahı gördü, ama önemsemedi. Havalandıklarından beri çok uysaldı. Eğer rüzgâr arkalarından eser de çöküntü alanını geçebilirlerse sınıra ulaşmaları için küçük bir şans doğabilirdi. Sınırı geçmeseler bile bir kervan yardımlarına koşabilirdi. Silah ve dolarla çok şey elde edilebilirdi. Bu taraflarda asker de tehlikeli olamazdı.

Eşref Butro ufuğu izliyor, bir yandan da motorun gürültüsünü ve hafif ışıklı gösterge tablosunu gözetliyordu. Acıktığını ve susadığını hissetti. Aceleden yanlarında hiçbir şey getirmemişlerdi. İçindeki, geriye dönüp medeniyete kavuşma fikrine karşı koymaya çalışıyordu. Ama bu uzun sürmedi. Bir sigara yaktı ve isviçre'deki dolarlarını düşünerek rahatlamaya çalıştı. Başkan ölümsüz değildi ve olmayacaktı. Nasıl olsa, Ortadoğu'da bedelini ödedikten sonra her şey yapılabilirdi...

Motor gürültüsü ile dolu yirmi dakika geçti. Ebu Seyid arkasına yaslandı ve uyuklamaya başladı. Ani bir sarsıntı Eşref Butro'yu uyuşukluktan kurtardı. Ses değişmişti. Başını pilota çevirdi. Adam taş kesilmişti.

— Ne var?

Diğeri başını salladı.

— Bilmiyorum, irtifa kaybediyoruz . Galiba hava filtrelerinden biri tıkanı. Ya da yakıt kirli.

— Ne yapacağız?

— İneceğiz. Seçme şansım yok. Tamir etmeye çalışacağım. Sabaha hareket ederiz.

181

Ne talih! Eşref kalbi sıkışarak üzerindeki uçsuz bucaksız karanlığa baktı. Mücadele etmek gerekiyordu.

Sonra yükseklik göstergesini kontrol etti. ibre düşüyordu. Bu da, alçaklıklarını gösteriyordu. Çok yaklaşımlarına rağmen henüz yer gözük müyordu. Araç rüzgârdan sarsıldı. Pilot iniş lambalarını yaktı, tümsek tümsek olan çöl aydınlandı.

Birkaç dakika daha bu böyle devam etti. Motorun sesi gittikçe düzensizleşiyordu. Kızaklar yere değer değmez bir kum bulutu havalandı. Bir süre kenardaki tabloda bulunan kırmızı ışıklardan başka bir şey göremediler. Sonra onlar da söndü.

— Ne oldu? diye öfkeyle bağırdı Eşref.

— Kontağı kapattım, dedi pilot. Bataryaları boşa harcamamak için.

Pervane sessiz sessiz hâlâ dönüyordu. Eşref yanındaki kapıyı açtı ve ılık havayla karşılaştı. Yere atladı ve bileğine kadar kuma gömüldü. Sessizlik şaşırtıcıydı. Pilot

umutsuz bir havayla yanına geldi.

— Tekrar uçamayacağımız için üzgünüm, dedi. Filtreler bozulmuş. Değiştirmek lazım.

— Tabii yanınızda da yedeği yoktur? diye öfkeyle sordu Eşref.

Birkaç parça amyant yüzünden çölde sıkıştırılmak!

Bu akıl almaz bir şeydi. Pilot çömeldi.

— Yarın etraf ışıyınca güneye gideriz. El Katar çöküntüsünün güneyinde bir pist var. Eğer oraya ulaşabilirsek yardım buluruz. Kamyon ve kervanlar var.

— Ya ulaşamazsak?

Pilot omuz silkti.

— Kaçakçılar var. Burada dolaşan göçebe Bedeviler.

Tekrar sessizlik oldu. Sabaha daha beş saat vardı.

Eşref tekrar araca bindi. Ebu Seyid karanlıkta sessizce

oturmuş, kedi gibi etrafı gözetliyordu. Eşref Butro

uyumaya çalıştı. Ama Kahire'deki kargaşadan sonra ses-

182

sizlik huzurunu bozuyordu. Kendini mezara girmiş gibi hissediyordu.

183

X X I I . BÖLÜM

Üç Sikorski çölün üzerinde bir üçgen oluşturarak alçaktan

uçuyordu. Askerler aracın yanlarındaki büyük

kapılarda oturmuşlar, bacaklarını boşluğa sallandırmışlardı.

Helikoptere emniyet kemeriyle bağlıydılar. Çölü

dikkatle inceleyen Malko, pilotla Askeri Muhaberat'tan

yüksek rütbeli birinin arasında oturuyordu. Üç saattir

daireler çizerek Libya sınırına doğru uçuyorlardı.

öndeki helikopterde Magda vardı. Kocasını arama

çalışmalarına katılmak için Başkan'a telefon etmişti.

Malko pilota doğru eğildi.

— Neredeyiz?

— Şurada, büyük çölün güneyinde, dedi Mısırlı.

Terkedilmiş bir alanda... Tek bir kervan bile geçmez,

çünkü hiç su yok. Hatta kaçakçılar bile buraya uğramaz.

Burada sadece ölüm vardır. Yine de buradan geçmeye çalışmış

olmalılar. Onları bulacağımız kesin değil. Çölde

birçok kişi yok oldu. Kum fırtınaları her şeyi örter.

— Öldüklerine emin misiniz?

Pilot yapmacık olarak gülümsedi:

— Yüzde doksan dokuz. Ne yiyecekleri,ne de suları

vardı. Dinleme istasyonumuz sayesinde Libya'ya ulaşamadıklarına

eminiz. Demek ki hâlâ Mısır'dalar. Tabii

kaçakçılara yakalanmadılarsa. Onları vurmuş olabilirler...

Soymak için.

Durum hiç de iç açıcı değildi. Malko Magda'yı dü-

185

şündü. Baş ağrıyordu. Muhaberat'ın isteği üzerine Kahire

seyahatini uzatalı bir hafta olmuştu. Eşref Butro kaybolduktan

sonra, bir kez sevişmişlerdi. Magda iki yanı

düğmeli bir etekle gelmişti. Üç votkadan sonra Malko

oyun olsun diye birkaç düğmeyi açmış, Magda hiç karşı

çıkamıştı. Ama iş sevişmeye gelince, kadın yalnız dudaklarını

uzatmakla yetinmişti. Sonra makyajını tazelemiş

ve yemeğe gitmişlerdi.

Aniden hoparlörden bir Arabın sesi duyuldu. Pilot

cevap verdi ve Sikorski dönerek batıya yöneldi.

— Ne oluyor? diye sordu Malko.

— 2 numara bir şey bulmuş, dedi pilot. Ne olduğunu

henüz bilmiyorlar. Güneşi yansıtan bir şeymiş.

Malko eğildi. Önlerinde daha alçaktan uçan diğer

helikopteri gördü. Gözlerini faltaşı gibi açtı. Ama kızıl

tepelerden başka bir şey göremedi .Aniden, parlayan bir

şey farkettil. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bir helikopterdi bu. Tekrar telsizden ses duyuldu.

— Bu o! dedi heyecanla pilot.

Diğer Sikorski hareketsiz duran helikopterin üzerinde dönüyordu. Malko kapıların birinden uzatılan makineliyi gördü. Tehlikeye atılmak istemiyorlardı...

— İçinde kimse yok, dedi pilot.

İlk Sikorski sarı bir kum bulutuyla kondu..Telsiz cızırdıyordu.

Tozlar dağılınca Malko helikoptere doğru koşan askerleri gördü. Biri kenarına çıktı, diğerleri ise aracı inceliyorlardı. Diğer iki Sikorski ise akbabalar gibi daireler çizerek uçmaya devam ediyordu.

Askerlerden biri kuzeyi göstererek işaretler yaptı.

Sonra telsizden açıklama duyuldu ve pilot tercüme etti.

— Bir iz var, kuzeye gitmişler.

Biraz sonra Sikorski gösterilen yönü tuttu. Malko hiç iz görmüyordu. Yalnız çölün tepelikleriyle uzakta, kuzeydeki dağlar görülüyordu.

On dakika kadar, aşağıyı inceleyerek uçtular. Sonra araç geri döndü. Pilot Malko'ya eğildi.

186

— Bu kadar uzağa gidememişlerdir.

Aşağısı korkunçtu. Tek bir hayat belirtisi yoktu, ne bir kuş,ne de bir yılan. Sadece kum ve yine kum. Helikopter biraz yükseldi ve daireler çizerek güneye döndü. Malko dürbünü aldı ve çölü inceledi. İlerde, ikinci bir araç aynı şeyi yapıyordu.

Yalnız motor gürültüleri vardı. Birden Malko'ya dürbünde sinek varmış gibi geldi. Gözlerini kapadı ve açtı. Sinek oradaydı. Doğuya doğru. Hatta üç sinek vardı... Şaşkın bir sesle pilota:

— Galiba onları buldum, diye' bağırdı.

Anında Sikorski gösterdiği yöne döndü. Malko bir an siyah lekeleri kaybettiysede hemen buldu. İlerde, çölde yatan üç kişi vardı... Üç ceset.

Sikorski ağır ağır indi. Korkunç kum kalktı. Herkesin soluğu kesildi. Birlik indi. Isı dayanılmaz bir hal almıştı.

Malko yüz metre öteye inen ikinci aracı gördü. Bir ligin korumasında cesetlerin bulunduğu yere gitti. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Arkasını döndü. Magda onlara doğru koşuyordu.

*

**

En uzakta olan Eşref Butro idi. Diğerleriyle arasında yüz metreden fazla vardı. Bu yukardan farkedilmiyordu. Yüzü az önce ölmüş gibi tertemizdi. Kırışmış yüz hatlarına sonsuzluğun huzuru çökmüştü. Ama, ağzındaki korkunç sırtış ölüm sebebini açıklıyordu: susuzluk. Kasılı ellerinden birinde hâlâ otomatik tabanca vardı. Belki de intihar etmek istemişti... Askerlerden biri onu sırtüstü çevirdi. Her tarafı kum içindeydi. Diğerleri de pilot ve Ebu Seyid ile ilgileniyorlardı. Üç adam hiçbir şey yiyip içmeden aşağı yukarı seksen kilometre yol almışlardı.

Malko'nun arkasında kumlar kaydı. Magda yanına geldi ve kocasının önünde durdu. Gözleri kuru, yüzü asıktı. Rüzgâr saçlarını dağıtıyordu. Malko kenetlenmiş parmaklarını gördü. Askerler kadının etrafında sessizce

187

çember oluşturmuşlardı. Yavaşça eğildi ve kocasının gözlerini kapamaya uğraştı. Ama gözkapakları kurumuştı.

Ayağa kalktı ve Arapça,harekâtı idare eden subaya bir şeyler söyledi. Adam eğildi ve ölünün ceplerini aradı. Bir tomar dolar, bir şarjör, bir cüzdan ve iki not defteri çıkardı. Biri kırmızı, diğeri siyahtı. Siyahı karıştırdıktan

sonra cebine attı. Sonra sessizce kırmızının her sayfasına baktı. Magda'ya uzattı. Kadın avucunun içine sıkıştırdı defteri.

Emir verdi. Askerlerden biri helikoptere koştu ve ellerinde küreklerle geri geldi. İki arkadaşının yardımıyla kumu kazmaya başladı.

— Onu buraya mı gömeceksiniz? diye sordu Malko.

— Neden olmasın? dedi görevli.

Her şey çok çabuk oldu. Yarım saatte mezar kazılmıştı.

Askerlerden biri cesedin sarıldığı yeşil bezi getirdi.

Sonra iki kişi mezara yerleştirdi. Magda kırmızı defteri avucunda sıkışmış, hiç kımıldamıyordu. Kürekle kocasının üzerine kum atılmaya başlandığında da hiçbir hareket yapmadı. Biraz sonra küçük bir tepelik oluşmuştu. O zaman çantasını açtı ve katlanmış bir şey çıkardı. Malko Mısır Bayrağını hemen tanıdı. Kadın bayrağı açtı ve tepenin üzerine örttü. Arap subayla aralarında oldukça sert bir tartışma oldu. Sonra subay omuzunu silkti ve gitti. Biraz ilderde diğer cesetler için de iki mezar kazılmıştı. Hareket işareti verilince herkes helikopterlere döndü. Bu kez Malko, Magda ile aynı araca bindi. Pervaneler önce yavaş dönmeye başladı, sonra uğultu dayanılmaz bir hal aldı ve ağır araç görkemli bir şekilde havalandı. Magda camdan aşağıya bakmak için başını çevirdi. Bayraklı tepe rahatça görülüyordu. Sikorski doğuya yöneldi ve renkli nokta küçüldü, bir süre sonra da uçsuz bucaksız kızzılıktaki kayboldu. Magda başını çevirdi ve Malko'ya baktı.

— Öldüğüne emindim. Yinede onu bir kez daha görmek istedim. Bildiğin gibi ona deli gibi aşkıttım.

188

Malko'ya ilk kez "sen" demişti.

— Biliyorum, dedi Malko. Şu defteri niçin aldınız? Nedir?

Zoraki gülümsedi.

— Bu deftere tüm metreslerini yazardı. Bilmek istedim.

Her zaman bilmek istedim. Onlar suç ortaklarını arıyorlardı. Hepimiz çok memnunuz.

Doğuya uçarlarken yine sessizlik oldu. Beşe doğru

Nil Vadisi'ne geldiler.

Çöldeki ilk tepelerin arkasında güneş batarken Kahire

ışıl ısıldı. Minarelerden ezan sesleri duyuluyordu.

Magda Malko'ya doğru eğildi.

— Bu gece beni yemeğe götürmeni istiyorum. Çok güzel olacağım. Bu yorucu Mısır seyahatinin ödülünü almalısın.

189